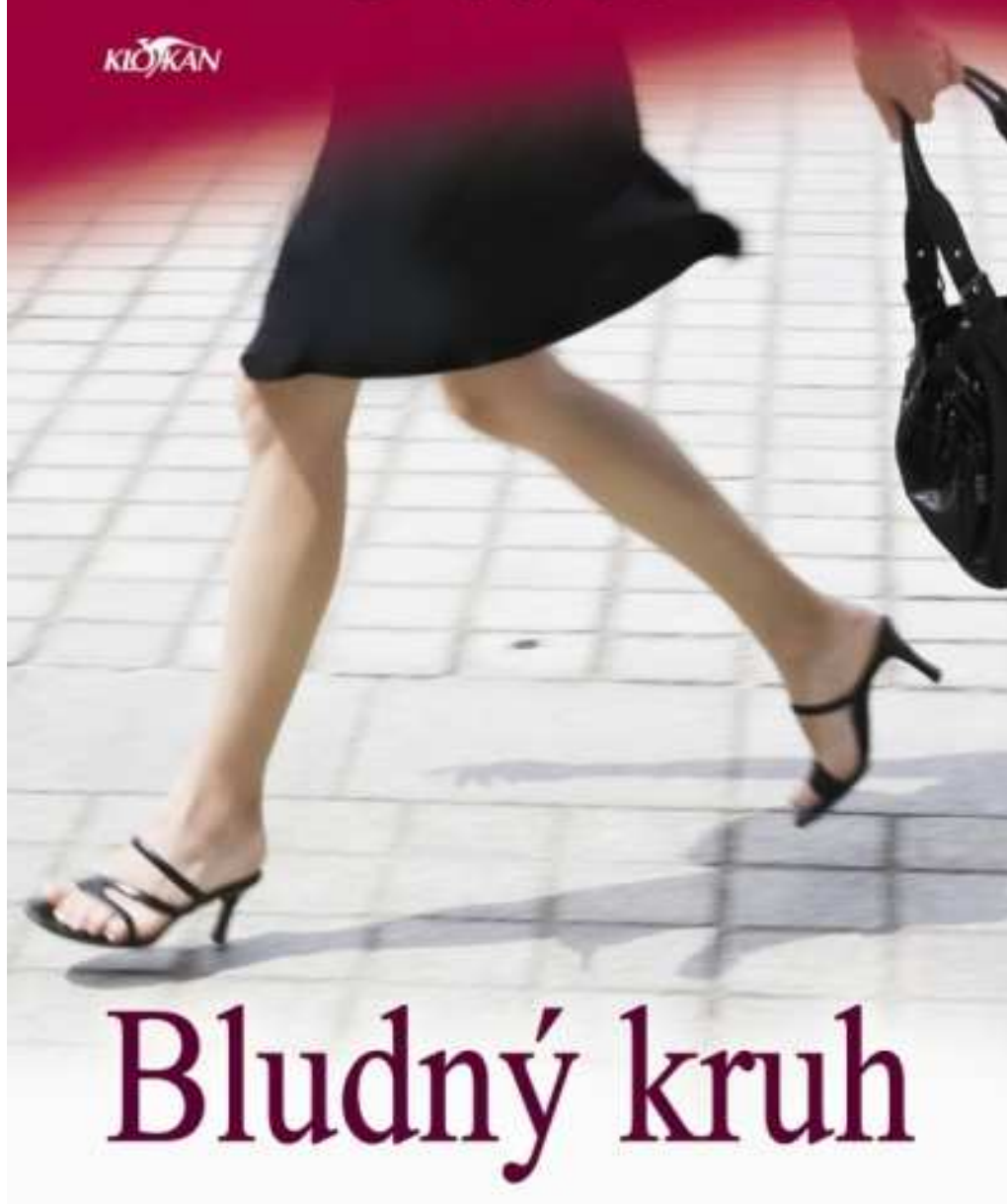

Linda
Howard

KIO/KAN

Bludný kruh

Linda
Howard

Bludný kruh

Copyright © 2005 by Linda Howington
This translation is published by arrangement with
Ballantine Books, an imprint of Random House
Publishing Group, a division of Random House, Inc.
Translation © Eva Mazůrková, 2008
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TO DIE FOR
přeložila Eva Mazůrková
Redakční úprava Táňa Holasová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2008
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první
ISBN 978-80-7362-604-4

KAPITOLA JEDNA

JSEM typické americké děvče. Když si prohlédnete moje fotografie v ročenkách ze střední školy, uvidíte opálenou dívku s dlouhými plavými vlasy a rozzářeným úsměvem odhalujícím dokonale bílé zuby (díky tisícům dolarů utracených za rovnátka a fluorové pasty).

Se samozřejmou nenucenou sebejistotou americké pubertální princezny z lepší střední vrstvy jsem cítila, že se mi nemůže stát nic špatného. Koneckonců jsem byla roztleskávačka.

Připouštím to. Vlastně jsem na to hrdá. Mnozí lidé si myslí, že roztleskávačky nemají mozek a jsou domýšlivé, ale jen proto, že sami nikdy roztleskávačkami nebyli. Tu nevědomost jim odpouštím. Je to těžká práce vyžadující značné schopnosti a sílu, svým způsobem i nebezpečná. Stavíme lidské pyramidy, děláme přemety vzad i stranou a člověk se při tom může často zranit, nebo dokonce přijít o život. Označují nás jako „létající“, což je legrační, protože přece nemůžeme létat. Ale *hází* se s námi, přičemž můžeme spadnout na hlavu a zlámat si vaz.

Mně se to naštěstí nestalo, ale zlomila jsem si levou ruku a klíční kost a vymkla si pravé koleno. Výrony a modřiny nepočítám.

Jmenuji se Blair Malloryová. Vím, je to divné jméno, ale nic s tím nenadělám, takhle mě rodiče pojmenovali. Otec se jmenuje Blair, a tak myslím, že jsem nakonec měla štěstí, že mě neoznačili za juniora. Spokojím se s Blair Elizabeth.

Lidé ze showbyznysu mají ve zvyku dávat dětem neobvyklá jména jako třeba *Homér* (proboha!), a když pak potomci vyrostou a rodiče zavraždí, předpokládám, že jsou jejich případy posuzované jako ospravedlnitelné zabití.

Tímto se dostávám k vraždě, kterou jsem viděla.

Americkým princeznám z lepší střední vrstvy se totiž stávají i nepříjemné věci. Já se vdala.

I to svým způsobem může souviset s vraždou. Hned po škole jsem si vzala Jasona Carsona, takže jsem se čtyři roky jmenovala Blair Carsonová. Mohlo mě napadnout, že není nejlepší provdat se za mužského, jehož křestní jméno se rýmuje s příjmením, ale některé věci pochopíte až praxí.

Jason byl zapálený do politiky. Studentská rada, otcova volební kampaň do kongresu, strýcova kandidatura na starostu... Bla, bla, bla.

Jason vypadal tak dobře, že z něho děvčata doslova koktala. Bohužel si toho byl vědom. Měl husté, sluncem políbené vlasy (což je poetický výraz pro *blond*), ostře řezané rysy, temně modré oči a tělo udržované v dokonalém stavu. Něco jako John Kennedy junior. Myslím tu postavu.

A tak jsme se sešli, dva plavovlasí s bílými zuby. I moje tělo bylo pěkné – pokud to můžu sama o sobě prohlásit. Co jiného jsme měli dělat než se vzít?

O čtyři roky později jsme se k vzájemné velké úlevě zase rozvedli. V podstatě jsme kromě slušného vzhledu neměli nic společného, což nepovažuji za ideální základnu pro manželství.

Když se Jason rozhodl kandidovat coby nejmladší uchazeč do kongresu, chtěl najednou dítě, abychom vypadali jako ideální americká rodinka, což mě – jestli to chcete vědět

– dost rozzlobilo, protože předtím dítě odmítal, a teď mělo podpořit jeho kampaň.

Při rozvodu jsem byla nemilosrdná. Možná bych se kvůli tomu měla cítit provinile, ale prostě jsem chtěla, aby Jason trpěl. Chtěla jsem ho potrestat. Proč? Přistihla jsem ho totiž, jak na Nový rok líbá mou nejmladší sestru Jennifer, zatímco zbytek rodiny se bavil společenskými hrami. Jenni bylo sedmnáct.

Když jsem je v té jídelně zahlédla, po špičkách jsem se vzdálila, abych našla jeden z fotoaparátů, které jsme ten den používali pro snímky do Jasonova volebního alba (rodinná oslava, všichni kolem bohatě prostřeného stolu nebo u televize a tak dále).

Rád si fotografoval moji rodinu, protože působí mnohem lépe než ta jeho. Při volební kampani se snažil využít a zhodnotit všechno, co se dalo.

A tak jsem ho s Jenni velmi dobře zachytila (i s bleskem). Hned věděl, že ho mám v hrsti. Co teď udělá? prolétlo mi hlavou. Bude mě honit po bytě a před otcem mi vykrouť aparát z ruky? Asi těžko. Musel by to nějak vysvětlovat, přičemž dobře věděl, že bych jeho historku nepodpořila. A navíc – otec by mu neodpustil, že si dovolil zkřivit vlas na hlavě jeho jmenovkyně.

Zmínila jsem se, že jsem tátova holčička?

A tak jsem požádala o rozvod a Jason mi dal všechno, oč jsem požádala, s jednou podmínkou – že mu vydám fotografii i s negativem. No, jistě, proč ne? Jako bych si nemohla dát udělat víc kopií.

Asi se domníval, že jsem tak hloupá. Jenže se nevyplácí soupeře podceňovat. Z toho důvodu pochybuju, že by si mohl vést v politice úspěšně.

Taky jsem prozradila mámě, že Jenni se nechala Jasonem líbat. Doufám, že jste nečekali, že bych připustila, aby ta nestoudnice z toho vyšla beztrestně? Ne že bych ji neměla

ráda, jenže je rodinný mazánek a domnívá se, že může dostat všechno, po čem zatouží.

Občas potřebuje, aby jí někdo ukázal, že to tak není. Samozřejmě že jsem jí nakonec odpustila, když je stejné krve, ale Jasonovi neodpustím ani omylem.

Máma si tedy vzala Jenni do parády, a ta se s pláčem omlouvala a slíbila, že bude hodná, nebo přinejmenším bude mít příště lepší vkus. Prostřední sestra Siana, jež studovala práva, se pak ujala jednání s Jasonem.

Jakmile se Malloryovy ženy pustily do práce, rozvod proběhl v rekordním čase, aniž si táta vůbec stačil všimnout, proč jsme všechny na Jasona tak nabručené. Ne že by mu to vadilo. Jestliže jsme byly našťvané, našťval se taky, aby nás podpořil. Není to od něho sladké?

Při rozvodu jsem získala slušnou sumičku a samozřejmě také červený mercedes kabriolet. Peníze však pro mě byly důležitější, protože jsem si za ně koupila fitcentrum. Dobře totiž vím, jak je důležité udržovat se ve formě.

Máma přišla s názvem *Skvělá těla* a všem se to zalíbilo.

Hodně jsem utratila za rekonstrukci a moderní vybavení, ale když bylo hotovo, to místo přímo křičelo, že má úroveň. Naleštěná zrcadla, nejlepší dostupné cvičební zařízení, koupelny, skříňky, dvě sauny a bazén plus soukromá místnost pro masáže.

Členové klubu si navíc mohli vybrat jógu, aerobik či kick-box. Trvala jsem také na tom, aby všichni zaměstnanci centra měli výcvik v poskytování první pomoci, protože nikdy nevíte, kdy nějaký zchátralý úředník s vysokým cholesterolem přecení své síly ve snaze získat přes noc zpátky mladistvou postavu, aby mohl zapůsobit na novou sekretářku, a máte to tady! Infarkt.

Veškeré investice se mi vyplatily. Během měsíce se *Skvělá těla* stala bombou. Prodávala jsem členské průkazy na měsíc nebo na rok (se slevou), což bylo chytré, neboť to lidi

přitáhne a většina pak chodí cvičit, protože nechtějí, aby jim peníze propadly.

Máme otevřeno od šesti ráno do devíti večer, aby mohl přijít každý. Na hodiny jógy zpočátku chodilo jen pár žen, a tak jsem na týden najala několik pěkných studentů sportovců, aby docházeli na jógu, a to byste koukali, jak se chlapi, kteří se dřeli na strojích nebo docházeli na bojová umění, snažili, aby byli ve stejné kondici jako moji hezcí mladí kluci, a ženy se vždycky hnaly do stejného sálu, jako byli oni.

Po týdnu byla účast na józe čtyřnásobná a muži, kteří zjistili, jaké jsou její úžasné výhody, v kurzu zůstali stejně jako většina žen.

Zmínila jsem se, že jsem na škole chodila na hodiny psychologie?

A tak jsem tady, o několik let později. Je mi třicet, jsem majitelka úspěšného podniku, který mě dostatečně zaměstnává a zároveň slušně vydělává. Červený kabriolet jsem vyměnila za bílý, protože jsem nechtěla být tak nápadná. Není moc rozumné, když osamělá žena vzbuzuje přílišnou pozornost. A zároveň jsem chtěla nové auto. Mám ráda tu vůni. Ano, vím, že jsem si mohla koupit forda nebo něco takového, ale dělalo mi dobře, že Jasona dráždím tím, že se po městě projíždím v mercedesu kabriolet, což si on nemůže dovolit, protože by to mohlo poškodit jeho volební image. Nejspíš mi ten mercedes bude závidět do smrti. Doufám.

Radši ale svůj vůz nenechávám na veřejném parkovišti, protože nechci provokovat. Mám za fitcentrem soukromý plácek pro zaměstnance s vlastním vjezdem hned proti zadnímu vchodu a místo jen pro mě, tak malé, že se žádné auto nemůže ani přiblížit.

Být majitelkou má své výhody. A jelikož jsem navíc velkorysá, nechala jsem nad zadním parkovištěm nainstalovat

kovové zastřešení, takže jsme při vystupování a nasedání chráněni před nepřízní počasí – což každý ocení.

Jsem sice šéfka, ale nijak se nad svými zaměstnanci nevyvyšuji. Kromě parkoviště si nenárokuji žádná zvláštní privilegia. Jistě, tím, že jim podepisuji výplatní šeky, mám oproti nim značnou výhodu (samozřejmě *musím* mít přehled o pohybu peněz a rozhodovat o nich), ale zároveň se o své lidi starám.

Zajistila jsem pro ně zdravotní pojištění zahrnující i zubního lékaře, dostávají slušný plat (přičemž ve volných dnech mají možnost přivydělat si soukromými hodinami) a mají spoustu dovolené. Z toho důvodu se moji zaměstnanci ani moc často nestřídají.

Občas se tomu sice nevyhnete, protože život je změna a lidé přicházejí a odcházejí, ale jen zřídkakdy ode mě někdo přešel do jiného místa ve stejném oboru. Trvalé osazenstvo je dobrým předpokladem obchodního úspěchu. Klienti rádi znají své trenéry a učitele.

Končíme v devět večer a já obvykle zůstávám jako poslední, abych zamkla, zatímco zaměstnanci se vracejí ke svým rodinám nebo společenskému životu. Nesmíte to ale chápat tak, že bych žádný společenský život neměla.

Pravda, nerandím teď tak často jako krátce po rozvodu, ale *Skvělá těla* mi zabírají spoustu času a jsou pro mě důležitá, takže se věnuji hlavně práci.

S nápadníky chodím obvykle na oběd, což je výhodné, ukáže-li se, že ten člověk není tak úžasný, jak jsem doufala. Oběd je totiž časově omezený. Sejdete se, najíte se a rozejdete. V případě, že nemám zájem, nemusím hledat nepřesvědčivé výmluvy, proč ho nepozvu dál. Pokud mi padne do oka, mám možnost domluvit si další schůzku po práci nebo na neděli, kdy máme zavřeno.

Každopádně v dotyčnou noc (zmínila jsem se, že jsem se stala svědkem vraždy, že?) jsem jako obvykle zamkla. Bylo

už dost pozdě, protože jsem si ještě chvíli zacvičila (nikdy nevíte, kdy se vám bude hodit dobrá kondice). Docela jsem se zapotila, takže jsem si dala sprchu a umyla si vlasy. Teprve potom jsem posbírala věci a zamířila k východu pro zaměstnance. Pozhasínala jsem, otevřela a vyšla ven pod přístřešek.

Moment, trochu se předbívám! Ještě jsem se nezmínila o Nicole.

Nicole (říkejte mi Nikki) Goodwinová byla něco jako osina za krkem. Přišla k nám před rokem a okamžitě mi začala šíleně lézt na nervy, i když trvalo pár měsíců, než jsem si to uvědomila. Měla takový ten dýchavičný hlásek, při němž chlapi roztávají. Já spíš dostávala chuť ji zaškrtnout.

Co vlastně mužské – aspoň některé – na té přelazené napodobenině Marilyn Monroe tak přitahuje? vrtalo mi hlavou. Je s podivem, že všichni kolem ní nelezou z toho jejího cukrkandlu po zdi. Aspoň že si nenatáčí konečky vlasů na prsty!

Ale to asi proto, že *já* to nedělám – pokud nejsem právě rozčilená. Jsem přece profesionálka.

Víte, Nicole se totiž rozhodla, že mě bude kopírovat. Nejdřív to byly vlasy. Její původní odstín byl plavý, ale po čtrnácti dnech, kdy se objevila ve fitcentru, přišla se zlatoplavou hřívou se světlými proužky. Přesně co mám já.

Hned jsem si toho nevšimla, protože neměla tak dlouhé vlasy jako já, teprve později, když doplňovala další drobnosti, mi došlo, že si pořídila stejné vlasy. Potom si je začala stahovat do ohonu na temeni hlavy, aby jí při cvičení nevadily. Hádejte, kdo to dělal stejně?

Při práci se moc nelíčím, protože to považuji za ztrátu času. Když se zpotíte, mejkap se vám rozteče. Kromě toho mám kvalitní plet' a tmavé obočí a řasy, takže si nemusím dělat starosti kvůli bezvýraznému obličejí. Potrpím si ale na plet'ové oleje, po nichž se moje tělo jemně leskne. Nicole se

mě zeptala, jaký druh používám, a já jako idiot jí to prozradila. Hned druhý den se leskla úplně stejně.

Zanedlouho začala nosit i stejné oblečení. V posilovně jsem měla trikot a návleky na nohy, a když jsem procházela po budově, přidala jsem krátké legíny. Nicole na tom byla stejně. Až na to, že nenosila podprsenku. Bohužel patřila k ženám, které by ji *měly* mít.

Sice se zdálo, že mužským členům klubu se to divadlo zamlouvá, ale to pohupování a vlnění mě dráždilo, takže když jsem s ní mluvila, musela jsem se soustředit na udržení očního kontaktu.

Pak si pořídila bílý kabriolet.

Nebyl to sice mercedes, ale mustang, jenže... Byl bílý a byl to kabriolet. Co může být zřejmějšího?

Třeba mi to mohlo lichotit, ale nebylo to tak. Nepůsobilo to dojmem, že by mě měla natolik ráda, že by mě chtěla z obdivu napodobovat. Myslím, že mě spíš nesnášela. Když se mnou mluvila, přímo z ní kapal falešný med. Její: „To jsou ale úžasný náušnice!“ ve skutečnosti jistě znamenalo: Nejradši bych ti je vyrvala z uší a nechala tě vykrvácet, ty mrcho!

Jedna z dalších členek klubu jednou dokonce při pohledu na odcházející Nicole, která se opět nechutně natřásala, podotkla: „Ta ženská by vás nejradši podřízla, polila benzinem, zapálila a nechala shořet. Pak by se vrátila a tančila na vašem popelu.“

Vidíte, že si nevymýšlím?

Jelikož jsem byla otevřená veřejnosti, dovolila jsem každému, aby se stal členem klubu, což bylo v podstatě v pořádku, i když jsem možná mohla některým chlupatějším mužům doporučit, aby si nechali udělat depilaci. V členské smlouvě, kterou všichni podepsali, však byla jistá podmínka. Jakmile by si tři členové klubu stěžovali na chování jiného

člena, případně pokud by se dopustil jiných přestupků, po vypršení mu členství nebude prodlouženo.

Vzhledem k tomu, že jsem profesionál, nemohla jsem Nicole vykopnout jen kvůli tomu, že mi leze na nervy. Dost mě to štválo, ale zvládla jsem to.

Pokud šlo o Nicole, ta rozčilovala a urážela prakticky všechny ženy, s nimiž přišla do styku. Nadělala v šatně nepořádek a nechala na ostatních, aby ho uklidily. Kousavými poznámkami napadala kolegyně, jež neměly právě ideální postavu, a na nářadí přetahovala povolený půlhodinový limit.

Začaly se objevovat stížnosti, pár ženských ale nakonec za mnou přišlo se zuřivým pohledem a předneslo oficiální protest. Díky, bože!

Takže v době, kdy Nicolino členství vypršelo, se na jejím kontě sešly víc než tři stížnosti a mohla jsem jí sdělit (samozřejmě jemně), že u nás končí a měla by vyklidit skříňku.

Její nesouhlasný jekot nejspíš vyděsil krávy, které se popásaly v sousedním státě. Vynadala mi těmi nejhoršími jmény, což bylo teprve zahřívací kolo. Křičela urážky čím dál hlasitěji, až na sebe upozornila všechny přítomné v klubu, a byla jsem si jistá, že by se na mě vrhla, nebýt toho, že si uvědomovala, že jsem v lepší kondici a nejspíš bych ji přemohla.

Smetla tedy aspoň z mého stolu, co se dalo (několik květináčů, členské přihlášky, pár propisek), a na závěr na mě vypálila, že se mi ozve její právník.

Fajn. Kdykoli na něj pošlu svoji advokátku. Siana sice byla ještě dost mladá, ale schopná a neměla problémy s podpásovkami. To jsme zdědily po matce.

Ženy, které se seběhly, aby Nicolin výstup sledovaly, se hned po jejím odchodu roztleskaly. Muži se ale tvářili spíš zmateně.

Byla jsem naštvaná, protože Nicole nevyklidila svoji skříňku, což znamenalo, že ji musím přinejmenším ještě jednou pustit dovnitř, aby si mohla odnést svoje věci. Uvažovala jsem o tom, že se poradím se Sianou, jestli můžu na Nicole vyžadovat, aby se předem ohlásila, a přizvat policistu, který by byl jednak svědkem toho, co si bere, a zároveň zabránil dalšímu rozruchu.

Zbytek dne proběhl ve slunečné pohodě. Konečně jsem se zbavila Nicole! Dokonce mi ani nevadilo, že musím uklízet nepořádek, který nadělala, protože byla pryč, pryč, pryč!

Fajn. To je záležitost s Nicole.

Ted' se přesuňme k večeru, kdy zrovna odcházím zadním východem...

Pouliční lampy sice parkoviště osvětlovaly, ale zároveň tvořily temné stíny. Navíc vytrvale mrholilo, což mě přimělo tiše zaklít, protože se mi ušpiní auto. Kromě toho se zdvihala mlha. Déšť a mlha není nejlepší kombinace.

Ještě štěstí, že nemám kudrnaté vlasy, takže si nemusím za takovýchhle okolností dělat starosti, že se mi ještě víc zkroutí.

Naskytne-li se vám příležitost stát se svědkem nějaké události hodné pozornosti, chcete při tom přinejmenším dobře vypadat, ne?

Zamkla jsem a otočila se, když jsem si všimla vzadu v rohu bílého mustangu. Nicole na mě čekala.

Okamžitě jsem byla ve střehu, jemně vyplašená. Koneckonců se dnes chovala hodně divoce. Ustoupila jsem zády ke zdi, aby mě nemohla napadnout zezadu, rozhlédla se a čekala, kdy se vynoří ze stínu, ale nic se nedělo.

Zadívala jsem se znovu na bílý kabriolet a dumala, jestli sedí uvnitř a čeká, až odjedu. Co chce dělat? blesklo mi hlavou. Sledovat mě? Chce do mě narazit? Jet vedle mě a vypálit na mě pár ran? Od ní bych čekala cokoli.

Vzhledem k mlze a dešti jsem nedokázala určit, jestli ve voze někdo sedí, ale pak jsem si všimla postavy stojící u zadní části mustangu. Měla blond vlasy. Hrábla jsem do kabelky pro mobil a zapnula ho. Jakmile by vykročila směrem ke mně, byla jsem odhodlaná volat 911.

Pak postava u kabrioletu zakolísala a oddělil se od ní větší, tmavší stín. Nějaký muž. Sakra, přivedla si chlapa, aby mě zmlátil.

Stiskla jsem devítku a první jedničku.

Při nečekaném hlasitém prásknutí jsem povyskočila. Nejdřív jsem předpokládala, že to byl hrom, jenže mu nepředcházelo oslepující zablesknutí, ani se nezatřásla země. Teprve potom jsem si uvědomila, že šlo pravděpodobně o výstřel, jehož jsem byla terčem.

V panice jsem vyjekla a padla na všechny čtyři za auto. Vlastně jsem chtěla křičet, ale vyšlo ze mě jen myší zapištění, které by mě vyvedlo z míry, nebýt k smrti vyděšená.

Nicole si nepřivedla svalovce, ale střelce.

Při pádu jsem vytrousila mobil a v té tmě jsem ho nikde neviděla. Nijak mi nepomohlo ani to, že jsem se pořád ustrašeně rozhlížela, takže jsem ten telefon ani nemohla pořádně hledat. Začala jsem tedy hrabat rukama, abych ho objevila.

Sakra, co když se ten střelec přijde přesvědčit, jestli mě zasáhl hned první ranou? Padla jsem přece na zem, takže by šlo o rozumnou úvahu, že se mu to povedlo.

Měla bych se rozplácnout a předstírat, že jsem mrtvá? Nebo se nacpat pod auto? Případně se vrátit do domu a zamknout se uvnitř?

Zaslechla jsem zvuk startujícího motoru, a když jsem nadzvedla hlavu, uviděla jsem tmavý čtyřdveřový sedan projíždět úzkou vedlejší uličkou a podél budovy. Vzápětí zmizel z dohledu. Slyšela jsem, jak zpomalil a zastavil na

křížovance, potom se vmísil mezi ostatní automobily. Nedokázala jsem odhadnout, kterým směrem se pustil.

Byl to snad ten střelec? Kdyby byl na parkovišti někdo jiný, určitě by slyšel výstřel a těžko by klidně odjel. Jediný nevzrušený řidič pravděpodobně střílel.

Jak typické pro Nicole, že si najme místo pořádného střelce nějakého noumu. Dokonce se ani neujistil, jestli jsem mrtvá. Ale pokud vrah ujel, kde je Nicole?

Čekala jsem a natahovala uši, ale žádné kroky, ani zvuk startujícího mustangu.

Lehla jsem si na břicho a zamžourala kolem jednoho z předních kol. Bílý mustang stál pořád na stejném místě, ale po Nicole ani stopy.

Nikde ani žádní dychtiví zvědavci, kteří by se snažili zjistit, co se stalo a jestli není někdo raněný. *Skvělá těla* byla umístěna v dobré čtvrti, v okolí však nebyly obytné domy, jen obchůdky a restauranty, které zavíraly většinou kolem šesté sedmé hodiny.

Každý, kdo odcházel z fitcentra později a zatoužil po sendviči, musel popojít aspoň o pět bloků dál. Až do té chvíle jsem si neuvědomila, jak je parkoviště pro zaměstnance v tuhle dobu izolované od světa.

Nikdo jiný zřejmě ten výstřel neslyšel.

Měla jsem dvě možnosti. Klíčky od auta byly v mé kapse. Mohla jsem je neprodleně vytáhnout,odemknout dálkovým ovládáním auto a naskočit, než by ke mně Nicole stačila doběhnout – pokud ovšem nestála na druhé straně mého vozu, což jsem sice nepředpokládala, ale nemohla ani vyloučit.

Jenže auto, zvláště kabriolet, mi nepřipadalo dostatečné k tomu, aby zadrželo šílenou ženskou.

Co když střílela ona? Kabriolet kulku nezachytí.

Druhá možnost byla vylovit z kabelky velký svazek klíčů od fitcentra, odemknout a vtrhnout do budovy. Což

vyžadovalo víc času, ale za zamčenými dveřmi bych mohla být spíš v bezpečí.

Uvažovala jsem i o třetí možnosti, což bylo poohlédnout se po Nicole a pokusit se na ni skočit. Udělala bych to, kdybych měla jistotu, že nedrží revolver. Jelikož jsem ji neměla, nehodlala jsem si hrát na hrdinku. Jsem sice blondýna, ale ne pitomá.

Při takovém zápasu se vám zlomí přinejmenším dva nehty. To je víc než jasné.

Začala jsem tedy šátrat v kabelce. Svazek klíčů byl dobře přehledný a klíč ke dveřím byl vždycky první zleva. Oddělila jsem ho a pak se příkrčeně přikradla k zadnímu vchodu do fitcentra. Ten pohyb sice vypadá hrozně, ale je to dobré cvičení pro posilování stehů a hýždí.

Nikdo na mě nevyskočil. Nikde se nic neozvalo, kromě vzdáleného tlumeného hluku z křižovatky, což na mě působilo mnohem děsivěji, než kdyby se Nicole ke mně hnala s válečným pokřikem přes střechu mého auta.

Ne že bych předpokládala, že dokáže skočit tak daleko (pokud ovšem její gymnastické schopnosti nebyly mnohem, *mnohem* lepší, než dosud dávala najevo, o čemž pochybuju, protože byla typ, který by se tím jistě rád chlubil).

Nedokázala udělat ani provaz, a kdyby udělala přemet vzad, velká prsa by ji udeřila do obličeje. Bože, jak jsem si přála, aby se o něj aspoň jednou pokusila!

Ruce se mi třáslý jen trochu (no, dobrá, víc než trochu), ale podařilo se mi odemknout na první pokus. Prolétla jsem úzkým otvorem a mrzelo mě, že jsem nepootevřela trochu víc, protože jsem si narazila loket o kliku.

Jakmile jsem byla uvnitř, zabouchla jsem za sebou, přirazila závoru a příkrčeně se odsunula dál, pro případ, že by Nicole ještě střílela do dveří.

Během noci vždycky nechávám rozsvícená slabá světla, jenže obě byla u hlavního vchodu. Vypínač pro zadní chodbu

byl samozřejmě hned za dveřmi, k nimž jsem se za žádnou cenu nehodlala vracet.

Protože jsem neviděla na cestu, plížila jsem se chodbou kolem sociálního zařízení pro zaměstnankyně (mužská část byla na druhé straně), a nakonec jsem nahmatala třetí dveře, což byla moje kancelář. Připadala jsem si v bezpečí!

Když teď mezi mnou a tou šílenou potvorou byly zdi a zamčené dveře, narovnála jsem se, rozsvítila, zvedla sluchátko a rozčileně vytukala číslo 911.

Jestli myslí, že ji za tohle nenechám zavřít, šeredně se splekla, táhlo mi přitom hlavou. Neodhadla totiž, jak děsně mě naštvála!

KAPITOLA DVĚ

PŘESNĚ o čtyři minuty a sedmadvacet vteřin později se na předním parkovišti objevila červenobílá světla. Vím to, protože jsem jim měřila čas.

Když jsem operátorce na čísle 911 oznamovala, že někdo na mě střílel, očekávala jsem od policejního oddělení podporovaného z mých daní odpovídající rychlý servis. Cokoli do pěti minut jsem považovala za přijatelné.

Jsem svým způsobem trochu primadona, přestože se to snažím držet pod kontrolou, neboť je pravda, že lidé jsou ochotnější spolupracovat, jestliže si na ně moc nevyskakujete. A tak jsem na ně pokud možno milá (vyjímaje bývalého manžela), jenže veškerá předsevzetí jdou stranou, jakmile se začnu bát o život.

Ne že bych byla hysterická nebo tak. Vykoukla jsem předními dveřmi a měla sto chutí vrhnout se do náruče chlapců v modrém, ale vynořili se z hlídkového vozu s rukama na revolverech, takže jsem se vyděsila, že kdybych se k nim rozběhla, ještě by taky po mně začali střílet.

Pro jednu noc jsem toho zažila až dost, a tak přestože jsem rozsvítila, odemkla a otevřela, zůstala jsem uvnitř, kde mě sice viděli, ale byla jsem chráněná před jakoukoli psychopatkou. Mrhnutí navíc přešlo v déšť a nechtěla jsem zmoknout.

Chovala jsem se klidně. Neposkakovala jsem ani neječela. Adrenalin a stres na mě samozřejmě působily, třásla jsem se od hlavy k patě a chtěla volat maminku, ale ovládla jsem se, a dokonce se ani nerozbrečela.

„Máme hlášenou střelbu v téhle oblasti, madam,“ prohlásil jeden z policistů, když jsem couvla, aby mohli vejít do domu. Pátravě si prohlížel každý detail prázdné recepce. Nejspíš hledal ozbrojené útočníky.

Vypadal tak na třicet, měl krátký sestřih a silný krk, jenž napovídal, že posiluje. Nepatřil však mezi mé klienty, protože jsem si všechny pamatovala. Až zatknou Nicole a odvezou ji na psychiatrii, třeba bych ho mohla provést fitcentrem a ukázat mu, co u nás máme. Člověk by nikdy neměl propást příležitost, jak si rozšířit členskou základnu, ne?

„Jen jedna rána,“ vysvětlovala jsem a podala mu ruku. „Jsem Blair Malloryová, majitelka tohoto zařízení.“

Zřejmě se jim lidé běžně nepředstavují, protože oba muži vypadali zaraženě. Druhý policista se zdál ještě mladší, asi začátečník, ale vzpamatoval se první a potřásl mi rukou.

„Madam,“ zamumlal zdvořile, pak vytáhl z kapsy notýsek a zapsal si tam moje jméno. „Já jsem strážník Barstow a tohle je strážník Spangler.“

„Díky, že jste přijeli,“ vzdychla jsem a obdařila je svým nejlepším úsměvem. Ano, ještě pořád jsem se třásla, ale dobré způsoby jsou dobré způsoby.

Jejich obezřetnost nepatrně polevila, zřejmě proto, že jsem očividně nebyla ozbrojená. Měla jsem na sobě růžové tílko a černé cvičební kalhoty bez kapes, kam by se dalo cokoli schovat.

Strážník Spangler spustil ruku z revolveru. „Co se tu stalo?“ zeptal se.

„Odpoledne jsem měla jisté potíže s jednou klientkou, Nicole Goodwinovou, (její jméno se rovněž ocitlo v notýsku), protože jsem jí kvůli četným stížnostem na její

chování odmítla prodloužit členství. Rozzuřila se, smetla věci z mého stolu, nadávala mi a tak...“

„Napadla vás?“ chtěl vědět Spangler.

„To ne, ale když jsem teď večer odcházela, čekala na zadním parkovišti. Její auto stálo na místě, které je vyhrazené pro moje zaměstnance. Bylo tam ještě ve chvíli, kdy jsem volala devět set jedenáct, i když teď už pravděpodobně zmizelo.“

Viděla jsem ji a ještě jinou osobu, domnívám se, že šlo o muže, u jejího vozu. Pak se ozval výstřel a já padla na zem za své auto. Hned nato někdo (asi ten muž) odjel, ale Nicole zůstala – nebo aspoň její kabriolet. Chvíli jsem ležela na zemi, pak jsem se opatrně vrátila do domu a zavolala vás.“

„Víte jistě, že to byl výstřel?“

„Samozřejmě!“ No prosím. Tohle je Severní Karolína. Jasně že poznám výstřel. Sama jsem dokonce střílela z pušky. Dědeček z matčiny strany mě brávil s sebou, když chodil lovit veverky. Umřel na infarkt, když mi bylo deset, a už nikdy mě nikdo na veverky nevzal. Přesto takový zvuk nezapomenete, i kdyby vám to každou chvíli nepřipomínali v televizních filmech.

Policisté se nijak neměli k tomu, aby se bezstarostně vydali k bílému kabrioletu, kde měla sedět ozbrojená psychopatka. Nejdřív se ujistili, že mustang opravdu vzadu parkuje, pak mluvili do své roztomilé malé vysílačky, která byla nějak připevněná k jejich ramenům, a krátce nato přijel další hlídkový vůz, z něhož se vynořili strážníci Washington a Vyskosigh.

S Washingtonem jsem chodila do školy, a tak mi věnoval letmý úsměv, než se jeho ostře řezaný tmavý obličej znovu zatvářil pracovně. Vyskosigh byl malý a statný, skoro plešatý a nepocházel odtud – čímž jižani označují Yankeeho. Jižanům ta věta objasní všechno, od výběru jídla a oblečení až po chování.

Nařídili mi, abych zůstala uvnitř (což mi nedělalo problém), a ti čtyři se opatrně vydali do tmy a deště, aby si pohovořili s Nicole a zjistili, co to sakra provádí.

Byla jsem tak poslušná (což vypovídá o tom, jak jsem byla rozhozená), že ve chvíli, kdy se vrátil Vyskosigh a ostře se na mě zadíval, ještě pořád jsem stála na stejném místě. Trochu mě tím vyvedl z míry. Ted' snad nebyl vhodný čas na házení očkem, ne?

„Madam,“ řekl zdvořile, „Mohla byste se posadit?“

„Ovšem,“ odpověděla jsem stejně zdvořile a sedla si na jednu z židlí pro návštěvníky. Zajímalo mě, co se děje venku. Jak dlouho to ještě bude trvat?

O několik minut později přijela další blikající auta. Moje parkoviště začínalo vypadat jako výroční schůze policistů. Proboha, to čtyři policajti Nicole nezvládnou? To si musejí volat posily? Je zřejmě nebezpečnější, než jsem čekala, uvažovala jsem.

Slyšela jsem, že když se někdo zblázní, dostane nadlidskou sílu. Nicole zřejmě úplně zešílela. Představila jsem si, jak odhazuje policisty napravo i nalevo a řítí se ke mně, a přemýšlela jsem o tom, jestli bych se neměla zabarikádovat v kanceláři.

Vyskosigh se ale netvářil, že by mě nechal něco takového udělat. V podstatě jsem začínala mít dojem, že tam není ani tak kvůli mé ochraně (jak jsem se původně domnívala), jako že mě spíš *hlídá*. Jako by chtěl mít jistotu, že... něco neprovedu.

Uff.

Hlavou mi začaly vířit rozmanité scénáře. Jestliže ten policajt dohlíží na to, abych něco neudělala, co by to *něco* mohlo být? Nic mě ale nenapadalo.

Snad se neobávají, že se najednou rozzuřím, vyběhnu ven, a než by mě stačili zarazit, zaútočím na Nicole? Nejsem tak divoký typ, pokud mě někdo mimořádně nevyprovokuje. A

vůbec – kdyby mi věnovali trochu větší pozornost, neuniklo by jim, že mám čerstvě udělanou manikúru. Moje ruce vypadaly opravdu moc pěkně (pokud se můžu sama pochválit), a Nicole mi nestála za zlomený nehet, takže byla přede mnou v naprostém bezpečí.

Nechtěla jsem přemýšlet o tom, proč mě strážník Vyskosigh hlídá, přesto mi to nešlo z hlavy. Bohužel, některé záležitosti narostou do takových rozměrů, že se nedají ignorovat. Najednou se mi rozsvítilo. Šok byl silný skoro stejně, jako bych dostala ránu.

Vyskočila jsem ze židle. „Panebože, ten výstřel nepatřil mně, že?“ vyhrkla jsem. „Nicole... Ten člověk střílel na ni... Zastřelil...“ Chtěla jsem dodat *ji*, ale v tu chvíli se mi zvedl žaludek, takže jsem musela polknout. Začalo mi zvonit v uších a uvědomila jsem si, že jsem málem provedla něco nedůstojného, a tak jsem se chvatně sehnula, strčila hlavu mezi kolena a zhluboka dýchala.

„Jste v pořádku?“ zeptal se strážník, ale jeho hlas jsem přes silné zvonění v uších skoro neslyšela. Zamávala jsem na znamení, že jsem při vědomí, a soustředila se na pravidelný dech. Dvniť. Ven. Dvniť. Ven. Přitom jsem si namlouvala, že jsem na lekci jógy.

Zvonění pomalu sláblo. Zaslechla jsem, jak se otevřel přední vchod, a vzápětí následovaly kroky většího počtu osob.

„Jak je na tom?“ ozval se kdosi.

Znovu jsem na ně mávla. „Dejte mi minutku,“ podařilo se mi zahuhlat, přičemž slova mířila do podlahy. Po dalších třiceti vteřinách kontrolovaného dýchání se mi podařilo nevolnost zahnat. Opatrně jsem se posadila.

Nově příchozí muži byli v civilu a právě stahovali igelitové rukavice. Měli zmoklé oblečení a jejich boty nechávaly na mé pěkné naleštěné podlaze blátivé skvrny. Na

jedné rukavici jsem zahlédla něco mokrého a červeného a svět se se mnou zatočil.

Opět jsem se shýbla.

Obvykle nebývám taková křehule, ale od oběda jsem nejedla a teď mohlo být deset, možná ještě víc, takže můj krevní cukr už hodně klesl.

„Potřebujete nějaký lék?“ zeptal se jeden z mužů.

Zavrtěla jsem hlavou. „Bude to dobrý, ale byla bych vám vděčná, kdybyste mi přinesli z ledničky něco k pití.“ Ukázala jsem směrem do chodby. „Je to tamhle, za mojí kancelář. Měla by tam být nějaká limonáda nebo láhev s čajem.“

Vyskosigh vykročil, ale jeden z detektivů ho zarazil. „Počkej, nejdřív to prohlédnu.“

Vyšel tedy na chodbu sám a Vyskosigh zůstal stát. Druhý příchozí se posadil vedle mě. Jeho boty se mi nelíbily. Dobře jsem je viděla, protože jsem byla ještě pořád skloněná. Byly černé, nejspíš i kvalitní, ale hrozný typ. Nechápu, proč se mužským líbí.

Navíc byly mokré a ještě na nich stály kapky vody. Policista měl vlhký i spodní okraj kalhot.

„Jsem detektiv Forester,“ spustil.

Opatrně jsem pozvedla hlavu a podala mu ruku. „Blair Malloryová.“ Skoro jsem dodala: *Těší mě*, což samozřejmě nebyla pravda, aspoň ne za těchto okolností.

Stejně jako strážník Barstow mi rukou krátce potřásl. Jeho boty se mi sice nezamlouvaly, ale měl pevný stisk, ani příliš tvrdý, ani schlíplý. Podle toho, jak vám někdo potřese rukou, dokážete hodně posoudit.

„Madam, můžete mi vylíčit, co se tu dnes dělo?“

Taky se uměl chovat. Posadila jsem se zpátky na židli a opřela se. Igelitová rukavice s červenou skvrnou nebyla nikde v dohledu, a tak jsem si s úlevou oddechla.

Opakovala jsem, co jsem vyprávěla Barstowovi a Spanglerovi. Když se druhý detektiv vrátil s lahví slazeného

čaje, a dokonce odšrouboval uzávěr, než mi ji podal, odmlčela jsem se, abych mu poděkovala, dlouze si lokla a pak celou historku dokončila.

Forester mi pak představil svého kolegu – detektiva MacInnese – který si přitáhl židli a sedl si ke mně bokem. Byl o něco starší a silnější než Forester, s prošedivělými vlasy a výrazným strništěm. Ale přestože vypadal oplácaně, měla jsem dojem, že má pevné svaly.

„Jak to, že když jste vyšla zadními dveřmi, vás člověk, kterého jste zahlédla se slečnou Goodwinovou, neviděl?“ zajímalo ho.

„Předtím, než jsem otevřela, jsem zhasla v chodbě.“

„Jak jste mohla vidět, co děláte?“

„Probíhalo to současně,“ pokrčila jsem rameny. „Někdy ještě po otevření bylo na zlomek vteřiny světlo, jindy ne. Dnes jsem po odchodu posledního zaměstnance zastrčila závoru, protože jsem zůstala v práci dost pozdě a nechtěla jsem, aby se dovnitř někdo dostal.“

Takže jsem v pravé ruce držela klíče, levou odstrčila závoru, otevřela dveře a zároveň hranou pravé ruky zhasla.“ Přitom jsem jim to předvedla. Všichni to takhle dělají, když mají plné ruce, ne?

Zhluboka jsem se nadechla, abych se zklidnila. „Závisí to na přesném načasování, ale obvykle to dopadá tak, že když otevřu, je tma. Chcete si to vyzkoušet?“

„Možná později,“ prohlásil detektiv MacInnes. „Co se stalo potom?“

„Vyšla jsem ven, zamkla a otočila se. V tu chvíli jsem spatřila ten mustang.“

„Předtím jste si ho nevšimla?“

„Ne. Moje auto stojí hned u vchodu, takže se obvykle o nic dalšího nezajímám.“

Kladl mi další otázky, šťoural se v podrobnostech a já trpělivě odpovídala. Vylíčila jsem mu, jak jsem sebou po

zaslechnutí výstřelu praštila o zem, a ukázala špinavé skvrny na oblečení. Přitom jsem si všimla, že jsem si odřela levou dlaň.

Ráda bych, aby mi někdo uměl vysvětlit, jak je možné, že jsem o tom do té chvíle nevěděla, a přitom v okamžiku, kdy jsem to zjistila, to začalo pálit jako d'as.

Zamračila jsem se a konečky prstů přejela poškozenou kůži. „Potřebuju se umýt,“ zamumlala jsem, čímž jsem přerušila nekonečnou řadu dotazů.

Oba detektivové se na mě zadívali policejním pohledem. „Ještě ne,“ řekl nakonec MacInnes. „Rád bych nejdřív tenhle výslech dokončil.“

Fajn. Chápala jsem to. Nicole byla mrtvá, odpoledne jsme se střetly a v tu chvíli jsem tam byla sama. Potřebovali všechno pořádně vyšetřit, a jelikož jsem vzhledem k situaci byla první na ráně, potrebovali mě proklepnout.

Najednou jsem si vzpomněla na svůj mobil. „Ach, měla bych vám povědět, že v okamžiku, kdy jsem slyšela výstřel a padla na zem, jsem vytáčela devět set jedenáct. Telefon mi přitom vypadl. Snažila jsem se ho nahmatat, ale nenašla jsem ho. Mohl by se někdo podívat pod moje auto? Měl by tam být.“

MacInnes kývl na Vyskosigha a strážník vzal baterku a vyšel ven. Zakrátko se vrátil s mým mobilem, který předal MacInnesovi.

„Ležel pod autem.“

Detektiv si prohlédl okénko. Pokud začnete vyt'ukávat nějaké číslo, rozsvítí se, ale po třiceti vteřinách (nebo tak nějak) zase zhasne, číslo tam ale zůstane zaznamenané. V mé velmi dobře osvětlené recepci byla čísla vidět i na tmavém monitoru.

Byla jsem unavená, otřesená a dělalo se mi špatně z pomýšlení, že Nicole někdo zastřelil prakticky před mýma očima.

Chtěla jsem, aby si policisté pospíšili, opustili první opěrný bod (mě) a pokračovali jiným směrem, abych se mohla uchýlit někam do soukromí a poplakat si.

„Vím, že jsem tady sama a máte jen mé slovo ohledně toho, co se tu stalo,“ spustila jsem, „ale nemohli byste to nějak urychlit? Co třeba detektor lži?“

Nebyl to však nejlepší nápad, protože jsem měla pocit, jako by se moje srdce snažilo běžet Kentucky Derby, čímž by ten přístroj nejspíš zavařilo. Rychle jsem chtěla vymyslet něco dalšího, čímž bych detektivy přivedla na jiné myšlenky, pro případ, že by usoudili, že detektor lži by právě v tuhle chvíli mohl být to pravé ořechové.

Nemám tušení, jestli to takhle provádějí, ale nijak jsem o to nestála. Kromě toho se občas dívám v televizi na detektivky, takže vím, že mají své metody, jak prokázat, jestli někdo střílel.

„Nebo některý z těch testů na střelný prach?“ vyhrkla jsem.

Detektiv MacInnes vtáhl jednu tvář dovnitř, takže jeho obličej vypadal křivý. „Testů na střelný prach?“ opakoval opatrným tónem.

„No, přece na mých rukách, ne? Podle toho poznáte, jestli jsem střílela.“

„Aha,“ pokýval hlavou a loupl očima po svém partnerovi, jenž cosi zafuněl. „*Tohle!* Myslíte zbytky střelného prachu.“

„Přesně tak,“ přitakala jsem. Je mi jasné, že se museli držet, aby se nesmáli, ale někdy je taktika hloupé blondýny užitečná. Čím neškodněji budu působit, tím líp.

Detektiv MacInnes mě ale vzal za slovo. Objevíli se kriminalističtí technici s plnou bedničkou, utřeli mi dlaně nějakou tkaninou, potom ji ponořili do jakési chemikálie, která by v případě, že bych měla na rukách střelný prach, způsobila změnu barvy.

Ale žádný jsem tam neměla. Očekávala jsem, že mi dlaně něčím postříkají a podrží je pod světlem, ale když jsem se na to ptala, technik prohlásil, že je to už přežité. Každý den se můžete poučit.

Ne že by MacInnes a Forester potom polevili ve výslechu. Dál se vyptávali – jestli jsem nezahlédla obličej toho muže, jakou značkou auta odjel, a tak dále, zatímco ostatní pečlivě prohledávali můj vůz, celou budovu i přilehlý pozemek, a teprve když neobjevili žádné mokré oblečení, výslech ukončili, aniž mě požádali, abych neopouštěla město.

Věděla jsem, že Nicole byla zastřelena z těsné blízkosti, protože ten muž stál u ní. Ležela vedle auta na protilehlém konci parkoviště, v dešti, a já byla jediná úplně suchá osoba (kvůli čemuž pátrali po mokrých šatech, aby měli jistotu, že jsem se mezitím nepřevlékla), bylo jasné, že jsem vůbec nebyla venku a nemohla jsem to udělat.

Od předního vchodu vedly mokré stopy, které udělali policisté, a u zadních dveří bylo sucho. Měla jsem špinavé ruce, což vypovídalo o tom, že jsem si je neumyla, a měla jsem i zaprášené oblečení.

Můj mobil ležel pod autem s jasně viditelným číslem 91 na displeji. Zkrátka, to, co viděli, souhlasilo s tím, co jsem tvrdila, což je vždycky dobré.

Konečně jsem mohla uniknout do koupelny, kde jsem si především ulevila a pak umyla ruce. Odřenina na dlani nepříjemně pálila, takže jsem přešla do kanceláře a vytáhla lékárníčku. Potřela jsem si ránu nějakou antibiotickou masťou a překryla ji ohromnou náplastí.

Uvažovala jsem o tom, že zavolám mámě, pro případ, že by někdo něco slyšel na policejním okruhu a zavolał jí, což by mohlo rodiče vyděsit k smrti, ale nakonec jsem dospěla k názoru, že bude rozumnější nejdřív se zeptat detektivů, jestli můžu telefonovat.

Přistoupila jsem ke dveřím a vykoukla ven, ale právě se něčím zabývali, a tak jsem je nechtěla rušit.

Upřímně řečeno jsem už byla vyčerpaná. Vytrvale lilo a ten zvuk působil únavně. Navíc mě z neustále blikajících světel hlídkových vozů bolela hlava.

Policisté taky nevypadali právě svěže, kromě toho byli i přes nepromokavé pláště dost mokří. Usoudila jsem, že nejlepší, co v tu chvíli můžu udělat, je uvařit kafe. Který policajt by si ho nedal?

Oblíbila jsem si kávu s různými příchutěmi a v kanceláři mám neustále několik druhů, ale podle zkušenosti vím, že muži v tomhle nebývají právě vybíraví. Aspoň ti z jihu. Muž ze Seattlu nepohrdne kávou s čokoládově mandlovou nebo malinově jahodovou příchutí, jižan si však všeobecně přeje, aby káva chutnala jako káva a nic víc.

Vytáhla jsem ze skříňky příjemnou snídaňovou směs a začala ji sypat do papírového filtru. Dodala jsem špetku soli, což ruší přirozenou hořkost kávy, a jen pro dobrý pocit jsem přihodila lžičku své oblíbené čokoládově mandlové příchuti. Ani si toho nevšimnou, ale dodá to kávě barvu a jemnost.

Můj kávovar má velkou konvici a připraví kávu za dvě minuty. Pravda, nikdy jsem to neměřila, ale když si mezitím odskočím, po návratu je hotovo, což znamená, že to jde sakra rychle.

Přinesla jsem plastové kelímky, smetanu, cukr, červená plastová míchátká a všechno postavila vedle kávovaru.

Zanedlouho dorazil detektiv Forester po čichu do mé kanceláře a ostrým pohledem přejel kávovar.

„Právě jsem udělala čerstvou kávu,“ oznámila jsem a usrkla z vlastního hrnku, který byl vesele žlutý s purpurovým nápisem kolem dna: ODPUSŤ SVÝM NEPŘÁTELŮM – ZAMOTÁ JIM TO HLAVU.

Plastové kelímky nejsou nejlepší v kontaktu se rtěnkou, a tak vždycky používám keramický hrnek. Ne že bych měla v tu chvíli namalované rty, ale to není podstatné.

„Dáte si?“ zeptala jsem se.

S úsměvem si nalil. Policisté určitě používají telepatii, aby si sdělili, že nablízku je čerstvá káva, protože během několika minut se dovnitř trousili uniformovaní ochránci zákona i ti v civilu.

Postavila jsem konvici na ohřívač a pustila se do druhé várky. Za chvíli jsem znovu vyměnila konvice a chystala se na třetí.

Přípravou kávy jsem se trochu zabavila a policistům jsem zpříjemnila únavnou noc. Sama jsem vypila už dva hrnky. Věděla jsem, že stejně neusnu, tak co?

Zeptala jsem se MacInnese, jestli můžu zavolat mámě. Neodmítl, ale požádal mě, jestli bych mohla ještě chvíli počkat, protože znal matky a bylo mu jasné, že by se za chvíli přihnala, a chtěl mít vyšetřování na místě uzavřené.

Sedla jsem si tedy k psacímu stolu, usrkávala kávu a snažila se zastavit třes, který mě v nečekaných chvílích přepadl. Přitom jsem si přála zavolat mámě, aby se přihnala a postarala se o mě. Ta noc už byla dost zlá, ne?

No, ještě se zhoršila.

KAPITOLA TŘI

MOHLA jsem tušit, že se objeví. Koneckonců byl poručíkem na policejním oddělení a na tak malém městě, jako je to naše – šedesát tisíc lidí – nejsou vraždy každodenní záležitostí. V mém fitcentru byli nejspíš všichni policisté ve službě a několik navíc, kteří v ní nebyli.

Jeho hlas jsem slyšela dřív, než jsem ho zahlédla, a dokonce i po těch dvou letech jsem poznala temné zabarvení a říznost, jež prozrazovaly, že nestrávil celý život na jihu.

Od okamžiku, kdy jsem naposledy viděla týl jeho hlavy ve chvíli, kdy ode mě odcházel, aniž se zmohl aspoň na přání: Měj se hezky!, utekly dva roky, a přesto jsem pocítila svírání v žaludku, jako bych se řítla v závodním autě a právě najela na prudké klesání.

Dva zatracené, dlouhé roky a mé srdce ještě pořád dokázalo zrychlit.

Naštěstí jsem byla dosud ve své kanceláři, zatímco on si venku povídal se skupinkou policistů, takže jsem měla možnost se na setkání připravit.

Ano, měli jsme románek, T. W. Bloodsworth a já. Přede dvěma roky jsme se scházeli – třikrát, abych byla přesná. K jeho povýšení na poručíka došlo až později, možná tak před rokem, takže tehdy to byl seržant Bloodsworth.

Už se vám někdy stalo, že jste někoho potkali a každý instinkt, každý hormon se ve vás rozbouřil a šeptal vám do ucha: *Ach bože, to je ono! Tohle je to pravé, popadni ho, a to ihned!*

Takhle to u mě probíhalo od prvního pozdravu. Chemie mezi námi byla neuvěřitelná. Od okamžiku, kdy jsme se poznali, (představila nás jeho matka, která v té době byla členkou *Skvělých těl*) moje srdce se pokaždé, když jsem ho uviděla, doslova zatřepetalo.

To jeho se možná netřepetalo, ale díval se na mě, jako to dělají chlapi, když spatří něco, co doopravdy chtějí, ať jde o ženu, nebo velkoplošnou plazmovou televizi, a mezi námi probíhalo silné jiskření.

Když o tom teď zpětně uvažuji, jsem si jistá, že stejný pocit má moucha, která se řítí do plamene.

Naše první schůzka byla plná očekávání. První polibek byl jako výbuch. Jediné, co mi zabránilo, abych se s ním hned napoprvé vyspala, bylo, že mi to připadalo moc laciné, a navíc jsem nebrala antikoncepci. Nerada to přiznávám, ale ten první důvod jsem považovala za závažnější, neboť moje rozbouřené hormony křičely: *Ano, chci s ním mít dítě!*

Pitomé hormony. Mohly aspoň počkat a zjistit, jak se všechno vyvine, než se pustily do svého pářícího tance.

Druhé rande bylo ještě vášnivější. Při líbání jsme odhodili skoro veškeré oblečení. Přesto jsem odolala, i když vytáhl kondom. Moc jim totiž nedůvěřuju, protože když jsem chodila s Jasonem, jeden praskl a já pak měla dva týdny nervy, dokud se moje perioda nedostavila v pravidelném čase.

V té době se dodělávaly moje svatební šaty a máma by asi řádila, kdybych najednou začala přibírat v pase. Normálně bych si kvůli tomu nedělala hlavu, protože máma dokáže zvládnout skoro všechno, ale příprava velké svatby vystresuje i ženu s ocelovými nervy.

Takže žádné kondomy. Hodlala jsem si tedy při nejbližší příležitosti pořídit antikoncepční pilulky, protože jsem dokázala nahlédnout do své budoucnosti a nahý Jefferson Wyatt Bloodsworth v ní figuroval velmi rozsáhle. Doufala jsem jen, že odolám do té doby, než si je obstarám.

Při třetím setkání to však působilo dojmem, jako by byl v jiném světě. Choval se nesoustředěné, neklidně, neustále koukal na hodinky, jako by chtěl ode mě co nejrychleji vypadnout. Rozloučil se se mnou očividně neochotným d'obnutím na rty a odkráčel, aniž se zmínil, že zavolá, což by stejně byla lež, protože se už neozval. A tehdy jsem toho mizeru viděla naposledy.

Zuřila jsem a dva roky nijak nepřispěly k tomu, aby můj vztek zeslábl. Jako mohl odejít od něčeho, co se zdálo tak slibné? A pokud necítil to, co já, neměl mě předtím svlékat. Jistě, vím, že to chlapi dělají, a Bůh jim za to žehnej, ale když vyrostete z puberty, očekáváte něco jiného, kdy se mělká louže prohloubí přinejmenším na... hlubší louži.

Jestliže mě opustil kvůli tomu, že jsem ho dvakrát odmítla, v tom případě mi bylo líp bez něho. Nevolala jsem mu, abych zjistila, co se stalo, protože jsem byla natolik naštvaná, že jsem si nebyla jistá, že bych se dokázala ovládnout. Chtěla jsem se ozvat, až se zklidním.

Utekly dva roky a pořád jsem se nezklidnila.

V takovém stavu jsem byla ve chvíli, kdy jeho sto osmdesát pět centimetrů vešlo do mé kanceláře. Tmavé vlasy měl o trochu delší, ale jeho zelené oči byly pořád stejné. Pozorné, inteligentní a tvrdé, jak musí policisté mít, jinak by si museli hledat jinou práci.

Ten tvrdý policejní pohled po mně přešel a zdálo se, že ještě víc ztvrdl.

Nebyla jsem nijak nadšená, že ho vidím. Nejradši bych ho nakopla a taky bych to udělala, kdybych si nebyla jistá, že by mě mohl dát zavřít za útok na veřejného činitele. Tak jsem

udělala to jediné, co může udělat žena, jež si váží sama sebe: Předstírala jsem, že ho neznám.

„Blair,“ řekl a přistoupil ke mně až moc blízko. „Jsi v pořádku?“

Co se stará? Vrhla jsem po něm vyplašený, trochu zmatený pohled, jako žena, k níž se neznámý muž chová příliš familiárně, a nenápadně jsem trochu odsunula židli.

„Hmm, ehm, ano... Jsem v pořádku,“ zamumlala jsem ostražitě a pak se zatvářila rozpačitě, jako bych ho částečně poznávala, ale nedokázala z paměti vylovit jeho jméno.

Překvapil mě záblesk zlosti v jeho zelených očích. „Wyatt,“ zabručel.

Trochu jsem se narovnala. „Cože?“ Opřela jsem se a zadívala se za jeho záda, jako bych se chtěla ujistit, že ostatní policisté jsou ještě v doslechu (kdybych potřebovala ochránit, pokud by se rozzuřil nad míru, což upřímně řečeno, skoro hrozilo).

„Wyatt Bloodsworth.“ Ta slova vypadla z jeho zachmuřených úst jako olověné koule. Moje hříčka mu nepřipadala ani trochu zábavná, zato já si to užívala.

Tiše jsem si to jméno zopakovala, přičemž jsem jen lehce pohybovala rty, a pak se v mém obličeji rozbřesklo. „Aha! Už si vzpomínám. Omlouvám se. Mám hroznou paměť na jména. Jak se má tvoje matka?“

Paní Bloodsworthová spadla před domem z kola na chodník a zlomila si levou klíční kost a několik žeber. Během rekonvalescence samozřejmě do fitcentra nechodila a po uzdravení se už nevrátila.

Wyatt se netvářil nijak nadšeně, že hlavní spojnicí s ním je jeho matka. Co čekal? Ze se mu s hysterickým pláčem vrhnu do náruče a budu prosit, aby se ke mně vrátil? Ani omylem. Ženy v naší rodině jsou z lepšího materiálu.

„Už je skoro úplně v pořádku, ale myslím, že víc než zlomené kosti ji mrzí, že neskáče tak rychle, jak byla zvyklá.“

„Až ji uvidíš, pozdravuj ji ode mě. Docela mi chyběla.“ Pak, protože měl na opasku odznak, jsem se lehce klepla do čela. „Uff, kdybych si všimla toho odznaku, uvědomila bych si to dřív, ale jsem teď trochu roztržitá. Detektiv MacInnes nechtěl, abych volala matce, ale mám dojem, že na parkovišti je snad půlka města. Myslíš, že bych jí už mohla zavolat?“

Pořád se netvářil nijak nadšeně. Ach bože, že bych zranila jeho malé ego? Že by to bylo až tak špatné?

„Na místo činu ještě zatím nesmějí žádní civilisté,“ pokrčil rameny. „Stranou drží i sdělovací prostředky, dokud nebude dokončeno předběžné vyšetřování. Ocenili bychom, kdybys o tom zatím s nikým nemluvila.“

„Chápu.“ A opravdu jsem to chápala. Vražda je vážná věc. Jen jsem si přála, aby nebyla natolik vážná, že si vyžádala přítomnost poručíka Bloodswortha.

Vstala jsem, obešla ho v takové vzdálenosti jako kteréhokoli jiného člověka a nalila si další hrnek kávy. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zeptala jsem se.

„Těžko říct.“

Což byla šalamounská odpověď. Všimla jsem si, že se kouká na tu kávu. „Posluž si,“ pokynula jsem mu a popadla jeden z plastových džbánek, které jsem použila k naplnění kávovaru. „Přinesu vodu a dám vařit další,“ oznámila jsem a vyšla z kanceláře do koupelny, kde jsem do džbánu nalila vodu a zářila uspokojením.

Wyattovi se rozhodně nezamlouvalo, že je natolik bezvýznamný, že jsem ho nepoznala. Pokud poslední dva roky prožil s představou, že jsem kvůli němu tesknila a litovala toho, co třeba mohlo být, teď o ni pravděpodobně přišel. A co vůbec mohl čekat? Opakování starých časů?

Ne, rozhodně ne za těchto okolností, zvláště když byl ve službě. Choval se na to příliš profesionálně. Ale nejspíš předpokládal, že se budu chovat s podvědomou důvěrností,

jakou používáte při setkání s člověkem, kterého znáte osobně, i když vztah brzy skončil. Jeho smůla, že já takhle nereaguji.

Při odchodu z koupelny jsem zjistila, že detektivové MacInnes a Forester mluví tiše v chodbě s Wyattem. Stál ke mně zády, a zatímco se soustředil na rozhovor, využila jsem příležitosti, abych si ho konečně pořádně prohlédla. A nebudete tomu věřit, stalo se to znovu. To třepetající srdce. Zarazila jsem se a zírala na něj.

Nebyl žádný krasavec, aspoň ne takovým způsobem jako můj bývalý. Jason mohl přímo dělat modela. Wyatt vypadal trochu otráskaně, což se dalo čekat, neboť několik let hrál ragby, ale i bez toho byly jeho rysy spíš drsné.

Měl pevnou bradu, na zlomeném nose hrbolek a nad očima rovné černé obočí. Udržoval se ve fyzické kondici atleta, pro kterého je rychlost stejně důležitá jako síla, ale zatímco Jasonova postava vyzařovala hladkou, silnou eleganci plavce, Wyattovo tělo by se dalo použít jako zbraň.

Kromě toho z něj prakticky odkapával testosteron.

Pěkný vzhled není skoro vůbec významný, když má muž sexappeal, a Wyatt Bloodsworth ho měl nadmíru – aspoň pro mě. Chemie. Jinak se to nedá vysvětlit.

Nenávidím ji. Kvůli té pitomé chemii jsem během posledních dvou let nedokázala brát žádného jiného muže vážně.

Stejně jako detektivové měl na sobě plátěné kalhoty a sportovní sako s vázankou, u krku uvolněnou. Zajímalo mě, proč mu trvalo tak dlouho, než přišel. Byl snad někde na rande s vypnutým mobilem?

Ne, na to byl příliš svědomitý, takže se nejspíš pohyboval příliš daleko, když se objevil až po dvou hodinách. Asi měl nějakou práci venku, protože jeho boty i spodní okraj kalhot byly mokré. Možná si nejdřív prohlédl místo činu a teprve potom vešel do domu.

Oba detektivové byli menší než on a MacInnes se tvářil netečně. Usoudila jsem, že těm starším mužům asi není moc příjemné, že někdo mladší tak rychle povýšil. Wyatt totiž prolétl hodnostmi jako kometa, jen částečně díky svým schopnostem.

Měl totiž Jméno – místní celebrita, která slavila několik let úspěchy mezi profesionálními ragbisty a pak se vrátila do rodného města jako policista. Sdělovacím prostředkům oznámil, že ochrana zákona byla vždycky jeho hlavní prioritou.

Všichni ve městě věděli, proč se dal k profesionálům – kvůli penězům. Bloodsworthovi patřili mezi staré rody, což znamenalo, že kdysi byli zámožní, ale teď už ne. Wyattova matka žila v rozlehlém, sto let starém viktoriánském domě, který milovala, ale jeho údržba byla příliš nákladná.

Starší sestra Lisa měla dvě děti, a přestože žila v solidním manželství s dostatkem prostředků na každodenní výdaje, školné by už bylo nad jejich síly.

Wyatt se tudíž rozumně rozhodl nevyplenit rodinné bankovní konto, odložil plánovanou kariéru ochránce zákona a dal se na ragby.

Pár milionů dolarů ročně na péči o matku, příspěvky synovcům na studia a tak dále přišly vhod.

Starší kolegové jistě vnímali jeho úspěšný vzestup s nechutí – aspoň trochu. Zároveň byli určitě rádi, že ho mají, protože *byl* schopný a nehonil se za slávou. Své jméno používal jen tehdy, když to sloužilo ku prospěchu oddělení, nikoli jeho vlastnímu.

A znal důležité lidi, což byl další důvod, proč tak rychle postupoval. Mohl kdykoli zvednout telefon a promluvit s guvernérem. Velitel policie a starosta by museli být slepí, kdyby si neuvědomili, v čem je to pro ně výhodné.

Stála jsem tam dost dlouho, takže jsem nakonec vykročila. MacInnes postřehl pohyb a ukončil větu uprostřed

slova, čímž ve mně vzbudil dojem, že mluvili o něčem, co jsem neměla slyšet. Všichni se ke mně otočili a pozorně se na mě zadívali.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem a proklouzla kolem nich ke dveřím své kanceláře, kde jsem se pustila do přípravy další várky kávy a z nějakého důvodu měla pocit, že jsem se opět dostala na místo hlavní podezřelé.

Možná jsem ani tak nepotřebovala volat matku jako spíš Sianu. Nebyla sice obhájkyň ve věci trestných činů, ale na tom nezáleželo. Byla chytrá, tvrdá a moje sestra. To snad stačí.

Znovu jsem vyšla z kanceláře, zkřížila paže před tělem a pohlédla na MacInnese. „Jestli mě hodláte zatknout, chci zavolat svému advokátovi. A matce.“

Podrbal se na bradě a loupl očima po Wyattovi, jako by chtěl naznačit: *Toho se ujmi sám*. „Na vaše otázky odpoví poručík Bloodsworth, madam,“ řekl.

Wyatt mě chytil za pravý loket, jemně mě otočil a postrčil zpátky do kanceláře. „Co kdyby sis sedla,“ navrhl a šel si nalít další kávu. Ten první kelímek asi vypil na jeden zátah.

„Chci zavolat...“

„Nepotřebuješ advokáta,“ přerušil mě. „Prosím, posad se.“ V jeho hlase zaznělo cosi jiného než autoritativní tón a přimělo mě to poslechnout.

Přitáhl si druhou židli tak těsně ke mně, že se naše kolena skoro dotýkala. Automaticky jsem se odtáhla, jako to dělají lidé, když je někdo neznámý či nepříjemný příliš blízko. Neměl právo narušit můj soukromý prostor. Už ne.

Samozřejmě si toho všiml a stiskl rty. Ať si o tom myslel cokoli, když promluvil, znělo to věcně. „Blair, máš nějaké problémy, o nichž bychom měli vědět?“

Fajn, tohle neznělo právě policejně. Něco takového jsem nečekala. Překvapeně jsem zamrkala. „Myslíš jiné věci než

pocit, že se po mně střílelo a nakonec se zjistilo, že jsem byla jen svědkyní vraždy? To snad nestačí?“

„Vypovídalas, že jsi dnes odpoledne měla incident s obětí, když jsi jí oznámila, že jí neprodloužíš členství v klubu. Rozzuřila se...“

„To je pravda. Byli u toho svědci. Jejich jména jsem uvedla detektivu MacInnesovi.“

„To vím,“ přitakal trpělivě. „Vyhrožovala ti?“

„Ne. Tvrdila sice, že na mě pošle svého právníka, ale s tím jsem si nedělala hlavu.“

„Nevyhrazovala ti fyzickým násilím?“

„Ne. Všechno jsem už řekla detektivům.“

„Jistě. Jen klid. Když ti nijak nevyhrazovala, proč jsi, když jsi na parkovišti uviděla její auto, předpokládala, že ti hrozí nebezpečí?“

„Protože je... *byla*... cvok. Ve všem mě kopírovala. Obarvila si vlasy, aby je měla stejné jako já, začala nosit stejné věci, stejné náušnice, pořídila si stejný účes. Dokonce si koupila bílý kabriolet – protože ho mám taky. Děsila mě tím.“

„Takže tě obdivovala?“

„To si nemyslím. Spíš mě nenáviděla. Několik členů fitcentra to taky tak vidělo.“

„Proč tě tedy napodobovala?“

„Kdo ví? Třeba si nedokázala vytvořit vlastní vzhled, a tak potřebovala někoho kopírovat. Nebyla moc chytrá. Mazaná ano, ale bystrá ne.“

„Hmm. Ještě někdo ti vyhrožoval?“

„Od rozvodu ne.“ Podívala jsem se na své zápěstí. „Poručíku, jsem už vyčerpaná. Jak dlouho tady ještě musím trčet?“ Přinejmenším do té doby, než všichni opustí budovu, abych mohla zamknout. Kolem zadního parkoviště natáhnou žlutou policejní pásku, ale mě snad nejdřív nechají vyjet s autem...

V tu chvíli mi najednou došlo, že asi ohradí celý dům a obě parkoviště. Zítra tudíž neotevřu a možná ani pozítří. Nebo ještě mnohem později.

„Už moc dlouho ne,“ pravil Wyatt a vytrhl mě tím ze zamyšlení. „Kdy ses rozváděla?“

„Před pěti lety. Proč se ptáš?“

„Dělal ti exmanžel nějaké potíže?“

„Jason? Proboha ne! Od té doby jsem ho neviděla.“

„Ale tehdy ti vyhrožoval?“

„Rozváděli jsme se. Vykřikoval, že mi rozbije auto. Ale nikdy to samozřejmě neudělal.“

Vlastně vyhrožoval, že ho rozbije, pokud uveřejním jistou informaci. Tvrdila jsem totiž, že ji uveřejním, když nesklapne a nedá mi všechno, co žádám – nebo mu tím aspoň pohrozila Siana. Nepředpokládala jsem však, že by tohle všechno musel Wyatt vědět. Bylo by to už příliš mnoho informací.

„Máš nějaký důvod domnívat se, že k tobě cítí nenávist?“ Samozřejmě. Proč bych asi jinak pořád jezdila naším mercedesem?

Ale zavrtěla jsem hlavou. „Ani ne. Před pár lety se znovu oženil a podle toho, co jsem slyšela, je šťastný.“

„A nikdo jiný ti kvůli čemukoli nevyhrožoval?“

„Ne. Proč se na to vyptáváš?“

Tvářil se nečitelně. „Oběť je oblečená skoro stejně jako ty a byla v bílém kabrioletu. Napadlo mě, když jsem tě uviděl a uvědomil si tu podobnost, že jsi nakonec mohla být zamýšlenou obětí ty.“

Zalapala jsem po dechu. „V žádném případě! *Myslela* jsem sice, že po mně Nicole vystřelila, ale jen proto, že jsem věděla, že není normální. Ona byla jediná, s kým jsem měla problémy.“

„Nenapadá tě žádná situace, která by se ti zdála banální, ale někdo jiný by ji mohl brát mnohem vážněji?“

„Ne. Nevzpomínám si ani na sebemenší konflikt.“ Jelikož jsem sama, můj život probíhá poměrně poklidně.

„Nemohlas něčím podráždit někoho ze zaměstnanců?“

„O ničem takovém nevím a kromě toho se se všemi dobře znám – a oni znají Nicole. Žádný z nich by si nás nepopletl. Navíc všichni vědí, kde parkuju, což není na konci parkoviště. Domnívám se, že jsem se do toho všeho připletla jen jako náhodný svědek. Nemůžu na nikoho ukázat prstem. Nicole navíc patřila k typům, které mají schopnost ty druhé vytáčet.“

„Víš o někom konkrétním?“

„Štvala všechny ženské, které chodí do *Skvělých těl*, chlapům se ale líbila, protože se chovala jako nasládlé sexy kotě. Přesto ji v každém případě střelil muž, což mi připadá divné, mohlo však třeba jít o žárlivost. Nicole je – byla – typ, který ji rád podněcuje.“

„Znáš její přátele? Měla nějakého?“

„O jejím soukromém životě nevím vůbec nic. Nebyly jsme právě kamarádky a nikdy jsme spolu nežvatlaly o osobních záležitostech.“

Wyatt ze mě nespustil oči, což mě začalo znervózňovat. Víte, má je světlé, odstín zelené, který vynikne, když ten člověk má vlasy i obočí tmavé, což on měl. U blondáka byste si toho tak nevšimli – pokud by nepoužil černou řasenku. Wyatt si na řasenky nepotrpěl, jeho pohled byl ale pronikavý. Když na mě civěl, připadala jsem si jako přibodnutá k židli.

Nevyhovovalo mi, že sedí tak těsně u mě. Cítila bych se mnohem líp, kdyby byl trochu dál. U partnerů by to bylo v pořádku, těmi jsme ale nebyli a po poslední zkušenosti s ním jsem už neměla v úmyslu vydat svůj citový život všanc někomu, kdo tak rychle střídá nálady.

V tu chvíli jsem však cítila horko vycházející z jeho nohou, takže jsem se ještě o pár centimetrů odtáhla. Hned to bylo lepší. Nikoli dokonalé, ale lepší.

Sakra, proč radši nezůstal venku na dešti? táhlo mi hlavou. Detektiv MacInnes tam jistě ještě něco zařizuje. Kdyby s ním byl i Wyatt, nemusela bych zažívat ty velmi pronikavé, silné vzpomínky na vůni jeho kůže, jeho chuť a zvuky, které vydával, když byl vzrušený...

Dost! Po té cestě nepůjdeme. Protože když byl vzrušený on, byla jsem i já...

„Blair!“ oslovil mě důrazněji.

Trhla jsem sebou a znovu se soustředila, přičemž jsem doufala, že nedokáže zjistit, kam se zatoulaly moje úvahy. „Cože?“

„Ptal jsem se, jestli jsi tomu člověku viděla do obličeje.“

„Ne, už jsem to líčila detektivu MacInnesovi,“ opakovala jsem. Jak dlouho se mě bude vyptávat na věci, o nichž jsem už mluvila? „Byla tma a pršelo. Jsem schopná tvrdit, že šlo o muže, ale to je všechno. Auto bylo tmavé, čtyřdveřové, ale značku nevím. Je mi líto, ale kdyby sem teď vešel, nedokázala bych ho identifikovat.“

Chvíli si mě pátravě prohlížel a pak vstal. „Zůstaneme v kontaktu.“

„Proč?“ vyhrkla jsem zaraženě. Byl poručík. Případem se měli zabývat detektivové, on by měl jen dohlížet.

Znovu sevřel rty a shlížel na mě. Zřejmě jsem ho ten večer mimořádně dráždila, což mi poskytovalo značné zadostiučinění. „Prostě neopouštěj město,“ řekl nakonec, i když to spíš zavrčel.

„Takže *jsem* podezřelá?“ Pohlédla jsem na něj a sáhla po telefonu. „Volám svému právníkovi.“

Přirazil mi ruku k aparátu, než jsem stačila zvednout sluchátko. „Nejsi podezřelá.“ Pořád to znělo jako mručení. Teď byl ještě blíž, skloněný nade mnou, a jeho zelené oči blýskly.

„V tom případě klidně odjedu, když se mi zachce,“ odsekla jsem, vytáhla ruku zpod té jeho a zkřížila paže před tělem.

KAPITOLA ČTYŘI

A TAK jsem se kolem půlnoci ocitla na policejní stanici v doprovodu velmi rozezleného poručíka.

Dovlekl mě do své kanceláře, kde mě strčil na židli, štěkl: „Tady zůstaň!“ a zase vyrazil ven.

Musím přiznat, že jsem sama bojovala se vztekem. Celou cestu na stanici jsem mu to dávala najevo. (Samozřejmě bez ostrých slov či výhrůžek, abych mu neposkytla důvod k zatčení. Věřím, že by to udělal, protože by přímo rozzuřený.) Musela bych zabrousit na osobní území, a to jsem nechtěla, takže jsem kromě vzteku cítila ještě zklamání.

Jakmile za ním zapadly dveře, abych mu ukázala, zač je toho loket, obešla jsem jeho psací stůl a posadila se k němu.

Vím, že to bylo dětinské. A taky mi bylo jasné, že ho to ještě víc popíchne. Jenže právě to mi připadalo stejně zábavné, jako s ním spát.

Židle byla velká. Musela být, protože Wyatt byl velký muž. Byla kožená, což se mi líbilo. Otočila jsem se s ní kolem dokola, pak jsem se prohrábla složkami na stole, co možná rychle, protože to byl pravděpodobně přestupek nebo něco takového. Nic zajímavého o někom, koho znám, jsem ale neobjevila.

Vytáhla jsem prostřední zásuvku, vyndala propisovačku a v dalších zásuvkách pátrala po poznámkovém bloku.

Nakonec jsem jeden našla, pleskla s ním na složky a začala sepisovat seznam Wyattových provinění. Samozřejmě jsem neuvedla všechno, jen to, co provedl tu noc.

Přišel s dietní kolou v ruce, a když mě uviděl sedět za svým stolem, strnul, potom velmi opatrně zavřel dveře a tichým, výhrůžným hlasem se zeptal: „Co to provádíš?“

„Píšu všechno, cos udělal, abych na nic nezapomněla, až budu mluvit se svým právníkem.“

Švihl s plechovkou na stůl a vytrhl mi blok. Zadíval se na první řádku a svraštil obočí. „*Hrubě popadl svědkyni za paži a způsobil jí modřiny*,“ četl. „Co je to za blá...?“ Zvedla jsem levou paži a ukázala modřiny na spodní straně, kde ruku svíral ve chvíli, kdy mě strkal do svého auta, a Wyatt se zarazil uprostřed slova.

„Sakra!“ vzdychl klidněji. „Omlouvám se, nechtěl jsem ti ublížit.“

Jasně, proto mě přede dvěma lety odhodil jako horký brambor. Rozhodně mi tím ublížil, to nemůže popřít. A přitom neměl ani tolik slušnosti, aby mi sdělil *proč*, což mě opravdu přivádělo k šílenství.

Opřel se bokem o hranu stolu a pokračoval ve čtení. „Nezákonné zadržení. Únos... *Únos*?“

„Násilím jsi mě přiměl opustit pracoviště a odvezl mě na jiné místo, kde jsem nechtěla být. Připomíná to únos.“

Odfkl si a dál četl mé stížnosti, které zahrnovaly ještě nevhodný slovník, povýšenecký postoj a špatné způsoby. Dokonce ani nepoděkoval za kávu.

Jistě, byly tam i právníké termíny jako *nátlak*, *týrání a obtěžování* a odmítání umožnit mi kontakt s právním zástupcem. Nehodlala jsem vypustit jedinou maličkost.

Když došel na konec, usmíval se, což mě naštvalo. Nechtěla jsem, aby se usmíval, ale aby si uvědomil, jaký je kretén.

„Přinesl jsem ti dietní kolu,“ oznámil mi a přistrčil plechovku mým směrem. „Myslím, že jsi měla až moc kafe.“

„Díky,“ řekla jsem, abych zdůraznila rozdíl mezi jeho a svým chováním. Žaludek jsem měla z přemíry kofeinu celý roztřesený. Dietní kola navíc jako nabídka smíru nebyla právě nejvhodnější, zvláště když mi bylo jasné, že odešel hlavně proto, aby si trochu oddechl, než se na mě vrhne a zaškrtní mě.

Dietní kola ho určitě napadla až v poslední chvíli, aby vzbudil dojem, jak je starostlivý, přestože chránil hlavně svoji kůži, neboť kdyby zaškrtnil svědkyni, rozhodně by to znamenalo konec jeho policejní kariéry. Ne že bych byla zrovna správná svědkyně, ale v tomhle případě jinou neměli.

„Teď vypadni z mojí židle!“ houkl.

Odhrnula jsem si vlasy z čela. „Ještě jsem neskončila. Vrať mi ten blok.“

„Blair! Vstaň!“

Ráda bych tvrdila, že jsem se chovala jako dospělá, ale už jsem se ocitla daleko za bodem, kdy to ještě šlo. Plácla jsem dlaněmi na područky, pohlédla mu do očí a řekla: „Přinut mě!“

Sakra, vím, že jsem to neměla dělat.

Po krátkém a velmi ponižujícím zápase jsem se ocitla na židli, na kterou mě původně strčil, a sám se usadil na své místo. Znovu se tvářil rozzlobeně.

Přejel si rukou po strništi. „Jestli se nebudeš slušně chovat... Víš, jak snadno ses mohla ocitnout na mém klíně, místo na té židli?“

Uau! Kde to sebral? Poplašeně jsem se opřela. „Cože?“

„Netvař se, že nevíš, o čem mluvím. A tvoje předchozí předstírání ti nebaštím. Dobře si mě pamatuješ. Měl jsem tě nahou.“

„Neměl!“ vyjekla jsem šokovaně. Že by si mě spletl s nějakou jinou? Byla jsem si naprosto jistá, že *tohle* si

pamatuju. Jistě, některé části oblečení jsem odložila, ale v žádném případě jsem nebyla nahá.

Ponuře se usmál. „Zlato, věř mi. Jestliže na sobě máš jen minisukni omotanou kolem pasu, jsi nahá.“

Trochu jsem se zachvěla, protože tak to opravdu bylo. Při druhém setkání. Wyatt ležel na pohovce, já nad ním, a byla jsem jen kousek od toho, abych se přestala zajímat o ochranu před těhotenstvím.

Zčervenala jsem, ani ne tak rozpaký, ale protože v kanceláři bylo najednou nepříjemné teplo. Termostat klimatizace by potřeboval opravit. Jenže to, že se mi svíraly vnitřnosti, neznamenal, že chci vzdát boj.

„Nahá znamená bez veškerého oblečení, takže podle toho tvého popisu jsem nahá nebyla.“

„Takže si vzpomínáš,“ pravil s uspokojením. „A nemusíš být detailistka. Bylas stejně dobrá jako nahá.“

„Přesto je v tom rozdíl,“ trvala jsem tvrdohlavě na svém. „Jo, a taky si pamatuju, že jsme skončili. Tak co?“

„Chceš tvrdit, že býváš nahá s mužskými tak často, že to pro tebe už nic neznamená?“ přimhouřil oči.

Předstírání mě začínalo unavovat. Stejně to nebral. Pohlédla jsem mu do očí. „Spíš to tehdy neznamenal nic pro tebe.“

Protáhl obličej. „Uff. Víím, že ti dlužím vysvětlení. Promiň...“

„Šetři si dech. Čas na vysvětlování prošel před dost dlouhou dobou.“

„Fakt?“

„Život jde dál, ne?“

„Myslel jsem si to,“ zamračil se, „ale když volali, že ve fitcentru je vražda a obětí je plavovlasá žena...“ Odmlčel se.

Zamrkala jsem, upřímně překvapená. Když na to přijde, jeho první slova byla: *jsi v pořádku?* A nejdřív se šel v dešti

podívat na místo činu na Nicolino tělo a teprve potom se přesunul dovnitř.

Její jméno se už možná ocitlo ve sdělovacích prostředcích, i když to nebylo jisté. Rodina zatím ještě nebyla informována. Netušila jsem, kde ji má, ale v přihlášce do fitcentra pravděpodobně uvedla nejbližšího příbuzného a detektiv MacInnes to už zjistil.

Chudák Nicole. Byla sice psychopat, ale nezamlouvalo se mi, že ležela na dešti tak dlouho, zatímco tam policisté pátrali. Věděla jsem, že vyšetřování zabere nějaký čas a dešť policistům taky vadí, ale přesto... Zůstala ležet na zemi dobré tři hodiny, než ji odvezli.

Wyatt vzal můj obličej do dlaně. „O čem přemýšlíš?“

Bože, jak se mi chtělo do té ruky kousnout! Nesnáším, když lidé dělají takové věci.

„Promiň, jsem vyčerpaná a stala jsem se dnes svědkem vraždy. Cos říkal?“

Chvíli si mě prohlížel, potom zavrtěl hlavou. „To nic. Jsi opravdu unavená a já si musím pročíst výsledky vyšetřování. Byl bych radši, kdybys do toho nebyla zapletená, ale jsi, takže se uvidíme častěji, ať chceš, nebo ne. Hlavně přestaň dělat potíže, ano? Nech mě odvést svou práci. Musím přiznat, že se nedokážu soustředit, když mě dráždíš.“

„Nedráždím tě,“ ohradila jsem se. „Byl jsi očividně naštvanej, už když jsi přišel. *Můžu ted' odjet domů?*“

Protřel si oči a zřetelně se ovládl. „Za pár minut. Odvezu tě.“

„Někdo by mě mohl vzít do fitcentra. Potřebuju totiž svoje auto.“

„Řekl jsem, že tě odvezu domů.“

„A já řekla, že potřebuju svoje auto.“

„Zítra ti ho nechám přivézt. Nechci, aby ses pohybovala po místě činu.“

„Fajn. Tak pojedu taxíkem. Nemusíš se namáhat.“ Vstala jsem, popadla kabelku a chystala se zamířit ke dveřím. Přestože ještě pořád pršelo, musela bych stát na chodníku a chytat taxíky.

„Blair, *sedni si!*“

Problém byl v tom, že šlo o policistu. Nevěděla jsem přesně, kde končí jeho pracovní pravomoci a začíná osobní přístup. Byla jsem si sice skoro jistá, že bych mohla vyjít ven a on by proti tomu nemohl nic udělat – z právního hlediska – pořád tady ale byla nepatrná možnost, že se pletu, a nechtěla jsem se s ním znovu dostat do sporu.

Sedla jsem si tedy a spokojila se s tím, že jsem se tvářila umíněně. Měla jsem mlhavé podezření, že by se rád se mnou vrátil k osobnímu vztahu, o což jsem neměla nejmenší zájem. Vzhledem k tomu mi bylo jasné, že čím méně kontaktu spolu máme, tím lépe.

Mám určité pravidlo. Vyjít ven, plazit se zpátky. Jestliže muž odejde, potom – chce-li se mnou znovu navázat dobré vztahy – musí udělat i to druhé. Dokážu se vyrovnat s hádkou, protože se jedná aspoň o nějakou komunikaci, ale prostě zmizet a nedat mi šanci zjistit, oč jde, to je neodpuštělné.

Nedokážu se přes zklamání jen tak přenést. Je pravda, že ačkoli jsem tvrdila, že rozvod je pro nás dva to nejlepší, bolelo to jako čert, když jsem přistihla Jasona, jak líbá mou sestru Jenni. Nejen proto, že mě zradila, ale protože jsem Jasona opravdu milovala.

První roky našeho manželství byly velmi šťastné. Aspoň *já* se cítila šťastná a myslím, že on taky. Pak jsme se odcizili a moje láska zeslábla, což ale neznamenal, že bych chtěla manželství ukončit.

Chtěla jsem na něm pracovat, pokusit se znovu o sblížení. Když jsem ho pak viděla s Jenni, jako bych dostala ránu do břicha. Pochopila jsem, že mě asi podvádí už delší dobu. S

Jenni ne, byla jsem si skoro jistá, že se jí dotkl poprvé. Nemiloval ji, takže se to stalo jen proto, že byla hezká a po ruce, což znamenalo, že to pravděpodobně dělal i s jinými ženami.

Ani se nesnažil, aby naše manželství fungovalo. Emocionálně mě ponižoval dávno předtím, aniž jsem si to uvědomovala. Jakmile mi to došlo, prostě jsem ho odepsala. Nechodila jsem se vyplakat na cizí ramena, ale vybudovala jsem si vlastní velmi uspokojivý nový život, což ovšem neznamená, že jsem si neodnesla hluboká citová zranění.

Rány se hojí a já nejsem typ, který by se dlouho trápil. Poučila jsem se a stanovila si nová pravidla a normy. Patří mezi ně i to, že pokud muž odejde, aniž se vůbec pokusí, aby vztah fungoval, nestojí za námahu – neprojeví-li vážný úmysl dostat další šanci.

Wyatt zatím neprojevil vůbec nic. A nebyl ani typ, který by se chtěl plazit. Což znamená, že představa, že bychom se mohli znovu dát dohromady, byla prakticky předem ztracený případ.

Opět ke mně přistrčil dietní kolu. „Vypij si ji. Třeba tě trochu zchladí.“

Co nadělám. Stejně už dneska zřejmě neusnu, povzdechla jsem si, otevřela plechovku a lokla si. Potom jsem se zaměřila na praktičtější záležitost.

„Jak to tak vidím, zítra asi nemůžu otevřít, co?“

„Správný předpoklad.“

„Jak dlouho to bude trvat? Den? Dva?“

„Je to různé. Pokusím se všechno co nejvíc urychlit, ale nejsem všemocný. Nejspíš to zabere pár dní. Je mi líto, že budeš mít finanční ztráty, ale...“

„Ach, o to nejde. Většina členů má předplaceno na celý rok, protože to přijde levněji, a nenabízím kratší členství než měsíční. Spíš mi vadí, že přicházejí o možnost cvičit. Tedy

chápu, že ve srovnání s vraždou je to prkotina. Ale jako majitelce se mi nezamlouvá, že moji klienti i podnikání trpí.“

Uznale po mně loupl očima, jako by nečekal, že budu tak praktická. To mě podráždilo, protože strávil tři večery v mé společnosti, a kdyby věnoval aspoň trochu pozornosti ještě něčemu jinému než mému tělu, věděl by, že nejsem žádná prázdná hlava.

Vlastně bych měla být překvapená, že mě vůbec poznal, protože před dvěma lety se evidentně nedíval výš než na moje prsa.

Správná úvaha, protože na prsa se mi rozhodně díval. A dotýkal se jich. Poslední dobou jsem se sice svým tělem příliš nezabývala, ale nedokázala jsem uniknout intimní vzpomínce, což mi opět vyvolalo ruměnek na tváři.

„Bože,“ zavrtěl hlavou. „Na co myslíš teď?“

„Proč?“ Jako bych byla ochotná vyprávět, co mi nyní táhne hlavou.

„Už se zase červenáš.“

„Já? Promiň. Asi procházím předčasným přechodem a mám návaly.“ Cokoli, hlavně neztratit půdu pod nohama. Zakřenil se a blýskl zuby. „Návaly?“

„Není to nic pro padavky.“

Hlasitě se rozesmál, opřel se a chvíli si mě prohlížel. Čím déle na mě civěl, tím víc jsem se cítila nesvá. Vzpomínáte, co jsem říkala o jeho očích? Připadala jsem si jako myš, kterou pozoruje kočka... Hladová.

V poslední době jsem se vůbec nezabývala tím, co mám na sobě, teď jsem si však najednou velmi silně uvědomovala růžové tílko pevně obepínající můj hrudník i přiléhavé kalhoty.

Z toho, jak se na mě díval, jsem měla dojem, že vystavuji na odiv příliš mnoho obnaženého těla a že si vzpomíná, že viděl ještě mnohem víc. A co bylo horší, že má v úmyslu vidět to znovu.

Přesně takhle na mě tehdy působil. Pod jeho zkoumavým pohledem jsem si velmi silně uvědomovala svou ženskost i jeho mužnost se všemi odpovídajícími detaily. V jeho přítomnosti jsem dokázala myslet jen na spojení těch dvou.

Zvedl propisku, kterou jsem předtím psala, a několikrát s ní rychle zaťukal na stůl. „To, co teď řeknu, se ti asi nebude líbit.“

„Zatím se mi nelíbilo nic, takže nejspíš nemůže jít o velké překvapení.“

„Dej si oddech!“ okřikl mě drsně. „Tohle není o nás.“

„Ani jsem to nepředpokládala. A není žádné *nás*.“ Nemohla jsem mu povolit ani slovo. Nechtěla jsem s ním mít nic společného. Přála jsem si, aby se vrátil detektiv MacInnes.

Wyatt očividně dospěl k názoru, že snaha o domluvu se mnou je ztracený případ. Ale není. Normálně jsem velmi rozumná... (pokud v tom není zapletený on). Z nějakého důvodu tu hozenou slovní rukavici nezvedl.

„Snažíme se mít pod kontrolou veškeré informace předávané sdělovacím prostředkům, ale někdy to není možné,“ pokračoval. „Při vyšetřování musíme mluvit s lidmi a zjišťovat, jestli někdo neviděl v blízkosti místa činu muže v tmavém čtyřdveřovém sedanu. S tím jsme už začali. Teď držíme reportéry stranou, ale už se pohybují kolem hraniční pásky se svými teleobjektivy a kamerami.“

„A?“

„Není potřeba být génius, aby si člověk dal dvě a dvě dohromady a pochopil, že jsi svědek. Byli jsme na tvém pracovišti, ty na policejní stanici, odjedeš v mém autě...“

„Vzhledem k tomu všemu mě budou považovat spíš za podezřelou, ne?“

Při vzpomínce na to, jak mě cpal do svého vozu, zkřivil koutek úst. „Ne, spíš předpokládají, že jsi skleslá z toho, co se stalo.“ Znovu poklepal na stůl. „Nemůžu jim zabránit, aby

se o tobě zmínili. Jestliže byl viděn podezřelý, musel u toho být nezbytně svědek. A tvoje totožnost je zřejmá. Zítra se objevíš v novinách.“

„Proč je to prob...? Ach!“

Budou mě jmenovat jako svědka vraždy. Osoba, u níž to pravděpodobně může vyvolat obavy, je vrah. Co dělají vrazi, aby se chránili? Zabíjejí každého, kdo by je mohl ohrožit.

Zděšeně jsem na něj zírala. „Sakra!“

„Jo,“ přikývl. „Moje řeč.“

KAPITOLA PĚT

HLAVOU mi vířilo tisíc myšlenek. No, rozhodně přinejmenším šest nebo sedm, protože tisíc by asi bylo moc. Zkuste spočítat vlastní myšlenky a zjistíte, za jak dlouho se dostanete k tisíci. Jenže stejně žádná nebyla k ničemu.

„Vždyť nejsem ani pořádný svědek!“ kvílela jsem. „Nedokázala bych ho identifikovat, ani kdyby na tom závisel můj život.“ Ale možná závisí.

„Což on netuší.“

„Třeba to byl její přítel. Obvykle to bývá přítel nebo manžel, ne? Možná šlo o zločin z vášně a ten člověk není v zásadě vrah. Až ho chytnete, přizná se.“ To přece není nemožné, že? Nebo bych chtěla příliš?

„Možné to je,“ připustil, ale netvářil se příliš nadějně.

„Jenže co když to nebyl její přítel? Co když v tom jsou drogy nebo něco takového?“ Vstala jsem a začala přecházet po kanceláři, která nebyla dostatečně rozměrná pro pořádnou chůzi, a navíc v ní byla spousta překážek jako registrační skříňky a hromady knih. Musela jsem se tomu spíš vyhýbat, než abych chodila.

„Nemůžu opustit zemi, nedovolíš mi ani odjet z města, což – jak musíš uznat – je za těchto okolností dost mizerná situace.“

Ne že by mě mohl zastavit (aniž by mě vzal do vazby nebo pod ochranný dohled), ale vzhledem k tomu, že jsem nebyla schopná poznat pachatele, těžko by k tomu soudce přemluvil. Proč tedy vůbec žádal, abych neopouštěla město, když tou nejlepší, neinteligentnější reakcí by bylo co nejrychleji vypadnout?

Moji poznámku ignoroval. „Existuje naděje, že máš pravdu a slečna Goodwinová byla zavražděna z osobních důvodů,“ vzdychl. „S trochou štěstí to můžeme dát dohromady za den dva.“

„Den dva?“ opakovala jsem. Za tu dobu se může stát spousta věcí. Mimo jiné můžu být mrtvá. V žádném případě jsem na něco takového nehodlala čekat. Bez ohledu na to, co tvrdil poručík Bloodsworth, odjedu z města. Obejdu se bez jeho povolení, které podle svého názoru stejně nepotřebuju. Než zjistí, že jsem práskla do bot, bude pozdě.

Domluvím se se Sianou, aby mě kontaktoval jen jejím prostřednictvím, protože své rodině samozřejmě řeknu, kde budu.

Skvělá těla budou tak jako tak pár dní zavřená a já si můžu udělat krátkou dovolenou.

Až se konečně dostanu domů, zkusím na několik hodin usnout. Když to nepůjde, sbalím si věci, abych byla připravená, až mi přivezou auto.

„Nemůžu postrádat žádné policisty, aby tě hlídali, a těžko bych to i vysvětloval, když zatím nejde o věrohodné ohrožení, nemluvě o tom, že nejsi vlastně pořádný svědek, když nemůžeš identifikovat pachatele.“ Opřel se a hloubavě se na mě zadíval.

„Předám tisku prohlášení, že *nejmenovaní svědci* viděli odjíždět nějakého muže. Tím bychom snad odvrátili pozornost od tebe.“

„Jo, to by mohlo fungovat!“ rozveselila jsem se. Kdyby bylo víc svědků, moje vražda by ničemu neposloužila, ne? Ne

že bych chtěla čekat, jak to dopadne. Když jsem tak o tom přemýšlela, uvědomila jsem si, že pár příjemných líných dní na pláži by se hodilo.

Měla jsem úžasné tyrkysové bikiny, které jsem si koupila před rokem, a dosud se nenaskytla příležitost, abych je předvedla.

Vstala jsem, a než mi v tom mohl zabránit, popadla blok a vytrhla horní stránku. Jak bych tam mohla nechat seznam jeho prohřešků? Úhledně jsem list složila. „Jsem připravená odjet domů, poručíku Bloodsworthi. Tohle všechno jste mi mohl sdělit ve fitcentru. Nemusel jste před ostatními se mnou zacházet tak hrubě a odvléct mě sem jen proto, abyste si dokázal, jakej jste chlap.“ Přitom jsem si pohrdavě odfrkla.

Wyatt se jen zatvářil lehce pobaveně a mávl na mě. „Dej to sem!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mysli logicky. I kdybys to roztrhal, myslíš, že si nepamatuju, co je tu napsáno?“

„O to nejde. Dej to sem.“

Já však strčila papír do kabelky a zatáhla zip. „O co tedy jde, poručíku?“

Zvedl se s vláčnou, mocnou elegancí, jež mi připomněla, že je sportovec. „Jde o to,“ pravil, zatímco obešel stůl a klidně mi vzal kabelku z ruky, „že tady jsi na mém území, a když řeknu, abys mi dala ten papír, dáš mi ho, protože jinak si ho budu muset vzít.“

Strnule jsem zírala, jak otevřel kabelku, vytáhl z ní složený list a zasunul si ho do kapsy kalhot. Mohla jsem se pustit do další ponižující šarvátky, ale i kdybych vyhrála (což nebylo pravděpodobné), znamenalo to, že bych musela sahat do kapsy jeho kalhot, a nejsem dnešní.

Do takovéhle bitvy je lepší se nepouštět. Radši jsem jen pokrčila rameny. „Až přijdu domů, napíšu to znovu. Mimochodem jsem tam mohla být už před hodinou. Taky byste měl při práci na tomhle problému vypustit všechno

osobní, poručíku Bloodsworthi.“ Vytrvale jsem mu tak říkala, protože jsem věděla, že ho to štve. „Ve vaší profesi by to mohl být opravdový problém.“

„To, co je mezi námi, je v každém případě osobní,“ odsekl a vrátil mi kabelku.

„Není. Nemám zájem. Je mi líto. Můžu už odjet domů?“ Když to budu opakovat hodně často, třeba ho to unaví. Větu jsem zakončila pořádným zívnutím a přísahám, že jsem to nepředstírala. Zakryla jsem si ústa, ale bylo to jedno z těch zívnutí, kdy si málem vykloubíte čelisti, a zdálo se, že bude trvat věčnost. Nakonec mi zaslzely oči.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem a promnula si je.

Ten mizera se ale jen zakřenil. „Zkus opakovat, že nemáš zájem, dostatečně často, a možná až ti bude devadesát, uvěříš tomu. Tak pojď, odvezu tě, než tady zkolabuješ,“ dodal, než jsem mohla reagovat na tu první poznámku. Vzal mě kolem pasu a postrčil ke dveřím.

Konečně! Měla jsem takovou radost, že mířím k domovu, že jsem ani nevěnovala valnou pozornost tomu, kde je jeho ruka či jak to vypadá. Naklonil se, otevřel dveře, a když jsem vyšla, připadalo mi, že nás pozoruje sto párů očí.

Uniformované hlídky, detektivové v civilu a pár lidí, kteří tam byli očividně proti své vůli. Na oddělení bylo navzdory pozdní hodině rušno jako v úle. Uvnitř kanceláře jsem sice vnímala bzučení hlasů a zvonění telefonů, ale soustředila jsem se spíš na souboj s Wyattem.

Ted' jsem na obličejích přítomných viděla celou paletu výrazů: zvědavost, pobavení, chlípny zájem. Jediné, co jsem postrádala, bylo překvapení. Zahlédla jsem, jak detektiv MacInnes s úsměvem rychle sklopil oči zpátky do papírů na svém stole.

No, co jsem vlastně čekala? Nejenže byli svědky naší veřejné hádky i toho, jak mě cpal do svého auta. Ted' mi navíc došlo, že Wyatt jim zřejmě vyprávěl cosi, co

vypovídalo o našem bývalém vztahu. Ta záludná krysa se nejen snažila ignorovat mé námitky, ale dokonce se postarala o to, aby nikdo z jejích lidí mezi nás nezasahoval.

„Ty myslíš, kdovíjak nejsi chytřej,“ zamumlala jsem, když jsme vstoupili do výtahu.

„Asi nejsem, protože jinak bych se držel hezky daleko od tebe,“ odpověděl klidně a stiskl přízemí.

„Proč tedy nevyužiješ svoje IQ a nevyrazíš za nějakou, která by tě chtěla?“

„Ale ty mě chceš. Možná se ti to nezamlouvá, ale chceš mě.“

„Chtěla jsem. Minulý čas. Ted' ne. Šanci jsi dostal.“

„Pořád ji mám. Po oddechovém čase.“

S otevřenými ústy jsem na něj užasle civěla. „Dva roky jsou pro tebe *oddechový čas*? Mám pro tebe informaci, chlapče.

Tvoje příležitost skončila na konci našeho posledního setkání.“

Výtah zastavil, dveře se otevřely (cesta přes tři patra netrvá dlouho) a Wyatt mě znovu chytil kolem pasu a vedl mě malou vstupní halou na parkoviště.

Díkybohu už přestalo pršet, přestože ze stromů a elektrického vedení ještě pořád kapalo. Wyattův bílý Crown Víc stál na čtvrtém místě od nás u cedulky POR. BLOODSWORTH. Parkoviště bylo oplocené s bránou, u které nehlídkovali žádní reportéři.

Ne že by jich jinak byla nějaká spousta. Naše město má jeden deník, jeden týdeník, čtyři rozhlasové stanice a pobočku televize ABC. I kdyby každý z nich vyslal reportéra, což by neudělali, bylo by jich nanejvýš sedm.

Chytře jsem sáhla po klice zadních dveří, Wyatt mě však se zavrčením přitáhl dopředu a otevřel. „Jsi potíživista, uvědomuješ si to?“ zeptal se.

„V jakém směru?“ Usadila jsem se a připoutala.

„Nepoznáš, kdy máš přestat tláčit na pilu.“ Rázně zabouchl dveře na mé straně a obešel auto. Nasedl, nastartoval a pak se ke mně otočil a položil paži na moje opěradlo. „Už nejsme ve výtahu s kamerou, která sleduje každý náš pohyb, tak mi znovu řekni, že moje šance už skončila a nechceš mě.“

Provokoval ve snaze přimět mě, abych něco ukvapeně plácla a poskytla mu důvod udělat něco stejně ukvapeného, jako třeba mě políbit. Osvětlení na parkovišti bylo dostatečně silné, abych viděla záblesk v jeho očích, když čekal na mou reakci. Chtěla jsem ho něčím usadit, ale tím bych jen přistoupila na jeho hru. Navíc jsem byla hrozně unavená a ani se necítila ve formě. Zívla jsem tedy a zamumlala: „Nemůže to počkat? Jsem tak vyčerpaná, že skoro nevidím.“

Uchichtl se, otočil se a připevnil si bezpečnostní pás. „Zbabělce!“

Fajn, nezbaštil mi to. Důležité ale bylo, že se rozhodl dál nenaléhat.

Opřela jsem si hlavu a zavřela oči a navzdory spoustě kofeinu, kterou jsem tu noc pozřela, jsem spala dřív, než vyjel z parkoviště. Byl to můj dar, který otec označoval za „Blaiřinu večerku“. S ponocováním jsme obvykle neměla potíže a vzhledem k veškerému stresu a kávě jsem předpokládala, že spánek se tentokrát vůbec nedostaví. Dělal jsem si však zbytečné starosti. Večerka zapracovala jako vždy.

Probrala jsem se ve chvíli, kdy Wyatt otevřel dveře na mé straně a sklonil se, aby odpojil bezpečnostní pás. Ospale jsem na něj zamrkala a snažila se soustředit. „Už jsme tady?“

„Ano. Tak pojd', Šípková Růženko.“ Zvedl mou kabelku ze země a vytáhl mě z vozu.

Bydlím v oblasti Beacon Hills. Všechny ulice vedou nahoru a dolů. Nájemní domy zahrnují jedenáct budov a každá sestává ze čtyř dvoupatrových částí. Bydlím v přízemí,

mám pěkný výhled a další výhodou je arkáda, kde můžu parkovat, i když tím samozřejmě stoupl nájem. No a co? Nemusela jsem nechávat svůj mercedes na dešti, takže se to vyplatilo. Wyatt tam už byl, a tak zajel rovnou pod arkádu.

Dům měl pochopitelně hlavní vchod, ale z arkády se dalo projít spojovacími dveřmi do malé haly, kde jsem měla pračku a sušičku a odtud se přešlo do kuchyně. Skoro nikdy jsem nepoužívala hlavní vchod – snad jen v případě, že mě někdo přivezl po schůzce domů, a světla u dveří byla na časový spínač. Rozžínala se v devět večer, takže jsem nikdy nemusela tápat ve tmě.

Převzala jsem kabelku od Wyatta a vydolovala klíče. „Dík za odvoz,“ řekla jsem zdvořile. Dokonce jsem ani nezdůraznila, že bych radši použila taxík.

Tyčil se nade mnou a stál tak blízko, až jsem automaticky sevřela klíče pevněji, pro případ, že by mi je chtěl vytrhnout. „Chci překontrolovat zámky na tvých dveřích a oknech,“ prohlásil.

„Táta je zítra prověří. Dnešek proběhne v pořádku, protože do té doby, než vyjdou noviny, nikdo neví, že jsem něco viděla.“

„Tvůj otec se vyzná v bezpečnostních systémech?“ O nic víc než já, ale mám přece alarm a dveře a okna můžu prohlédnout sama.

„Poručíku Bloodsworthi,“ pravila jsem co nejodhodlaněji do zívnutí, „běž domů. Nech mě být!“ Přitom jsem odemkla a postavila se tak, abych ho blokovala.

Opřel se ramenem o zárubeň a usmál se na mě. „Neměl jsem v úmyslu proniknout dovnitř násilím.“

„To je dobře. Co kdybychom předstírali, že jsi upír a můžeš vstoupit jen po mém pozvání?“

„Už jsi mě pozvala, nevzpomínáš?“

A je to tady. „Od té doby jsem byt přestavěla. Vypadá úplně jinak. Jeď domů!“

„Já žasnu. Co bylo špatné na tom, jak vypadal předtím?“

Protočila jsem panenky. „Ty se tak zajímáš o úpravu interiérů! Dobrou noc! Ale nezapomeň zařídit, aby mi sem hned ráno někdo dopravil moje auto, jasný? Nemůžu bez něj být.“

„Postarám se o to.“ Vzal můj obličej do dlaní a palcem mi zlehka přešel po rtech. Couvla jsem a Wyatt se zasmál. „Nechtěl jsem tě líbat. Aspoň zatím. Tuhle noční – nebo spíš ranní – dobou se stejně nikdo nedívá, ale protože když tě líbám, obvykle z tebe padají šaty, radši počkáme, až budeme ve větším soukromí.“

Vypadalo to, jako bych se začala svlékat pokaždé, když se mě dotkne. Jedovatě jsem se usmála. „Mám lepší nápad. Co kdybys...“

„Sšš...“ Přitiskl mi prst na rty. „Přece bys nechtěla, aby se tvoje pusa dostala do problémů. Běž dovnitř, zamkni za sebou a lehni si. Brzy se zase uvidíme.“

Nikdy jsem netvrdila, že nepoznám dobrou radu, když ji slyším. Jiná věc je následovat ji. Nicméně jsem udělala jedinou moudrou věc. Vklouzla jsem do bytu a zamkla, jak mi bylo doporučeno. Jo, mohl si myslet, že jsem ho poslechla, ale nějak došlo k tomu, že jeho nařízení ladilo s mým pudem sebezáchovy.

Rozsvítila jsem v kuchyni a čekala u dveří, dokud Wyatt neodjel. Potom jsem zhasla venkovní světla. Chvíli jsem stála uprostřed své důvěrně známé útulné kuchyně a nechala na sebe působit všechno, co se tu noc seběhlo.

Připadalo mi to tak neskutečné, jako bych byla odpojená od vesmíru. Okolí ke mně patřilo, ale přesto se mi zdálo nějak cizí, jako by náleželo někomu jinému. Byla jsem vyčerpaná a zároveň roztřesená, což není dobrá kombinace.

Rozsvítila jsem v celém přízemí a prohlédla všechna okna, která byla bezpečně zamčená. Stejně jako dveře. Jídelní výklenek měl dvojité francouzské dveře vedoucí do krytého

patia, kde mám kolem sloupků, okrajů střechy a mezi hrušněmi upevněné šňůry s bílými žárovkami.

Nechávám je rozsvícené téměř každou noc, když jsem doma, protože se mi líbí, tentokrát mi ale veškeré sklo vadilo, a tak jsem přes francouzské dveře zatáhla těžké závěsy.

Spustila jsem poplašný systém a konečně jsem se dostala k tomu, co jsem chtěla udělat už několik hodin. Zavolala jsem matce.

Samozřejmě to vzal táta. Telefon totiž stál na jeho nočním stolku, jelikož máma ho nerada zvedala. „Haló!“ Jeho hlas zněl rozespale.

„Ahoj, tati, tady je Blair. Dneska došlo ve fitcentru k vraždě, a tak jen chci, abyste věděli, že jsem v pořádku.“

„Cože? Vražda říkáš?“ Najednou byl mnohem probuzenější.

„Na zadním parkovišti byla zabita jedna z členek...“ Zaslechla jsem matčin hlas, jenž žádal: *„Dej mi to sluchátko!“* a bylo mi jasné, že už ho udrží nanejvýš pár vteřin. „... Krátce po deváté a já... Ahoj, mami!“

„Blair, jsi v pořádku?“

„Ano. Nemohla jsem volat, ale měla jsem strach, aby vám někdo nedal o tom vědět, a taky jsem chtěla, abyste věděli, že se mi nic nestalo.“

„Díkybohu, že voláš,“ vzdychla a obě jsme se zachvěly při představě, co by mohla udělat, kdyby se domnívala, že se některému z jejích dětí stala újma. „Kdo je oběť?“

„Nicole Goodwinová.“

„Ta, co se po tobě opičila?“

„Ano.“ Párkrát jsem se o ní před rodinou zmínila. „Stála s autem na zadním parkovišti a čekala na mě... Odpoledne jsme měly poněkud rušnější výměnu názorů.“

„Policie myslí, žeš to udělala ty?“

„Ne, ne,“ uklidňovala jsem ji, i když na nějaký čas jsem určitě byla podezřelá číslo jedna. Máma to ale nepotřebovala

vědět. „Zrovna jsem vyšla zadním vchodem a zamkla, když ji ten chlap střelil, ale mě neviděl. Odjel v tmavém sedanu.“

„Ach bože, ty jsi svědek?“

„Ne tak docela,“ přiznala jsem zkroušeně. „Byla tma, přšelo a v žádném případě bych ho nepoznala. Zavolala jsem devět set jedenáct, přijeli policajti a to je všechno. Právě mě dopravili domů.“

„Co jim trvalo tak dlouho?“

„Prohlíželi místo činu. Zabralo to celou věčnost.“ Nemluvě o tom, že jsem mohla být doma o pár hodin dřív nebýt jistého poručíka.

„Hmm... dopravili tě domů? Proč jsi nejela sama?“

„Protože moje auto je v uzavřené oblasti. Nechtěli, abych tam chodila. Jeden policista mi ho ráno přiveze.“ Ráno znamenalo dobu někdy po rozednění, takže už prakticky každou chvíli by tady mohlo být.

Předpokládala jsem, že se se svým vozem shledám mezi osmou až desátou hodinou a budu mít velké štěstí, když tím policistou nebude Wyatt.

„*Skvělá těla* teď budou pár dní zavřená, možná i déle. Uvažuji o tom, že bych si zajela na pláž.“

„To je výborný nápad!“ prohlásila matka pevně. „Odjed’.“ Někdy je až děsivé, jak myslíme stejně.

Znovu jsem ji ujistila, že jsem v pořádku a jdu si lehnout, protože jsem vyčerpaná. Zavěsila jsem s mnohem lepším pocitem. Přemýšlela jsem, že bych zavolala Sianě, ale byla jsem příliš unavená na to, abych opět dávala dohromady seznam Wyattových prohřešků.

Až se vyspím, sepíšu ho znovu, rozhodla jsem se. Siana bude mít z mé rozmíšky s poručíkem Bloodsworthem radost, protože ví o našem předchozím vztahu.

Zoufale jsem toužila po spánku, a tak jsem pozhasínala všechna světla až na nástěnné lampy na schodišti, vyšplhala jsem se do ložnice, kde jsem shodila oblečení a nahá padla do

načechrané postele. Protáhla jsem se a hlasitě zasténala úlevou – a hned jsem ten úžasný okamžik pokazila představou nahého Wyattta nataženého na mně.

Ten chlap je pro mě nebezpečí, uvědomila jsem si. Než jsem ale pustila představivost na špacír, vybavila jsem si každou podrobnost naší poslední schůzky, kdy se zachoval tak hulvátsky.

Fungovalo to.

Uklidněné jsem se převalila a usnula. Blaiřina večerka opět zabrala.

KAPITOLA ŠEST

PAMATOVAL SI, že piju dietní kolu. To bylo první, co mi přišlo na mysl, když jsem se v půl deváté probudila. Ospale jsem zamrkala na zvolna rotující nástrovní ventilátor a snažila se zjistit, jestli je dietní kola nějak významná.

Romantická duše ve mně chtěla věřit, že si pamatoval každou podrobnost, ale chladně uvažující já mě ubezpečovalo, že má prostě dobrou paměť. Tečka. Policista ji musí mít, ne? Je to v popisu práce.

Takže ta záležitost s dietní kolou není tak významná. Protože nejspíš jen předpokládal, že žena bude pít dietní nápoj, což byl sexistický předpoklad, bez ohledu na to, že se většinou strefil.

Místo balení jsem se zhroutila do postele a stejně to dopadlo s plánovaným časným odjezdem na pláž. Ne že by na tom záleželo, protože jsem neměla auto. Ale někdo (Wyatt) by se mohl každou chvíli s mým vozem objevit, a tak jsem vyskočila a vrhla se do sprchy. Dala jsem si jen krátkou, protože jsem měla velký hlad. Až se mi dělalo špatně. Předchozí noc jsme v podstatě nesnědla ani sousto.

Jo, jo, vím, že bych si neměla stěžovat na hlad, když nebohá Nicole se už nikdy nenají, bohužel jsem ji ale jako mrtvou neměla o nic raději než živou. Ba co hůř, zapříčinila zavření fitcentra na blíže neurčenou dobu.

Kdyby to nebyla taková mrcha a nečekala na parkovišti, aby mi nějakým způsobem uškodila, nemusela být zavražděna na mém pozemku. Když jsem to dotáhla až do konce, byla to i její vina, že jsem se musela znovu setkat s Wyattem Bloodsworthem.

Včera večer jsem ji litovala, dnes jsem však uvažovala mnohem rozumněji a došlo mi, že mi působila potíže i jako mrtvá.

Dala jsem vařit kávu, vytáhla z ledničky jogurt, protože to bylo rychlé, a pustila se do něj, zatímco se v toastovači připravovaly dva plátky chleba. Přitom jsem si ještě oloupala banán.

Kousek másla, med a sendvič s banány – k tomu dva šálky kávy – co víc jsem si mohla přát? Občas, když jsem měla ve fitcentru hodně rušno, jsem si vystačila třeba jen s jablkem k obědu, ale pokud mám čas se v klidu posadit, ráda si jídlo vychutnám.

Jakmile jsem si ověřila, že hlady neomdlím, donesla jsem si z předních schodů ranní noviny a nad další kávu užasla, jak velký prostor věnují Nicolině vraždě. Článek byl na spodní polovině první strany a zahrnoval fotografii Wyatta a mě ve chvíli, kdy mě vlekl z fitcentra a cpal mě do svého auta.

Tvářil se zachmuřeně a já v tom obepnutém růžovém tílku vypadala opravdu dobře. Nesnažím se totiž o příliš vypracované svaly, což je správné.

Když jsem si přečetla komentář k fotografii, usoudila jsem, že jde zároveň o dobrou reklamu mého podniku. Stálo tam: *Poručík J. W. Bloodsworth odvádí svědkyni Blair Malloryovou z místa činu.*

Odvádí? Spíš odvléká! A proč mě vůbec museli jmenovat u velkého barevného snímku na první straně? Nemohli dát moje jméno někam na konec článku?

Přečetla jsem ho celý a nikde jsem neobjevila Wyattovo prohlášení o *svědcích* – v množném čísle. Jediná zmínka byla pouze o mně. Možná že ve chvíli, kdy jim to chtěl oznámit, byly už noviny v tisku. Zítra nejspíš vyjde další článek, jenže jsem se obávala, že už je to špatné.

V tu chvíli zazvonil telefon. Podívala jsem se na číslo volajícího a zjistila, že je od novin. V žádném případě jsem nehodlala mluvit s nějakým reportérem, a tak jsem to nechala na záznamník.

Ano, opravdu to vypadalo, že je nejvyšší čas opustit město.

Vyběhla jsem nahoru, usušila si vlasy, navlékla růžové tříčtvrteční kalhoty, bílé tílko a roztomilé sandály s malými růžovými a žlutými mušličkami. Nejlepší oblečení na pláž, ne?

Vyčistila jsem si zuby, použila krém a řasenku a nanasla trochu růže na tváře a rty – jen pro případ. Jaký? Že by Wyatt přivezl auto, samozřejmě. Nechtěla jsem, aby si myslel, že mi nedělá potěšení předvést mu, o co všechno přišel.

Telefon neustále vyzváněl. Promluvila jsem si s matkou, která si jen ověřovala, co dělám, i se Sianou, jež byla zvědavá na vraždu a zajímala ji moje fotografie s Wyattem, jelikož před dvěma lety zažila, jak jsem na něj pěla tirády.

Na jiné hovory jsem nereagovala. Nechtěla jsem mluvit s žádnými novináři, vlezlými známými ani možnými vrahy.

Dopravní ruch před domem mi připadal neobvykle silný. Možná bylo dobře, že moje auto neparkovalo pod arkádou. Z ulice to aspoň vypadalo, že nejsem doma. Přesto jsem potřebovala zařizovat určité věci a k tomu je nutné vozidlo.

Jenomže v deset po něm pořád nebylo ani vidu, ani slechu. Pozvolna jsem začínala zuřit a vyhledala si číslo na policejní stanici.

Člověk, který to zvedl – seržant či kdosi takový – byl zdvořilý, ale k ničemu. Žádala jsem poručíka Bloodswortha,

ale ten byl nedostupný. Stejně jako detektiv MacInnes. Seržant mě někam přepojil, kde jsem znovu musela všechno vysvětlovat.

Nakonec – *díkybohu* – jsem se dostala k detektivu Foresterovi a spustila nanovo.

„Zjistím, jak to vypadá,“ slíbil. „Myslím, že poručík není v budově, ale podívám se, co je s vaším autem,“ prohlásil a položil sluchátko na stůl.

Slyšela jsem hluk mnoha různých hlasů, zvonění telefonů a šustění papírů. Dny na policejním oddělení byly evidentně stejně rušné jako noci.

Čekala jsem. Překontrolovala jsem si manikúru a začala uvažovat o obědě, což by mohl být problém, pokud mi někdo – kdokoli! – urychleně nedoručí moje auto. Jen málokdy jsem jedla doma, většinou jen snídaně, a neměla jsem žádnou zásobu potravin.

Napadlo mě, že bych si mohla nechat přivést pizzu, jenže jsem na ni neměla chuť. Měla jsem totiž chuť zaškrtnit jednoho policejního poručíka.

Konečně se detektiv Forester vrátil. „Madam, poručík se o vaše auto postará.“

„Kdy?“ procedila jsem mezi zuby. „Jsem tady bez něj jako uvězněná. Mělo tu být brzy ráno.“

„To je mi líto, madam. Má dnes hodně práce.“

„Proč tedy s tím autem nepošle někoho jiného? Nebo – už vím! Zajedu taxíkem do fitcentra a někdo tam na mě může počkat a vyvézt vůz z parkoviště. Tím by se ušetřil čas nám všem.“

„Vydržte,“ prohlásil, a tak jsem držela. A držela. A držela. Asi po deseti minutách se opět ozval. „Madam, omlouvám se, ale nic podobného zatím nemůžeme zařídit.“

Fajn, on za to nemůže, vzdychla jsem a zvládla klidný tón. „Chápu. Díky za snahu. Ach, máte číslo mobilu na

poručíka Bloodswortha? Někde jsem ho vytrousila. Jinak bych mu zavolala rovnou a neobtěžovala vás.“

„Žádný problém,“ řekl galantně a vychrlil číslo.

Haha! Díky Wyattovu chování si všichni zřejmě mysleli, že spolu chodíme. Proč by mi detektiv nemohl dát číslo jeho mobilu? Byla to taktická chyba z Wyattovy strany.

Třeba se zabývá něčím důležitým a voláním ho můžu vyrušit. Doufala jsem, že to tak bude.

Začala jsem vyťukávat čísla, ale pak jsem se zarazila. Určitě má identifikaci volajícího, a kdyby zjistil, že jsem to já, nemusí to vzít.

S potutelným úsměvem jsem položila sluchátko pevné linky a z kabelky vydolovala mobil. Ano, detektiv MacInnes byl tak laskavý, že mi ho včera vrátil, hned jak dospěl k názoru, že jsem Nicole nezastřelila.

Zapnula jsem ho a zavolala Wyattovi. Ozval se po třetím zvonění. „Bloodsworth.“

„Kde je moje auto?“ vypálila jsem tím nejvýhrůžnějším tónem, jaký jsem zvládla.

Vzdychl. „Blair. Dostanu se k tomu. Mám dneska dost fofr.“

„Já jsem ale odříznutá od světa. Kdybys mě včera poslechl a vrátil mi auto, mohli jsme si tuhle konverzaci ušetřit, ale ty ne, musí být podle tvého...“

Přerušil hovor.

Vztekle jsem vyjekla, ale už jsem to znovu nezkoušela, i když to pravděpodobně očekával. Do hajzlu s ním – přestože to nemusí být doslova. Protože jednoho dne třeba... Ale to je fuk.

Poklepala jsem prsty na stůl a zvažovala možnosti. Mohla bych zavolat mámě nebo tátovi a ti by mě rádi odvezli do obchodu, nebo by mi dokonce půjčili jeden ze svých vozů, což by ovšem pro ně bylo zatěžující.

Siana by mi taky určitě vypomohla, Jenni *snad*, kdyby neměla nic jiného, jenže už samotná představa jejího zaplněného diáře mě vyčerpávala.

Taky bych si prostě mohla auto vypůjčit. Řada renomovaných kanceláří vás vyzvedne doma a zaveze do své kanceláře, kde podepíšete papíry a dostanete vozidlo.

Když mám plán, nechodím dlouho kolem horké kaše. Prohlédla jsem si seznam půjčoven, zavolala do jedné a domluvila si, že se pro mě za hodinu zastaví. Pak jsem rychle zalila květiny a sbalila pár věcí, o nichž jsem se domnívala, že by se hodily na pár dnů u moře, což nebylo mnoho.

Kosmetika a toaletní potřeby zabraly skoro víc místa než oblečení. Přidala jsem pár knížek pro případ, že bych dostala chuť na čtení, a netrpělivě čekala u dveří, až se objeví člověk z půjčovny.

Dopravní ruch zeslábl, všichni reportéři zřejmě usoudili, že se někde schovávám nebo jsem odjela na nákup. Přesto, když ten člověk přijel, nechtěla jsem se ometat kolem předního vchodu, kde bych se mohla stát snadným terčem dychtivého novináře nebo zoufalého zabijáka.

Vytáhla jsem klíče, připravená zamknout z vnější strany závoru, a v tu chvíli jsem zjistila, že ještě pořád mám své klíčky od auta. Rozesmálo mě to, protože Wyatt mi v žádném případě nemohl vůz dopravit.

Na parkovišti u *Skvělých děl* bude v pořádku až do mého návratu, pomyslela jsem si. Je zamčený a pod plátěnou stříškou. Wyatt ho přinejhorším může nechat odtáhnout do městské úschovny, což bych mu radši nedoporučovala, neboť pokud dojde k jeho poškození, budu ho rozhodně žalovat.

K chodníku přirazil červený pontiac se značkou půjčovny na boku. Popadla jsem cestovní tašku a vyšla ze dveří, dřív než ten chlápek vystoupil. Zamkla jsem byt a spěchala po schodech k němu.

„Jeďte, než se někdo objeví,“ sykla jsem při otvírání dveří vedle řidiče. Přitom jsem dovnitř hodila tašku a vklouzla na sedadlo.

Muž se usadil k volantů a zmateně zamrkal. „Kdo? Někdo vás pronásleduje?“

„Možná.“ Když neví, kdo jsem, tím líp. Zdá se, že všichni už nečtou noviny. „Otravuje mě bývalý přítel, víte?“

„Je to násilník?“ vrhl po mně vyplašený pohled.

„Ne, spíš ufnukaný. Je to nepříjemné.“

S úlevou zamířil k našemu malému letišti, kde sídlily všechny půjčovny vozidel. Po krátké diskusi, jaké auto bych si představovala (zamítla jsem levné kostitřasy), jsem se rozhodla pro hbitou černou dodávku. Černá sice není na jihu (vzhledem k vedru) moc rozumná barva, ale když jsem nemohla mít svůj mercedes, připadalo mi zajímavé jezdit v dodávce.

Mám řadu vzpomínek spojených s dodávkami. Během prvních let na střední škole jsem chodila s Tadem Bickerstafem, jenž jednu měl. Dovolil mi tehdy, abych ji občas řídila, což jsem považovala za úžasnou věc. Naše romance však zvadla stejně rychle, jako vykvetla, a Tad se i se svým vozem přesunul k jiné dívce.

Všechny papíry podepsány, palivová nádrž naplněná. Hodila jsem cestovní tašku na sedadlo vedle sebe a připoutala se. Moře, už jedu!

Připouštím, že léto není nejlepší čas k cestě na pláž, nemáte-li zamluvené bydlení. Ba co hůř, byl pátek, kdy se všichni pracující rozhodují pro totéž. Ale vzhledem k tomu, že bylo teprve poledne, jsem usoudila, že mám před tím davem jistý náskok. Navíc mezi nimi jistě budou i lidé jako já, co věří, že se jim podaří sehnat pokoj v motelu.

Dělají to prostě proto, že to obvykle vychází.

Cesta ze západní části země k východnímu pobřeží zabere několik hodin, zvláště když jsem se musela zastavit na oběd.

Jízda v dodávce se mi zalíbila, protože sedadlo bylo vyvýšené a měla jsem mnohem lepší rozhled. Tohle konkrétní auto bylo navíc silné a dobře vybavené. Cesta byla volná, klimatizace špičková, slunce zářilo a Wyatt Bloodsworth neměl tušení, kde jsem. Bylo to skvělé.

Kolem třetí hodiny zacvrlikal můj mobil. Prohlédla jsem si číslo na displeji. Ráno jsem ho volala, tak jsem dobře věděla, o koho jde. Přepnula jsem na hlasovou schránku a pokračovala v jízdě.

Ze své nečekané mini dovolené jsem byla nadšená. Pár dní na pláži mi úžasně prospěje, a navíc se vzdám z města po dobu velkého zájmu o Nicolinu vraždu.

Obvykle jsem velmi odpovědná, protože *Skvělá těla* jsou moje dítě, ale za těchto okolností jsem si klidně mohla udělat přestávku. Možná jsem měla na dveře umístit nějakou informační tabulku s tím, kdy se asi znovu otevře. A proboha! Vůbec jsem nepomyslela na zaměstnance. Měla bych každému osobně zavolat.

Rozzlobená sama na sebe jsem vytukala číslo na Sianu. „Nechápu, že jsem to udělala,“ vyhrkla jsem, hned jak se ozvala. „Nedala jsem nikomu vědět, kdy očekávám otevření fitcentra.“

Na sestře je úžasné, že se během času naučila číst mezi řádky a zaplňovat mezery. Okamžitě pochopila, že nemluvíme o členech, protože těch bylo tolik, že by nebylo možné informovat každého zvlášť.

„Máš v kanceláři jejich seznam?“ zeptala se.

„V horní zásuvce psacího stolu najdeš v adresáři složený list s natištěnými jmény a telefony. Zavolám ti, až se ubytuju, a nadiktuješ mi je.“

„S tím se nezatěžuj. Obvolám je sama. Je to jednodušší, než abys platila za mobil. Požádám taky Lynn, aby upravila hlasovou poštu.“

„Máš to u mě. Přemýšlej, co budeš chtít.“

Je skvělé mít takovou sestru. Volala jsem jí do práce a snadno mohla prohlásit, že toho má moc, ale pustí se do toho hned, jak to půjde, což by ovšem mohlo být až zítra. Siana ale taková není. Zvládne všechno, jako by měla veškerý čas světa.

Bohužel se totéž nedá říct o Jenni, která se pořád považuje za privilegovanou. Kromě toho jsem ještě nezapomněla, jak ochotně líbala mého manžela. Nemluvím o tom a většinou s ní vycházím, ale pořád to zůstává kdesi v hloubi mé mysli.

„Nedávej takové sliby. Co kdybych požádala o něco víc než půjčení tvých nejlepších šatů?“ zasmála se Siana. „Mimochodem, kdosi tě hledá a je dost naštvaný. Zkusíš uhádnout jeho jméno? Nápodoba – jde o policejního poručíka.“

To mě šokovalo. Nikoli to, že mě Wyatt hledá a je naštvaný, ale že volal Sianě. Během jedné z našich schůzek jsem se zmínila, že mám dvě sestry, ale jsem si jistá, že jsem neuvedla jejich jména ani další podrobnosti. Na druhé straně bylo hloupé cítit překvapení. Wyatt byl přece policista a věděl, jak si zjistit, co potřebuje.

„Uau. Doufám, že tě nějak neotrávil.“

„Ne, dokonale se ovládal. Povídal cosi o tom, že jsem určitě tvoje advokátka. Co to mělo znamenat?“

„Sepsala jsem seznam jeho prohřešků a oznámila mu, že ho odnesu svému právníkovi.“

Siana se uchichtla. „Co v tom seznamu bylo?“

„Takové věci jako hrubé zacházení, únos, povýšenecký přístup... Sebral mi ho, takže budu muset udělat nový. Jsem si jistá, že časem tam ještě různé věci přidám.“

Sestra se už klokotavě smála. „Vsadím se, že nejvíc se mu líbil ten *povýšenecký přístup*. Mimochodem, myslíš, že mě budeš opravdu potřebovat? Jsi v nějakém průšvihů?“

„Nemyslím. Sice mi nařídil, abych neopouštěla město, ale nejsem podezřelá, takže se domnívám, že na to nemá právo. Nebo má?“

„Když nejsi podezřelá, proč to chtěl?“

„Mám dojem, že by měl znovu zájem. Možná jsem ho vyprovokovala tím, že jsem předstírala, že ho nepoznávám. Chvilí jsem ho vodila za nos.“

„Zřejmě to tak bude. Navíc chtěl mít jistotu, že zůstaneš tam, kde tě snadno najde.“

„Ale nevyšlo mu to!“ zahalekala jsem a začala sjíždět z dálnice číslo 74 směrem k Wilmingtonu.

KAPITOLA SEDM

MOHLA jsem dojet až k Outer Banks, ale napadlo mě, že bych mohla mít větší naději na pokoj při jižním pobřeží. Kdyby to bylo nutné, můžu pokračovat pořád na jih až na Myrtle Beach. Nehledala jsem zábavu, spíš jen místo, kde bych si pár dní odpočinula, dokud situace doma nevychladne.

Do Wilmingtonu jsem vjela kolem šesté hodiny a zamířila přes město k Wrightsville Beach. Jakmile jsem uviděla Atlantik, spokojeně jsem si oddechla.

Měla jsem štěstí a hned na prvním místě, kde jsem zastavila, se mi podařilo získat útulnou plážovou chatku. Rodina, která ji měla zamluvenou, právě zrušila rezervaci. Není to úžasné? Mnohem radši jsem měla chatku než pokoj v motelu – kvůli většímu soukromí.

Bylo to krásné místo. Malý modrý dřevěný bungalov s verandou a ohništěm na levé straně. Měl tři místnosti – v přední části maličkou kuchyňku s jídelním koutem otevřeným do obývacího pokoje, vzadu pak byla pěkná ložnice s koupelnou a ten, kdo ložnici zdobil, myslel na mě, protože nad postelí visela moskytiéra. Miluju takovéhle praktické drobnosti.

Zatímco jsem vybalovala, znovu se ozval můj mobil. Potřetí se v okénku objevilo Wyattovo číslo a znovu jsem ho nechala spadnout do hlasové schránky. Telefon na mě blikal,

aby mi ukázal, že mám zprávy, ale zatím jsem si žádnou neposlechla.

Dospěla jsem totiž k názoru, že když nevím, co mi Wyatt vzkazuje, je to pro mě lepší. Co kdyby mi vyhrožoval vězením nebo něčím podobným, což by mě jen rozrušilo.

Pak jsem si zašla do plážové restaurace a skvěle si pochutnala na krevetách, které miluju. Bylo to jedno z míst s nenucenou atmosférou a rychlou obsluhou a přišla jsem těsně před největším večerním nápirem. Zůstala jsem jen tři čtvrtě hodiny.

Po návratu do chatky se po pláži zvolna začaly protahovat stíny a horko sláblo. Existuje snad lepší doba na procházku? Po ní jsem zavolala domů a sdělila matce, kde mě může zastihnout. O telefonátech poručíka Bloodswortha se nezmínila, takže je asi neobtěžoval.

Tu noc jsem spala jako pařez a za úsvitu jsem už vyrazila, abych se proběhla. Předchozí den jsem neměla žádný pohyb, a tak jsem klusala pět kilometrů v písku, což je prospěšné pro nohy. Potom jsem se osprchovala a vyhledala obchod, kde jsem si nakoupila cereálie, mléko a ovoce.

Po snídani jsem vklouzla do tyrkysových bikin, naplácala na sebe silnou vrstvu voděodolného opalovacího krému, vzala knihu a plážový ručník, na nos nasadila sluneční brýle a vyrazila k moři.

Chvíli jsem si četla, ale potom slunce začalo pálit, a proto jsem se ochladila ve vlnách. Pak jsem zase četla o něco déle. V jedenáct už toho vedra bylo na mě moc, tak jsem si nazula sandály, oblékla plážovou sukni a vydala se po nákupu.

Tohle se mi na přímořských městečkách líbí. Nikdo se ani neotočí, když přijdete do obchodu v plavkách.

Objevila jsem pěkné modré šortky, modrobílé tílko a slámovou kabelu s rybou vyšitou kovovou nití, jež se na slunci leskla. Měla ideální velikost přesně na všechny moje věci.

Poobědvala jsem u stánku s výhledem na oceán, kde se mě snažil balit pohledný chlapík. Přijela jsem si ale odpočinout, nikoli hledat chvilkové povyražení, a tak měl smůlu.

Nakonec jsem zamířila zpátky do chatky. Mobilní telefon jsem nechala nabíjet, a když jsem ho prohlédla, nebyla tam žádná nová zpráva. Wyatt to zřejmě vzdal.

Nanesla jsem další vrstvu opalovacího krému a vrátila se na pláž. Tady se všechno opakovalo: čtení, zchlazení ve vodě a další četba. Kolem půl čtvrté jsem už byla tak ospalá, že jsem stěží udržela otevřené oči. Odsunula jsem knížku, natáhla se na ručník a usnula.

Pak už vím jen to, že mě někdo zvedal, a to doslova. Podivné bylo, že jsem se nijak nepolekala, aspoň ne v tom smyslu, že by mě chtěl unést nějaký plážový maniak. Zamrkala jsem a zírala do rozzlobeného obličeje, který jsem velmi dobře znala.

Ale ještě předtím, než jsem otevřela oči, jsem *věděla*, o koho jde, buď díky nějaké podivné chemické reakci kůže, nebo jsem podvědomě rozpoznala jeho vůni a srdce se mi divoce roztančilo.

Odnášel mě k chatce. „Poručíku Bloodsworthi,“ řekla jsem, jako by to bylo třeba.

Zamračil se. „Ježíši, mohla bys mlčet?“

Nemám ráda, když mi někdo nařizuje, abych mlčela. „Jak jsi mě našel?“ Věděla jsem, že máma mu to neprozradila.

„Platilas kreditkou.“ Došel k chatě, která nebyla zamčená, protože jsem ležela přímo u ní, a stočil se do strany, aby mohl projít dovnitř. Vzhledem ke klimatizaci mi na rozpáleném těle okamžitě naskočila husí kůže.

„Chceš tvrdit, že jsi stopoval moji kreditku, jako bych byla nějaký kriminálník...?“

Spustil mi nohy na zem, ale dál mě držel. Musela jsem se chytit jeho košile, abych neztratila rovnováhu. Pak už vím jen to, že mě znovu zvedl a zmocnil se mých úst.

Myslím, že jsem se už zmínila, že při každém jeho doteku okamžitě začnu tát. Nezměnilo se to ani po dvou letech. Jeho rty chutnaly stejně, jeho tělo bylo pevné a žhavé a svalnaté paže mě svíraly jako ocelová obruč.

Všechna má nervová zakončení se okamžitě postavila do pohotovosti. Bylo to, jako by mnou protékal elektrický proud, který mě k němu přitahoval.

Zakňourala jsem, ovinula mu ruce kolem krku a nohy kolem boků a líbala ho stejně hladově jako on mě.

Měla jsem tisíc důvodů, proč ho v tu chvíli zarazit, ale žádný jsem nebrala na vědomí. Byla jsem schopná jediné souvislé myšlenky: *Díkybohu беру antikoncepci*, se kterou jsem po předchozí zkušenosti s ním začala a nepřestala.

Cestou do ložnice mi spadl horní díl plavek. Jak jsem dychtila cítit jeho holou pleť na své, horečně jsem mu začala svlékat košili, v čemž mi pomáhal tím, že ochotně zvedl jednu a pak druhou ruku.

Měl širokou zarostlou hrud' s pevnými svaly. Třela jsem se o něj jako kočka, zatímco zápolil s přezkou svého opasku a rozpínal si džíny.

Potom mě hodil na postel a stáhl mi zbytek plavek. Prohlížel si mě žhavým pohledem a prozkoumával každý centimetr mého těla, čímž mě ještě víc rozpálil.

Vyklouzl z kalhot a nechal je dopadnout na zem. Nemám tušení, jak se zbavil bot. Nejspíš je odložil ještě předtím, než se pro mě vydal na pláž, což by bylo to nejlepší řešení.

Najednou ležel na mně, tvrdě pronikl dovnitř a zároveň mě začal jemně kousat do levé strany krku.

Vybuchla jsem jako raketa. Pokud mi do té chvíle zůstala trocha sebeovládání, rázem vyšuměla.

Když jsem se trochu vzpamatovala, pootevřela jsem těžká víčka a zjistila, že na mě zírá s vítězoslavným výrazem v očích. Odhrnul mi vlasy z obličeje a jemně mi přejel rty po spánku.

„Potřebuju kondom?“

Bylo už trochu pozdě, ale vypravila jsem ze sebe. „Ne, беру prášky.“

„Fajn,“ přikývl.

To byla lepší část situace, kdy vašeň převládla nad rozumem. Ta horší přišla ve chvíli, kdy se rozum vrátil. Nezáleží na tom, kolik orgasmů zažijete. Jakmile máte nějaký rozum, s nímž můžete pracovat, vždycky se vrátí.

Když jsem se probudila z vyčerpávajícího nasyceného klímbání a rozpačitě zírala na nahého muže vedle sebe, byla už skoro tma.

Ne že by byl na jeho silné svalnaté tělo špatný pohled, jenže jsem se provinila nejen proti vlastním zásadám, ale zároveň se připravila o valnou část taktického území. Ano, souboj pohlaví je něco jako válka. Když všechno funguje, vyhrávají oba, v opačném případě chcete ztratit co nejméně.

Co teď? Právě jsem se milovala s mužem, s nímž ani nechodím. Pravda, chodili jsme spolu – velmi krátce. Mezi námi se však absolutně nic nevyřešilo a já podlehla naprosto bezmyšlenkovitě. Ani se nemusel ptát.

Jak ponižující, že měl pravdu. Stačilo, aby se mě dotkl, a já začala odhazovat oblečení. Nijak mi nepomohlo, že milování s ním bylo stejně dobré jako tehdy – možná lepší. Nemělo k tomu dojít. Jak jsem ho teď měla ignorovat, když jsem věděla, jak je nám spolu dobře?

Uvědomila jsem si, že dobrých deset minut zírá na jeho penis, který se za tu dobu změnil z měkkého a uvolněného na méně měkký. Zvedla jsem oči a zjistila, že si mě prohlíží zelené oči, ospalé a zároveň dychtivé.

„Nemůžeme to opakovat,“ prohlásila jsem pevně, než po mně stačil sáhnout a podkopat moje rozhodnutí. „Jednou je až dost.“

„Nemusí být,“ zamumlal líně a přejel mi dlaní po nadru. A měl mě znovu.

Odstřčila jsem mu ruku. „Myslím to vážně. Byla to chyba.“

„S tím nesouhlasím. Naopak to považuju za skvělý nápad.“ Opřel se o loket a naklonil se nade mě. Trochu jsem zpanikařila a odvrátila hlavu, aby mě nemohl políbit, ale nehledal moje ústa.

Přitiskl rty těsně pod mé ucho a lehkými polibky postupoval níž po krku. Zaplavilo mě horko, a přestože jsem chtěla protestovat, kromě zasténání ze mě nic nevyšlo.

Chvěla jsem se, otrásala, svíjela a šilela. Když na mě opět nalehl, nemohla jsem se na nic jiného, než že jsem ho pevně objala.

„To není fér!“ bouřila jsem, když jsem o půl hodinu později odcházela do koupelny. „Jak jsi to zjistil? *Už to nikdy nedělej!*“

Se smíchem se vydal za mnou. Nemohla jsem ho vyhodit, a tak jsem se k němu obrátila zády a pustila se do smývání směsi opalovacího krému, slané vody a muže.

„Myslelas, že si toho nevšimnu nebo si to nezapamatuju?“ Položil mi velkou teplou dlaň na šíji a palcem přejížděl nahoru a dolů. Zachvěla jsem se. „Sedělas mi nahá na klíně.“

„Nebyla jsem nahá. Měla jsem sukni,“ trvala jsem zarputile na svém.

„V tom není rozdíl. Každopádně jsem všímavý, zlato, víš? Když jsem se dotkl tvých prsou, skoro sis toho nevšimla, ale jakmile jsem tě políbil na krk, málem ses udělala. Nebylo nijak těžké dát si dvě a dvě dohromady.“

Nelíbilo se mi, že mě tak snadno prokoukl. Většina mužů předpokládá, že když vás hladí nebo líbají na prsou, vzrušuje

vás to natolik, že vás třeba přemluví k něčemu, co doopravdy nechcete.

Moje prsa pro mě skoro nic neznamenaají – co se týče slasti. Občas trochu závidím ženám, kterým ji poskytují. Já mezi ně nepatřím, a navíc si skoro radši zachovám chladnou hlavu, než bych se tím nedostatkem trápila.

Stačí mě ale políbit na krk a celá roztaju. Je to slabost, protože muž vás tam může líbat, aniž vás musí svléknout, takže o tom nikde moc nevykládám. Jak to, že to Wyatt tak snadno odhalil?

Koneckonců je policajt a všímat si detailů patří k náplni jeho práce. Je to skvělé, když pronásleduje zločince, ale neměl by mít dovoleno využívat tu schopnost v sexu.

„Nedotýkej se mého krku, rukama ani pusou!“ Ohlédla jsem se a podívala se na něj. „Takhle to nepůjde.“

„Máš pozoruhodnou schopnost popírat zřejmé věci,“ zakřenil se.

„Nic nepopírám. Prostě jsem se rozhodla. Už s tebou nechci mít sex. Není to pro mě dobré...“

„Lhářko.“

„... jinak než sexuálně,“ dokončila jsem podmrčeně. „Vrať se ke svému životu, já se vrátím ke svému a zapomeneme, že k něčemu takovému vůbec došlo.“

„Tak to nedopadne. Proč jsi tak tvrdě proti tomu, abychom se zase dali dohromady?“

„Nikdy jsme *dohromady* nebyli. Znamená to totiž vztah, ale my se tak daleko nedostali.“

„Nebud' hnidopich! Nemohl jsem na tebe zapomenout a ty na mě. Dobrá, přiznávám, že bez tebe to nebylo ono.“

Obrátila jsem se k němu zády a začala si mýt vlasy. Byla jsem tak naštvaná, že jsem ani nevěděla, co odpovědět. Chtěl na mě zapomenout? Moc ráda bych mu pomohla. Možná že kdybych ho praštila něčím tvrdým do hlavy...

„Nechceš vědět proč?“ Vklouzl mi prsty do vlasů a začal mi jemně masírovat hlavu.

„Ne!“ odsekla jsem ledově.

Přistoupil blíž, tak blízko, že se ke mně svým nahým tělem přitiskl, a dál kroužil rukama v mých vlasech. „Tak ti to nepovím. Jednou se to ale budeš chtít dozvědět a potom si o tom promluvíme.“

V životě jsem nepoznala člověka, který by mě dokázal tak vytočit. Stiskla jsem zuby, abych ho nepožádala o objasnění.

Zklamání a odpor ve mně narůstaly, až jsem konečně vyhrkla: „Jsi nechutnej mizera!“

Rozesmál se a strčil mi hlavu pod sprchu.

KAPITOLA OSM

VŮBEC nevím, jak je možné, že jsem s ním nakonec šla na večeri. Jinak by nedal pokoj.

Stejně jsem se potřebovala najíst, protože jsem umírala hlady, a tak jsem vylezla ze sprchy, usušila si vlasy a upravila se, což ani netrvalo moc dlouho, protože se nezatěžuji ničím jiným než řasenkou a rtěnkou. V tom letním vedru se člověk potí o trochu víc, tak proč si dělat starosti?

Wyatt mě samozřejmě znovu rozčílil tím, že mě vystrkal od umyvadla, aby se mohl oholit. Zírala jsem na něj s otevřenými ústy, protože takhle to přece nechodí.

Pozoroval mě v zrcadle a potměšile mrkl.

Vyběhla jsem do ložnice a hodila na sebe nějaké oblečení, což opět nezabralo moc času, protože jsem si jednak nepřivezla velkou zásobu, a co jsem vzala s sebou, k sobě dobře ladilo.

Když jsem už nebyla omámená chtíčem, zahlédla jsem na podlaze u nohou postele malý černý vak, v němž byly předtím nepochybně holicí potřeby.

Prudce jsem se otočila a otevřela skříň. Ano, na jedné straně visely džíny a polokošile. Strhla jsem je z ramínek a obrátila se, že je nacpu zpátky do vaku, kam patří, jenže Wyatt právě vyšel z koupelny.

„Díky, žes mi to vytáhla,“ zahlaholil, vzal mi ty věci z ruky a oblékl si je.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že s ním nic nezmůžu a nejlepší by bylo prchnout. Rozběhla jsem se do pokoje, kde jsem popadla kabelku a klíče.

Vedle dodávky trůnil pronajatý bílý sedan, další drobnost, která mi v předchozím deliriu unikla. Otevřela jsem dveře dodávky a vklouzla za volant... Jenže jsem klouzala ještě dál, protože Wyatt mě svým velkým tělem zpoza volantu vytlačil.

Vyjekla jsem a snažila se ho odstrčit. Na ženu jsem dost silná, ale trčel tam jako skála. A navíc se spokojeně uculoval pod vousy.

„Jedeme někam?“ zeptal se, zatímco zvedal z podlahy klíčky, které jsem tam upustila.

„Jo,“ odsekla jsem a otevřela dveře na druhé straně, abych vystoupila. Chytil mě však pod oběma pažemi a vtáhl zpátky.

„Máme dvě možnosti,“ prohlásil klidně. „Bud' tady budeš sedět jako hodná holka, nebo ti dám pouta. Co si vybereš?“

„To nejsou dvě možnosti,“ rozhořčila jsem se. „Je to ultimátum. Nechci ani jedno z toho.“

„Nabízím ti jen tyhle dvě alternativy. Podívej se na to takhle. Způsobilas mi dost velké problémy tím, že jsem tě musel hledat, takže máš zatraceně štěstí, že ti vůbec dávám něco na vybranou.“

„Pchá! Vůbec jsi mě nemusel hledat. Neměl jsi žádný důvod chtít po mně, abych neopouštěla město, ty arogantní mizero! Chtěl sis užít, co? Nevšimla jsem si, že by mi hrozilo nějaké velké nebezpečí, když jsi mě nesl do postele.“

Natáhl se prese mě a připevnil mi bezpečnostní pás. „Nejsem jediná osoba v tomhle autě, která si užívala,“ zamručel. „Bylo to vzájemné.“

„Ale nemělo k tomu dojít. Příležitostný sex je pitomost.“

„Souhlasím. Jenomže to, co je mezi námi, není přece příležitostné.“

„Znovu ti opakuju, že není žádné *mezi námi*.“

„Ale je. Jen si to zatím nechceš přiznat.“ Nastartoval a rozjel se. „Mimochodem pěkný auto. Překvapilas mě. Domníval jsem se, že si potrpíš na luxusní vozy.“

Odkáslala jsem si a Wyatt na mě pohlédl s povytaženým obočím. Významně jsem se zadívala na jeho bezpečnostní pás, který si ještě nepřipevnil. Cosi zachrčel a zastavil.

„Jistě, madam,“ utrousil a připoutal se.

Zatímco vyjížděl na silnici, vrátila jsem se k naší rozepři. „Vidíš, ani mě neznáš. Mám ráda dodávky. Nic o mně nevíš a nemáme nic společného kromě vzájemné fyzické přitažlivosti. Z toho důvodu je náš sex příležitostný.“

„Prosím, abys rozlišovala. U příležitostného sexu jde opravdu jen o sex.“

„Zásah! A ty můžeš jít o dům dál.“

„Vždycky se takhle chováš, když máš zraněné city?“

Stiskla jsem zuby a zírala před sebe. Mrzelo mě, že poznal, že za mou odtažitostí a nepřátelstvím jsou opravdu zraněné city. Nechtěla jsem to zažít znovu, protože kdybych toho člověka k sobě pustila blíž, mohl mi ublížit ještě víc. Jason mě zranil dost, ale Wyatt by mi mohl zlomit srdce.

Vztáhl ruku a začal mi jemně masírovat zátylek. „Promiň,“ zamumlal.

Věděla jsem, že pokud jde o můj krk, můžu mít s Wyattem problémy. Choval se jako vampýr, protože po něm šel pokaždé, když mě chtěl ovlivnit. Ani ta omluva nebyla fér.

Chtěla jsem, aby zmizel z mého života, a zatím tou prostou omluvou podkopával moje rozhodnutí. Byl pěkně podlý.

Nejlepší bylo povědět mu narovinu, jak na tom je a v čem je problém. Odsunula jsem jeho ruku, protože jinak jsem nebyla schopná rozumně uvažovat.

„Fajn, to je ono,“ řekla jsem pevně, zaměřená spíš na to, co je venku než v autě. „Jak si můžu být jistá, že mě znovu nezraníš? Utekls, místo abys mi sdělil, v čem je problém, zkusil ho řešit nebo mi dal příležitost, abych na něm zapracovala.“

Moje manželství zkrachovalo, protože můj manžel, místo aby mi svěřil, že něco není v pořádku, se mi začal vzdalovat. Takže se nediv, že nejsem celá žhavá budovat vztahy s lidmi, kteří ani nejsou ochotní věnovat jisté úsilí nápravě problémů. Svému autu věnuješ určitou péči, že? A já chci, aby mně muž věnoval aspoň tolik péče jako svému autu. V tom jsi selhal.“

Mlčky to všechno vstřebával. Čekala jsem, že začne protestovat, vysvětlovat, jak situace vypadá z jeho strany plotu, ale neudělal to. „Takže jde o věc důvěry,“ vzdychl nakonec. „Fajn, s tím se dá něco dělat.“

Loupl po mně očima. „Což znamená, že se hodně často uvidíme. Nemůžu si získat zpátky tvou důvěru, když spolu nebudeme. Takže od téhle chvíle jsme spolu, jasný?“

Zamrkala jsem. Nějak mi nedošlo, že to může pojmout takhle. Jak vám říkám, ten člověk je ďábel.

„Myslím, žeš to špatně pochopil,“ upozornila jsem ho co nejvlídněji. „Když ti nedůvěřuju, znamená to, že s tebou *nechci* být.“

Wyatt si odfrkl. „Jasně. Proto ze sebe trháme oblečení pokaždé, když se ocitneme dostatečně blízko.“

„Jde o chemickou nerovnováhu, to je všechno. Spraví to dobrý multivitamin.“

„Popovídáme si o tom při večeři. Kam chceš jet?“

Ano, rozptýlit mě jídlem. Kdybych neměla takový hlad, jeho taktický manévr by na mě nezabral. „Někam, kde je dobrá klimatizace a nějaká příjemná osoba mi přinese margaritu.“

„Tak to jsme na tom stejně,“ pokýval hlavou.

Wrightsville Beach je vlastně na ostrově. Přejeli jsme tedy po mostě do Wilmingtonu, kde mě Wyatt zavedl do přečpané mexické restaurace s klimatizací puštěnou na plné otáčky a kde se jídelní lístek pyšnil obrovskou margaritou.

Nevím, jestli mohl o té restauraci vědět, aniž byl už někdy předtím ve Wilmingtonu. V Severní Karolíně je spousta pláží, ale nejspíš je projel z jednoho konce na druhý během své sportovní kariéry.

Mladý hispánský číšník nám přinesl jídelní lístky a čekal, až si vybereme něco k pití. Wyatt pro sebe objednal pivo a pro mě studenou Cuervo Gold margaritu. Nevěděla jsem, co je to Cuervo Gold, ale bylo mi to jedno. Předpokládala jsem, že používají nějaký speciální druh tequily, ale klidně tam mohla být i normální.

Sklenice, kterou přinesli, připomínala spíš vázu. Byla obrovská. Gigantická mísa trůnící na tenkém podstavci. „Uff!“ vydechl Wyatt.

Ignorovala jsem ho a uchopila sklenici oběma rukama, protože jinak bych ji nezvedla. Byla ožíněná a kolem okraje se třpytil proužek soli. Byly na něm naražené také dva plátky citronu a přístup k obsahu umožňovalo červené plastové brčko.

„Měli bychom si objednat jídlo,“ prohlásil Wyatt.

Zatáhla jsem z brčka a polkla řádnou dávku margarity. Chuť tequily nebyla příliš silná, což bylo dobře, jinak bych už v polovině sklenice mohla být v bezvědomí. „Dala bych si *burritos rancheros*. Hovězí.“ A znovu jsem se napila.

„Jestli se opiješ,“ varoval mě, „vyfotím si tě.“

„Klidně. Údajně jsem v opilosti roztomilá.“ Nebyla to pravda, ale nemusel to vědět. Vlastně jsem ještě nikdy opilá nebyla, nejspíš následkem mimořádné praxe během studia. Vždycky jsem totiž měla před sebou nějaký důležitý úkol – cvičení nebo zkoušky – a nedomnívala jsem se, že je při

takové příležitosti vhodné mít kocovinu, takže jsem pokaždé včas přestala.

Číšník přinesl košík horkých nasolených *tortilla hips* a dvě mísy *salsy*, horké a jemné. Vzala jsem jednu tortillu a ponořila ji do horké salsy, což bylo velmi lahodné a dobře mě to prohrálo. Po třech tortillách jsem se začala potit a znovu musela sáhnout po své margaritě.

Wyatt vmžiku natáhl ruku a odsunul vázu – sklenici – z mého dosahu.

„Hej!“ ohradila jsem se dotčeně.

„Nechci, aby ses opila.“

„Když budu chtít, tak můžu.“

„Chci ti položit pár otázek. Kvůli tomu jsem nechtěl, abys opouštěla město.“

„Zajímavá snaha, poručíku.“ Naklonila jsem se kupředu a přitáhla si margaritu zpátky. „Tak zaprvé: Případ šetří detektivové, ne ty. A zadruhé, neviděla jsem nic jiného než toho muže u Nicole a pak to, že odjel tmavým sedanem. To je všechno.“

„To si zatím pamatuješ,“ pravil a popadl moji margaritu právě ve chvíli, kdy jsem si vkládala brčko do úst. „Jenže někdy se o pár dní později vynoří další podrobnosti. Například reflektory toho auta. Nebo koncová světla. Vidělas je?“

„Reflektory určitě ne.“ Ta otázka mě zaujala. „A koncová světla... hmm... možná.“ Zavřela jsem oči a znovu jsem si celou tu situaci přehrála v hlavě. Byla překvapivě podrobná a živá. Viděla jsem odjíždět tmavý vůz a k mému úžasu se mi rozbušilo srdce.

„Ulice se stáčí v pravém úhlu doprava, takže něco by se mohlo zahlédnout. Koncová světla jsou... dlouhá.“ Otevřela jsem oči. „Mám dojem, že takový tvar mívají některé modely cadillaku.“

„Mimo jiné,“ poznamenal Wyatt. Zapisoval si, co jsem povídala, do malého zápisníku, který zřejmě mezitím vydoloval z kapsy.

„Na to ses mě mohl zeptat telefonicky,“ ušklíbla jsem se. „Kdybys ho brala,“ odsekl kysele. „Zavěsils mi ty.“

„Měl jsem práci. Včera tam byl blázinec. Neměl jsem ani čas postarat se o tvoje auto, které bych stejně nemohl odvézt, protože tě nenapadlo dát mi klíče.“

„Já vím. V tu chvíli jsem to ale ještě nevěděla. Našla jsem je o něco později. Ale v novinách mě výslovně jmenovali jako svědkyni, což mě zneklidnilo. Navíc Tiffany zatoužila po pláži, a tak jsem si najala auto a vyrazila k moři.“

„Tiffany?“

„Moje vnitřní letní já. Už jsem celou věčnost neměla dovolenou.“

Podíval se na mě, jako bych měla dvě hlavy, nebo právě připustila, že trpím rozpolcenou osobností. Nakonec se zeptal: „Žije v tobě ještě někdo kromě Tiffany?“

„No, sněžné já nemám, jestli jde o tohle. Lyžovala jsem jen jednou. Skoro. Zkusila jsem si ty boty, ale byly tak nepohodlné, že nemůžu uvěřit, že si je někdo nazuje, aniž se mu musí držet revolver u hlavy.“

Poklepala jsem prsty na stůl. „Mívala jsem ještě Černého Bárta, ale už se nějakou dobu neukázal, takže to byla asi jen dětská záležitost.“

„Černý Bart? Byl to tvůj vnitřní... pistolník?“ Začal se opět křenit.

„Ne, můj vnitřní maniak, který by se rozzuřil a snažil by se tě zabít, kdybys ublížil některé z mých Barbín.“

„S tebou asi byla zábava.“

„Holkám nesmíš sahat na Barbíny!“

„Musím si zapamatovat, že příště až uvidím Barbínu, hodím ji na zem a rozšlápnu.“

Zděšeně jsem na něj civěla. „To bys fakt udělal?“

„Už se to dlouho nestalo. Myslím, že tahle potřeba se vytratila z mé nervové soustavy někdy kolem pátého roku.“

„Černý Bart by ti dal!“

Pohled mu padl na zápisník na stole a na obličeji se mu objevil zmatený výraz, jako by nechápal, jak se naše konverzace mohla stočit od reflektorů k Barbínám. Než se mohl vrátit k původnímu námětu, objevil se číšník s našimi talíři a postavil je před nás s upozorněním, že jsou horké.

Tortilla mě sice zachránila před akutní smrtí hladem, přesto jsem byla ještě pořád vyhladovělá, a tak jsem jednu ruku zabořila do *burritos* a zároveň využila Wyattova rozptýlení k tomu, abych si druhou rukou přitáhla svoji margaritu.

Dvě ruce mají své výhody. Ne že bych uměla oběma psát či cokoli dělat levačkou, ale přinejmenším dokážu znovu získat margaritu.

Jak jsem se zmínila, nebyla nijak silná, ale byla jí spousta. Než jsem dojedla *burritos*, vyprázdnila jsem skoro polovinu sklenice a cítila se velmi spokojená.

Wyatt zaplatil a cestou k dodávce mě podpíral v pase. Nevím proč. Neklopýtala jsem, ani se nepotácela. Dokonce jsem ani nezpívala.

Zvedl mě nahoru, jako bych tam neuměla vylézt sama. Odměnila jsem ho zářivým úsměvem. „Chceš se taky svézt, fešáku?“

Vyprskl. „Můžeš si tu nabídku nechat až do chaty?“

„Do té doby už asi budu střízlivá.“

„V tom případě musím využít příležitosti.“ Dlouze mě políbil. „Myslím, že si s tím poradím.“

Jasně. Moje šíje. Ví o ní. Zřejmě bych měla investovat do svetru s rolákem.

Když jsme přejížděli most, moje rozverná nálada opravdu slábla a nahradila ji ospalost. Přesto jsem vystoupila vlastní

silou a zamířila ke vchodu do chaty. Wyatt mě doběhl a zvedl ze země.

„Ta nabídka ještě platí?“

„Je mi líto, ale záře pohasla. Žádostivost vyvolaná alkoholem je velmi prchavá záležitost.“

Nesl mě, jako by moje váha byla zanedbatelná, přestože díky cvičení je vyšší, než byste hádali. Ale byl o dvacet čísel větší a svalnatý, takže měl určitě o dobrých třicet kilo víc než já coby štíhlá žena.

„Fajn. Dávám přednost tomu, abys mě chtěla z jiných důvodů, než je alkoholové opojení.“

„Svůj mozek mám opět pod kontrolou a moje předchozí zdůvodnění je pořád v platnosti: Nechci mít s tebou sex.“

Jenže to byla lež. Chtěla jsem ho šíleně, což ovšem neznamenalo, že bych s ním měla spát, nebo že by to mezi námi mohlo klapat.

Náš krátký rozhovor mě o ničem takovém nepřesvědčil, protože se hodnotí podle skutku a jedno společné odpoledne moc neznamená.

„Vsadím se, že změním tvůj názor,“ prohlásil a otevřel dveře, které nebyly zamčené, protože jsem odcházela ve spěchu a on mě stejně chvatně následoval.

O hodinu později se mi v polospánku vynořila jistá úvaha. Zapomeň na roláky! Aby sis udržela Wyatta od těla, potřebovala bys mít k dispozici osobní obrněnou jednotku.

KAPITOLA DEVĚT

V **NOCI** jsem se vzbudila, prochladlá a dezorientovaná. Chlad mě nijak nepřekvapoval, protože Wyatt nechal klimatizaci na nejvyšší stupeň. Zřejmě se mi ale něco zdálo, protože mě polekal hlasitý zvuk podobný výstřelu, při němž jsem se probudila a chvíli neměla tušení, kde jsem.

Asi jsem něco vykřikla nebo sebou trhla, protože se ozval Wyattův hlas: „Jsi v pořádku?“ Posadil se a svou otázkou mě vytrhl ze zmatenosti.

Zírala jsem na něj do tmy, přičemž jsem viděla jen jeho obrys proti trochu světlejšímu oknu. Zvedla jsem ruku a dotkla se ho těsně v místě, kde nad jeho boky končila přikrývka. Byla to instinktivní potřeba kontaktu.

„Je mi zima,“ zamumlala jsem a Wyatt si znovu lehl, přivinul mě k sobě a přetáhl mi přikrývku přes ramena. Položila jsem si hlavu na jeho hrud', zklidněná teplem a pevností jeho těla.

Nechtěla jsem s ním spát (myslím doslova), protože jsem si zoufale chtěla uhájit své hranice, ale usnula jsem uprostřed dohadování a Wyatt očividně využil mé bezmocnosti. Usoudila jsem, že to je záměrná taktika. Vyčerpání mě sexem, abych nevydržela dlouho vzhůru.

Ted' jsem ale byla ráda, že je vedle mě. Přitulila jsem se k němu, abych zahnala pocit chladu. Přesně tohle jsem od něho

čekala už mnohem dřív. Intimitu, družnost, spojení. V jeho náručí jsem byla natolik spokojená, až mně to děsilo.

„Co se ti zdálo?“ chtěl vědět, přičemž mě pomalými, konejšivými tahy hladil po zádech. Jeho hluboký hlas zněl následkem spánku trochu ochraptěle.

„Nevím. Na nic si nepamatuju. Prostě jsem se najednou probudila a nevěděla, kde jsem. Navíc mi byla zima. Řekla jsem něco?“

„Ne, jen jsi vykřikla, jako když máš strach.“

„Mám dojem, že jsem zaslechla hlasitý zvuk, ale asi to bylo ve snu.“

„Já nic neslyšel. Jaký zvuk?“

„Jako výstřel.“

„Ne, tady rozhodně nic takového nezaznělo.“ Tvářil se naprosto jistě a předpokládala jsem, že jako policista je na takové záležitosti naladěný.

„Takže se mi zřejmě zdálo o té vraždě.“ Zívla jsem a zachumlala se ještě víc do přikrývky, přičemž mi najednou bleskl hlavou útržek vzpomínky. Nezdálo se mi o Nicolíně vraždě, ale o *mojí*, protože než policisté objevili tělo, byla jsem přesvědčená o tom, že ta rána patřila mně.

„Moment, něco se mi vybavilo!“ vzdychla jsem. „Zdálo se mi o tom, že na mě někdo střílí – tak jak jsem si to myslela doopravdy. Moje podvědomí to teď asi znovu vytáhlo.“

Sevřel mě pevněji. „Cos udělala? Tehdy večer.“

„Padla jsem na zem, potom jsem se opatrně doplazila ke dveřím, vlezla dovnitř, zamkla a zavolala policii.“

„Správně. Přesně tak jsi to měla provést.“

„Samozřejmě že jsem byla vyděšená k smrti.“

„Což dokazuje, že nejsi hloupá.“

„A taky to, že jsem Nicole nezastřelila, protože jsem se nešla v dešti přesvědčit, jak to dopadlo. Byla jsem úplně suchá. Přesto jsem požádala, aby udělali test na přítomnost střelného prachu, jelikož jsem byla vyčerpaná a nechtěla

jsem, aby mě vyslyšeli, což – jak se ukázalo – bylo plýtvání časem, protože jsi mě stejně na policejní stanici odvedl.“ Pořád jsem mu to měla za zlé.

„Jo, slyšel jsem o tom testu.“ Znělo to suše. Asi se domníval, že jsem hrála hloupou blondýnu, abych odvrátila podezření. Nechápu, jak ho vůbec mohlo něco takového napadnout.

„Nevím, proč se mi o tom zdálo zrovna teď,“ přemítala jsem nahlas. „Proč ne první noc, kdy jsem byla tak otřesená.“

„Ale taky hodně unavená. Pravděpodobně se ti něco zdálo, ale spala jsi příliš tvrdě, aby sis to mohla zapamatovat.“

„A co včerejší noc? Ani tehdy se mi nic nezdálo.“

„Nejspíš ze stejného důvodu. Mělas za sebou dlouhou jízdu autem, aniž ses předtím pořádně vyspala.“

Odfrkla jsem si. „Takže dnes jsem nebyla unavená?“

„Jiným způsobem.“ Tvářil se pobaveně. „Předtím to bylo stresem, dneska rozkoší.“

V tom měl pravdu. Dokonce i dohadování s ním mi do jisté míry působilo potěšení. Na jedné straně mě sice dráždilo, že vlastně pořád vyhrává, souboje s ním mě ale na druhé straně rozjařily. Myslím, že můry, které nalétávají přímo do plamenů, jsou v tu chvíli stejně spokojené.

Kdybych se s Wyattem znovu spálila, nevím, jak bych se zachovala. Štípla jsem ho. Jen tak.

Nadskočil. „Au! Co to má znamenat?“

„To je za to, že ses mě vůbec nesnažil svádět a rovnou mě zavedl do postele,“ prohlásila jsem pobouřeně. „Chováš se ke mně, jako bych byla snadno dostupná.“

„Zlato, s tebou nic není snadné, to mi věř.“ Znělo to zatrpkle.

„Jinak to není možné.“ Podařilo se mi dostat do hlasu trochu sebelítosti. Když už s ním nemůžu vyhrát, aspoň ho trochu potrápím, ne?

„Ty brečíš?“

„Ne.“ Což byla pravda. Můžu snad za to, že mi chvílemi selže hlas?

Přejel mi prsty po tváři. „Je to tak.“

„Vždyť jsem to řekla, ne?“ Sakra, to se musí o všem přesvědčit? Rozhodně tady máme velký problém se vzájemnou důvěrou.

„Jo, ale pořád se tváříš nějak dotčeně. Přitom dobře víš, že když to opravdu nebudeš chtít, stačí odmítnout.“

„Jenže ty zneužíváš mojí slabosti. To musí přestat.“

„Co uděláš? Zbavíš se svého krku?“

„Znamená to, že ho nechceš nechat na pokoji?“

„Děláš si legraci?“ uchichl se líně.

„Myslím naprosto vážně, že s tebou nechci mít sex. Měli jsme počkat, dokud jsme si neověřili, že by se mohl náš vztah obnovit.“

„Cože? Mám dojem, že jsme už v polovině cesty.“

„Ani ne. Vynechali jsme startovací čáru. Ani jsme nebyli na rande. Myslím tentokrát. To před dvěma lety se nepočítá.“

„Večeřeli jsme spolu.“

„Ani to neplatí. Použil jsi proti mně fyzickou sílu a výhrůžky.“

Wyatt cosi zachrčel. „Jako by to bylo něco platné, kdybys neumírala hladu a já za to zaplatil.“

Jasně. Kromě toho jsem se vlastně nikdy nebála, že by mi mohl opravdu ublížit. V jeho společnosti jsem si připadala pozoruhodně bezpečná – před vším, kromě něho, samozřejmě.

„Takže o to ti jde. Abychom spolu začali chodit. To chceš? Další šanci? To znamená bez sexu, protože ten kalí mysl?“

„To si piš! Možná že až se líp poznáme, zjistíme, že se tak moc nemusíme. Nebo dospěješ k názoru, že o mě nestojíš tolik jako já o tebe, protože jak ses zmínil, sex kalí mysl,

zvlášť u mě. Muži se ale přitom nenechají ovlivnit sexem jako ženy. Ušetříš mi spoustu trápení, když z toho vycouváme a dáme si načas.“

„Chceš zavřít stáj, když kůň je už venku?“

„Tak ho zažehň zpátky do svých kalhot – myslím stáje.“

„To je tvoje hledisko. Podle mého názoru je proti přírodě nemilovat se s tebou co nejčastěji, protože právě tak se muž ujišťuje, že určitá žena k němu patří.“

Z jeho hlasu jsem poznala, že začíná být podrážděný. Přála jsem si, abych mu viděla do obličeje, jenže by to znamenalo, že by mohl číst i v tom mém. „Kdybychom byli ve vztahu tak daleko, souhlasila bych s tebou.“

„Já bych ale řekl, že *jsme* tak daleko.“

Oba jsme byli nazí společně v posteli. No a co?

„Nejsme. Cítíme silnou fyzickou přitažlivost, ale *neznáme* se. Například, jaká je moje oblíbená barva?“

„Sakra, byl jsem tři roky ženatej a o její oblíbené barvy jsem se nestaral. Chlapy takové věci nezajímají.“

„Nemusíš se o to zajímat, stačí si všímat.“ Informaci, že byl ženatý, jsem přešla bez komentáře. Samozřejmě jsem o tom věděla, protože mi to sdělila jeho matka ještě předtím, než nás seznámila, ale nerada jsem to slyšela, stejně jako jsem nerada vzpomínala na svoje nevydařené manželství. Ve Wyattově případě jsem navíc prostě žárlila.

„Ružová,“ prohodil.

„Těsně vedle. Moje druhá oblíbená.“

„Proboha, ty jich máš víc?“

„Čírka.“

„To je barva? Myslel jsem, že kachna.“

„Třeba se ta barva odvozuje od kachny, nevím. Problém je v tom, že kdybychom spolu trávili hodně času a pořádně se poznali, všiml by sis, že nosím hodně modrých věcí a uhádl bys to. Jenže nemůžeš, protože jsme spolu hodně času nestrávili.“

„Takže to musíme dohnat.“

„Souhlasím. Ale bez sexu.“

„Připadá mi, že buším hlavou do zdi,“ zasténal.

„Ten pocit dobře znám.“ Začala jsem být podrážděná. „Jde o to, že když tě k sobě pustím moc blízko, můžeš mi zlomit srdce. Mám strach, že se do tebe zamiluju a ty zase bez vysvětlení odejdeš.“

Jak mám poznat, že sex pro muže neznamena jen něco víc než onanie? Jde o chemickou reakci, která ovlivní mozek ženy trochu jako droga, takže si ani nevšimne, že spí s mizerou, dokud není pozdě.“

Po dlouhé odmlce Wyatt poznamenal: „Co když jsem do tebe zamilovaný a sex používám k tomu, abych ti to dal najevo a přiblížil se k tobě?“

„Kdybys řekl *poblázněný*, snad bych ti i věřila. Ale musím zopakovat, že mě vlastně neznáš, a tudíž mě nemůžeš milovat. Jde o chtíč, nikoli lásku. Zatím a možná nikdy.“

Další dlouhá pauza. „Chápu tě, i když s tím nesouhlasím. Rozumíš tomu, co jsem řekl o sexu, kterým ti chci dát najevo zájem?“

„Hmm,“ přikývla jsem opatrně. Kam tím směřuje? „Ale nesouhlasím s tím.“

„Takže jsme ve slepé uličce. Co kdybychom se dohodli? Kdykoli se k tobě začnu lísat, stačí odmítnout a slibuju, že přestanu.“

„Ale nesmíš se dotknout mého krku,“ zakvílela jsem.

„Ohó! Svůj krk nemůžeš nijak dát z dosahu!“ Aby to dokázal, přitiskl mě k sobě, a než jsem ho stačila zarazit, zabořil mi obličej do křivky mezi krkem a ramenem a jemně mě kousl. Tělem mi prolétl slastný blesk a protočila jsem panenky.

Ano, znovu vyhrál.

O něco později, když jsme byli oba zpocení a zadýchaní, s ohromným uspokojením zamumlal: „Tak co?“

Nenávidím, když má chlap škodolibou radost. Zvlášť když vyhrává.

„Odletíme domů,“ prohlásil po snídani, jakmile jsme si sbalili věci. „Ale moje auto...“

„Obrátíme se na místní půjčovnu. Doma mám na letišti svůj vůz. Dojedeme pak spolu pro tvůj mercedes.“

Konečně ho dostanu zpátky! Tohle byla sympatická část jeho plánu, i když zrovna moc ráda nelétám. Radši řídím. „Nechce se mi letět,“ vzdychla jsem.

Narovnal se a zadíval se na mě. „Neříkej, že máš strach.“

„Nemám strach, ale létání nepatří mezi moje oblíbené činnosti. Jednou jsme chytili pořádné turbulence, až jsem myslela, že to pilot nezvládne. Od té doby se v letadle necítím dobře.“

Pozoroval mě další minutu. „Fajn, tak pojedeme. Následuj mě na letiště, abych mohl vrátit auto.“

Musím přiznat, že mě překvapil. Chvíli jsem čekala, že mě bude násilím vláčet do letadla. V posledních dnech jsem mu napovídala tolik drobných lží, proč by měl najednou věřit pravdě?

Nejspíš ale měl v sobě podobný detektor lži jako matka a pochopil, že mám z létání obavy. Samozřejmě nijak přehnané, protože nepropadám panice.

Dojeli jsme tedy na letiště, kde jsem čekala, až vrátí vypůjčený vůz a uloží si ke mně svoje věci. Znovu mě překvapil, protože vklouzl na sedadlo vedle řidiče a připoutal se, aniž vůbec požádal o možnost řídit.

Jen muž, který si je jistý svou mužností, nechá ženskou řídit dodávku... Nebo se mě nenápadně snažil oblomit. Každopádně to zabralo. Během dlouhé cesty domů jsem se s ním cítila mnohem lépe.

Na naše malé místní letiště, kde nechal svoje auto, jsme dorazili pozdě odpoledne. Vrátila jsem tam dodávku a všechna zavazadla jsme zase přenesli k němu.

K mému překvapení byla kolem mého fitcentra ještě pořád natažená žlutá policejní páska. Wyatt zajel na kousek parkoviště, který byl volný.

„Kdy můžu zase otevřít?“ zeptala jsem se nesměle a podala mu klíčky od svého kabrioletu.

„Pokusím se tady všechno ukončit nejpozději zítra. Ale nic neslibuju.“

Vystoupila jsem z vozu a sledovala ho pohledem. O chvíli později se objevil v mém mercedesu a zastavil vedle svého vozu. Nechal puštěný motor, vylezl ven, přehodil moji cestovní tašku na zadní sedadlo kabrioletu a přistoupil těsně ke mně.

Chytil mě za paži a jeho velká ruka hřála. „Večer mám ještě práci, nějaké papírování. Budeš dnes u rodičů?“

Jeho přítomnost během posledních dvou dnů natolik zaplnila mou mysl, že nervozita z toho, že mě v novinách jmenovali jako svědka Nicoliny vraždy, téměř vyvanula.

„Nechci udělat žádnou hloupost, ale existuje opravdu nějaká možnost, že by ten chlápek chtěl zlikvidovat svědka, to znamená mne?“ vyhrkla jsem.

„Nedá se to vyloučit,“ vzdychl zachmuřeně. „Byl bych klidnější, kdybys dnes přespala u rodičů nebo u mě.“

„Zajedu k nim,“ rozhodla jsem se, protože pokud Wyatt usoudil, že bych si měla dělat starosti, dělala jsem si je. „Nejdříve se ale potřebuju zastavit doma, vzít si oblečení, účty a tak.“

„Pojedu s tebou. Vem si, co potřebuješ, a až budeš u rodičů, zaříd' si úřední věci. Nebo ještě líp – pověz mi, co potřebuješ, najdu to a přivezu.“

Jasně, budeš se mi prohrabávat zásuvkami se spodním prádlem, ušklíbla jsem se. Nejenže už ho viděl (aspoň

některé), ale dokonce ho ze mě svlékal. Koneckonců si potrpím na pěkné věci, takže nemusím cítit rozpaky kvůli tomu, že něco z toho zahlédne.

„Dej mi svůj zápisník a tužku,“ požádala jsem, a když to vylovil z kapsy, sepsala jsem přesně, jaké oblečení chci, aby mi přivezl, a kde mám uložené nezaplacené účty. Vzhledem k tomu, že kosmetiku jsem měla s sebou, byla jsem se seznamem poměrně brzy hotová.

Když jsem mu podávala klíče od domu, sklopil na ně oči s divným výrazem.

„Co je?“ podivila jsem se.

„Nic. Všechno v pořádku.“ Sklonil se a jeho polibek byl vřelý a dlouhý, a než jsem se nadála, stála jsem na špičkách, objímala ho kolem krku a líbala ho s nadšením a zájmem.

Když se odtáhl, zvolna si olízl rty. Podklesly pode mnou nohy a málem jsem ho požádala, aby mě odnesl domů, ale v poslední chvíli se probudil můj zdravý rozum.

Wyatt odstoupil, abych mohla nasednout do auta. „Ještě ti musím popsat cestu k našim,“ vzpomněla jsem si.

„Vím, kde bydlí.“

„Jak to... Jo, promiň, zase jsem zapomněla. Jsi polda. Zjistil sis to.“

„Jasně, když jsem tě nemohl najít.“

Loupla jsem po něm očima. „Obávám se, že máš nespravedlivou výhodu. To musí přestat.“

„Asi těžko. Tak to vždycky děláme,“ zasmál se a vykročil ke svému autu.

„Počkej! Půjdeš teď do mého domu a vezmeš ty věci, nebo se nejdřív vrátíš do práce a zastavíš se pro ně později?“

„Dojedu pro ně teď. Nevím, jak dlouho se pak zdržím v kanceláři.“

„Fajn. Takže zatím.“

Hodila jsem kabelku na sedadlo vedle řidiče, ale málo jsem se rozmáchla, takže dopadla pod volant. Natáhla jsem

se, abych ji zvedla a znovu hodila dál, když se ulicí rozlehl ostrý zvuk. Vyplašeně jsem uskočila stranou a silně mě zbolelo v levé paži.

Pak mě zasáhla tuna betonu a srazila na chodník.

KAPITOLA DESET

BETON byl tvrdý a teplý a silně nadával. Jak jsem se zmínila, vážil nejméně tunu.

„Zatracená práce,“ procedil mezi zuby, přičemž plival každé slovo jako kulku. „Blair, jsi v pořádku?“

Nějak jsem nevěděla. Na dlažbu jsem dopadla dost tvrdě, udeřila se do hlavy a vyrazila si dech, jak jsem ležela zkroucená pod ním. Paže mě navíc hrozně bolela.

Byla jsem z šoku celá bezvládná, protože takové prasknutí jsem už slyšela a moc dobře jsem věděla, co mám s paží.

„Snad,“ zasupěla jsem nepřesvědčivě.

Wyatt se rozhlížel ze strany na stranu a pátral po vrazilích. Pak se zvedl, pomohl mi sednout si a opřel mě o přední pneumatiku.

„Tady zůstaň!“ nařídil, jako bych se chystala někam jít. Vytáhl mobilní telefon a stiskl knoflík. Rychle do něj cosi vychrlil, z čehož jsem rozuměla jen „výstřely“ a určení naší polohy. Znovu zaklel a příkrčeně se přesunul ke svému autu, kde otevřel zadní dveře a vrátil se s velkou automatickou pistolí.

„*Nedokážu pochopit*, že jsem zapomněl vyndat zbraň z vaku,“ zavrčel, poté co sebou plácl vedle mě. Riskl spěšný pohled přes kufr a zase klesl dolů.

„Viděls ho?“ přerušila jsem jeho mumlání.

„Ne.“

Měla jsem sucho v puse a srdce mi divoce tlouklo při pomyslení na střelce, který po nás pálí. Byli jsme natlačení mezi dvěma vozidly, což se mohlo zdát bezpečné, přesto jsem se vzhledem k nechráněnému prostoru na obou koncích cítila strašně zranitelná.

Výstřel přišel odněkud z druhé strany ulice. V neděli mělo otevřeno jen velmi málo obchodů, které ji lemovaly, zvlášť takhle pozdě, a dopravní ruch byl taky mrtvý.

Natahovala jsem uši, ale neslyšela jsem nic odjíždět, což bylo při mém rozpoložení špatné. Přála jsem si, aby ten člověk zmizel. Chtělo se mi brečet a zvedal se mi žaludek.

Wyatt se po mně ohlédl přes rameno, zachmuřený a soustředěný. Celé tělo měl v napětí. „Sakra, zlato,“ sykl tiše. Znovu vyhlédl přes kufr a potom se přesunul blíž ke mně. „Proč jsi nic neřekla? Krvácíš jako podřezaný prase. Ukaž, podívám se na to.“

„Myslím, že mě to jen škráblo.“ Měla jsem pocit, že mluvím jako kovboj ve starém westernu, který ujišťuje svou půvabnou manželku, že jeho zranění není vážné. Možná jsem měla chytit Wyattovu pistoli a vystřelit přes ulici, aby byl dojem kompletní. Na druhé straně, když jsem tam jen tak seděla, to bylo méně namáhavé.

Wyattova ruka jemně zkoumala ránu. Já se tam radši nedívala. Koutkem oka jsem zahlédla až moc krve a vědomí, že je moje, mi moc nepřidalo.

„Není to tak hrozné,“ zamumlal Wyatt, znovu se rozhlédl a položil zbraň na zem, aby mohl vytáhnout kapesník a složený ho přiložit na moji paži. O pět vteřin později měl pistoli znovu v ruce.

„Tiskni to co nejsilněji na ránu,“ nařídil mi a já zvedla pravou ruku, abych udělala, co žádá. Přitom jsem se snažila potlačit vzrůstající rozhořčení.

Není to tak hrozné? Je na mně, abych se tvářila statečně, ale co si to dovoluje on? Zajímal mě, jestli by se choval stejně, kdyby šlo o *jeho* ránu, která pálí jako čert, a *jeho* krev prosakovala oblečením a začínala tvořit loužičku.

Uff. To není nic dobrého, táhlo mi hlavou. Možná kvůli tomu jsem cítila lehkou závrať, horko a problémy kolem žaludku. Třeba by bylo lepší, kdybych si lehla.

Sklouzla jsem na stranu a Wyatt mě volnou rukou chytil. „Blair!“

„Jenom se natáhnu,“ zabručela jsem rozmrzele. „Je mi špatně.“

Podepřel mě a pomohl mi, abych si lehla. Vozovka byla horká a drsná, ale bylo mi to jedno. Soustředila jsem se na pravidelné dýchání, zírala na modrou podvečerní oblohu nad hlavou a nevolnost zvolna slábla.

Wyatt znovu mluvil do svého mobilu nebo vysílačky a žádal o sanitku. Zakrátko se ozvalo její houkání. Kolik času uběhlo od toho výstřelu? Minuta? Ne víc než dvě, tím jsem si byla jistá.

Všechno kolem mi připadalo zpomalené, zároveň jsem však měla dojem, jako by se dělo příliš mnoho věcí najednou. Výsledkem byl naprostý pocit nereálnosti, v němž se ale všechno zdálo čiré jako křišťál. Nedokázala jsem přitom rozhodnout, jestli je to dobré, nebo špatné. Trocha omámení asi nebyla na škodu, protože jsem si tohle nepřála uchovat v paměti příliš podrobně.

Wyatt ke mně přidřepł a přitiskl mi levou ruku na krk. Bože, chce se snad *ted'* na mě vrhnout? Podívala jsem se na něj, ale nevšiml si toho, protože se rozhlížel, zbraň připravenou v pravé ruce. Opožděně mi došlo, že mi kontroluje tep. Tvářil se přitom ještě zachmuřeněji než předtím.

Doufám, že neumírám! blesklo mi hlavou. Lidé obvykle nekončí po škrábnutí na paži. Byl to hloupý nápad. Prostě

jsem byla jen v šoku ze ztráty krve. Mívám s tím problémy i tehdy, když dávám krev pro Červený kříž, což není nic hrozného.

Wyatt ale volal sanitku, což se podle mého dělá ve vážných případech, a tak jsem dumala, jestli vidí něco, co já ne – jako třeba proraženou tepnu, z níž stříká krev. Ne že bych se tam přímo dívala, protože jsem se bála, že spatřím právě něco takového.

Odtáhla jsem složený kapesník a pohlédla na něj. Byl úplně nasáklý. „Blair!“ sykl Wyatt. „Dej to rychle zpátky na ránu!“

Fajn, takže asi umřu. Když jsem si dala dohromady krev, šok a sanitku, nebyl to nejlepší obrázek.

„Zavolej mámě,“ požádala jsem ho. Kdyby se dozvěděla, že mám vážné zdravotní problémy, a nikdo ji o tom neinformoval, byla by neuvěřitelně naštvaná. –

„Jasně,“ přikývl a tvářil se chlácholivě.

„Hned. Potřebuju s ní mluvit.“

„Budeš v pořádku, zlato. Zavoláme jí z nemocnice.“

To mě rozčílilo. Ležím tady, hrozí mi vykrvácení a on odmítá zavolat mojí matce? Kdybych měla víc síly, udělala bych to sama, ale takhle jsem mohla jen zírat, což nemělo valný účinek, jelikož se na mě nedíval.

Na parkoviště vjely za zvuku sirén a s blikajícími majáčky dva hlídkové vozy a z každého vyskočili dva strážníci s připravenými zbraněmi. Naštěstí zároveň vypnuli sirény, jinak bych asi ohluchla.

Další auta byla zřejmě na cestě, protože byly slyšet sirény a zdálo se, že přijíždějí ze všech směrů.

Ach bože, tohle bude špatné pro podnikání. Snažila jsem se představit si, jak bych se cítila coby členka fitcentra, u něhož se během čtyř dnů dvakrát střílelo. Bezpečně? Rozhodně ne.

Samozřejmě že pokud bych umřela, nemusela bych si s tím lámat hlavu, ale co moji zaměstnanci?

Představila jsem si, jak dlážděním na prázdném parkovišti prorůstá tráva a v domě jsou rozbitá okna a propadlá střecha. Na sloupech a stromech jsou rozvěšené žluté policejní pásky a kolemjdoucí děti si ukazují na ten zchátralý objekt.

„*Nedělejte to!*“ pronesla jsem hlasitě. „Už ani centimetr žluté pásky na mé parkoviště! Co je moc, to je moc!“

Wyatt právě dával instrukce těm čtyřem policistům, ale při zvuku mého hlasu na mě pohlédl a měla jsem dojem, že se pokusil o úsměv. „Zjistím, co se dá udělat,“ poznamenal.

Já tady můžu vykrvácet a on se usmívá! Musím napsat nový seznam. Když na to přijde, přepíšu ten, co mi zabavil. Rozptyloval mě sexem, ale teď jsem opět uvažovala naprosto jasně a seznam jeho prohřešků zabere nejméně dvě stránky – za předpokladu, že přežiju. Stejně je to jeho vina.

„*Kdyby mě jistý poručík poslechl* a přivezl mi auto hned v pátek, *jak jsem ho žádala*, nemuselo k tomuhle dojít. Teď krvácím, mám zničené šaty a všechno je to *tvoje vina*,“ vychrlila jsem.

Wyatt se uprostřed mého proslovu krátce odmlčel a zaposlouchal se, ale pak pokračoval v hovoru se svými muži, jako kdybych nic neřekla.

Někteří z policistů působili dojmem, že mají záchvaty kašle, nebo se spíš snažili nesmát se svému nadřízenému přímo do obličeje, což se mi nelíbilo. Promiňte, ale byla jsem snad jediná, komu nepřipadalo legrační, že jsem postřelená?

„Někteří lidé,“ oznámila jsem nebesům, „mají lepší vychování než se smát člověku, který je raněný a může vykrvácet!“

„Nevykrvácíš,“ sdělil mi Wyatt a v jeho hlase jsem vycítila jisté napětí.

Možná ano, možná ne. Kde bral tu jistotu? Skoro jsem měla chuť vykrvácet jen proto, abych jim ukázala, zač je toho

loket, ale co bych z toho měla? Navíc, kdybych umřela, nemohla bych Wyattovi znepríjemňovat život, že? Takovéhle záležitosti si člověk musí dobře promyslet.

Přijížděla další auta. Slyšela jsem, jak Wyatt organizuje pátrání stylem: Najděte toho mizeru! Pak se objevila dvojice zdravotníků – mladá černoška s nejhezčíma čokoládovými očima, jaké jsem kdy viděla, a podsaditý rudovlasý muž vlekli kufříky s lékařskou výbavou. Přiklekli ke mně a chvatně mě prohlédli – změřili pulz a tlak a na ránu mi přiložili tlakový obvaz.

„Potřebuju sušenku,“ oznámila jsem jim.

„To my všichni,“ odpověděla žena s jistým pochopením.

„Abych si zvýšila stav krevního cukru,“ vysvětlovala jsem. „Dárci krve dostávají od Červeného kříže sušenky. Pár bych si jich dala. A kolu.“

„Poslouchám vás,“ utrousila žena, ale ani jeden z nich se nenamáhal, aby mi vyhověl.

„Když je tady tolik lidí, člověk by řekl, že aspoň někdo by mohl mít v autě sušenky. Nebo koblihy.“

Zdravotnice se zakřenila. „Máte pravdu.“ Pak křikla: „Hej, máte někdo v autě něco sladkého?“

„Nepotřebujete nic jíst,“ poznamenal rudovlasý muž.

„Proč? Nečeká mě přece operace, ne?“ Byl to podle mě jediný důvod, proč bych neměla jíst.

„Nevím. To musí rozhodnout doktoři.“

„Operace nebude nutná,“ prohlásila černoška a muž na ni pohlédl.

„Jak to můžeš vědět?“

Měla jsem dojem, že se mu nelíbí, že ta žena nedodrží přesně předpisy, a chápala jsem ho. Ona zase chápala mě. Potřebovala jsem uklidnit a sušenka se k tomu hodila tím, že by moje krvácení dostala na stejnou úroveň, jako je dárcovství krve pro Červený kříž.

Pokud by měli něco sladkého a nedali mi to, mohla bych to chápat tak, že jsem ve vážném stavu.

Přikolébal se strážník – přikrčeně mezi auty, přestože už nikdo nestřílel, a navíc každý vrah se špetkou rozumu by po příjezdu policie opustil místo činu. V ruce držel balíček a tvářil se zmateně, jako by nemohl pochopit, proč zdravotníci potřebují zrovna v tu chvíli jíst a nemůže to počkat.

Žena od něho balíček převzala a roztrhla ho. „Keisho!“ řekl její kolega varovným tónem.

„Ticho!“ okřikla jsem ho a vytáhla nabízenou sušenku. Pak jsem se na Keishu usmála. „Díky, myslím, že teď přežiju.“

Po třech dalších sušenkách se mi už vůbec netočila hlava, dokonce jsem se znovu posadila a opřela o kolo.

Všimla jsem si, že spousta policistů, kteří se motali kolem, chodí vzpřímeně, takže bylo zřejmé, že střelec je už dávno pryč.

Wyatt nebyl nikde v dohledu. Připojil se k pátrajícím kolegům a zatím se nevrátil. Třeba tentokrát objeví nějakou stopu, která je zavede přímo ke střelcovým dveřím, doufala jsem z celého srdce.

Zdravotníci mě po chvíli naložili do sanitky. Lehátko mělo zdviženou část pod hlavou, takže jsem spíš seděla.

Připadalo mi, že nic na místě zločinu neprobíhá ve spěchu. Sem tam přecházela spousta lidí, většinou v uniformě, přičemž vlastně nedělali nic jiného, než hovořili s jinými lidmi. Vysílačky pískaly a policisté do nich mluvili.

Vypadalo to, že zjistili, odkud bylo vystřeleno, a soudní tým tam hned zamířil. Rudovlasý zdravotník cosi projednával vysílačkou a Keisha balila kufřík. Nikdo nikam nespěchal, což bylo vlastně uklidňující.

„Potřebuju svoji kabelku,“ ozvala jsem se a Keisha ji přinesla z mého auta a položila na lehátko vedle mě. Jako žena věděla, že chci mít kabelku u sebe.

Vylovila jsem z ní propisku a zápisník. Nalistovala jsem prázdnou stránku a začala psát. Tenhle seznam bude dlouhý!

Do otevřených dveří sanitky nakoukl Wyatt. Odznak měl připevněný k opasku a pistoli zastrčenou v koženém pouzdru. „Jak je?“

„Fajn,“ odvětila jsem zdvořile, i když to nebyla úplně pravda, neboť v paži mi to ošklivě pulzovalo a po ztrátě krve jsem se cítila oslabená. Byla jsem ale na něj ještě pořád naštvaná a netoužila se o něho opřít.

Víte, muži chtějí, abychom se o ně opíraly, protože to uspokojuje jejich ochranné instinkty, které jsou v nich pevně zakotvené.

Přimhouřil zelené oči. Moji zprávu pochopil. „Pojeďu za sanitkou.“

„Díky, ale není to nutné. Zavolám našim.“

Jeho oči se přimhouřily ještě víc. „Řekl jsem, že pojeďu za vámi. Cestou zavolám tvým rodičům.“

„Fajn. Udělej, co uznáš za vhodné.“ Což znamenalo: *Ještě pořád budu naštvaná.*

I téhle zprávě porozuměl. Dal ruce v bok a zatvářil se naježené. „Co tě tak podráždilo?“

„Myslíš kromě toho, že jsem postřelená?“ zeptala jsem se sladce.

„Taky se mi to už stalo, což neznamená, že jsem se začal chovat jako...“ Zarazil se a přemýšlel o vhodném výrazu.

„Rozmazlený spratek? Primadona?“ pomohla jsem mu vybírat. Zdravotník tiše seděl a poslouchal naši výměnu názorů. Keisha stála u dveří, které se chystala zavřít, a předstírala, že si prohlíží ptáky na obloze.

Wyatt se ušklíbl. „To sedí.“

„Hmm.“ Připsala jsem další bod na seznam.

Zalétl k mému zápisníku pohledem. „Co to děláš?“

„Píšu seznam.“

„Ježíši, další?“

„Stejný. Jen ho doplňuju.“

„Dej to sem!“ Naklonil se do sanitky, aby mi sešit vytrhl, ale včas jsem ucukla.

„Tohle je můj zápisník, ne tvůj. Nesahej na něj!“ Přes rameno jsem oslovila zdravotníka: „Co kdybychom vyrazili?“

„Blair...“

Jakmile Keisha zabouchla dveře, zamumlala jsem: „Uvidíme, jestli s tebou budu ještě někdy spát!“

KAPITOLA JEDENÁCT

„VY, slečno, spíte s poručíkem Bloodsworthem?“ zakřenila se Keisha.

„To je už za námi,“ odfrkla jsem si. Co na tom, že k tomu naposledy došlo dnes ráno? „Neměl by si dělat naděje, že by se to mohlo opakovat.“ Trochu mě zamrzelo, že jsem bez obalu prozradila něco tak osobního, ale nechala jsem se vyprovokovat.

Měla jsem dojem, že rudovlasý zdravotník jede mimořádně pomalu. Nevěděla jsem, jestli je tak opatrný (což není nejlepší, když vezete umírajícího), nebo spíš chce slyšet z našeho hovoru co nejvíc. Kromě jeho kolegyně zřejmě nikdo nepovažoval můj stav za natolik vážný, že by vyžadoval zvýšenou pozornost.

Keisha si však získala mé sympatie. Obstarala mi sušenky a podala kabelku. Prostě mi rozuměla. Vyměnily jsme si chápavé pohledy.

Muži jsou prostě složité bytosti. Nemůžete jim dovolit, aby měli navrch. A nakonec jsem byla ráda, že je to s Wyattem těžké, protože jsem aspoň mohla přemýšlet o něčem jiném než o tom, že mě někdo chce zabít. S tím jsem se zatím nedokázala nijak srovnat.

Nyní jsem však byla v bezpečí, takže jsem si mohla volněji vydechnout. Rozhodla jsem se, že než mi bude líp a

dokážu situaci lépe zvládat, soustředím se na Wyatta a svůj seznam.

V nemocnici mě umístili do malého soukromého pokoje (pokud se za něco takového dá považovat prostor se závěsem ve dveřích), kde dvě přátelské, pohotové sestry odstříhaly z mého těla zakrvácené tlíko a podprsenku. Opravdu mě mrzelo, že ji musím obětovat, protože byla z krásné jemně zelené krajky a ladila s kalhotkami.

Pak mě ošetřovatelky zabalily do nemoderního modrobílého nemocničního županu a uložily na postel. Odlouply obvaz z mé paže a já se konečně cítila natolik vyrovnaná, abych si tu spoušť mohla prohlédnout.

„Uff!“ nakrčila jsem nos. Kulka vyvrtala do mého nadloktí těsně pod ramenem hlubokou čáru. Kdyby šla hlouběji, mohla zasáhnout kloub, což by bylo mnohem závažnější. I takhle to nevypadalo dobře, protože se rána bude muset dost sešívát.

„Není to tak hrozné,“ zavrtěla jedna z žen hlavou. Na visače měla jméno Cynthia. „Jde o čistý průstřel svalů, nic důležitého nepoškodil. Ale bolí to jako d'as, co?“

Přesně tak!

Měla jsem i zrychlený tep, ale kdo by ho neměl? Dýchání v normě, krevní tlak o něco nad normu, ale ne moc. Pomohlo mi, že jsem jinak byla zdravá jako ryba a ve skvělé kondici. Otázkou je, v jaké kondici budu, až se moje paže uzdraví natolik, abych se mohla vrátit do práce, pomyslela jsem si zasmušile.

Po pár dnech můžu začít s lehkým cvičením a jógou, ale nejmíň měsíc nemůžu ani pomyslet na posilování. Z minulých zkušeností jsem věděla, že svalům trvá jistou dobu, než překonají úrazové trauma, přestože původní příznaky už zmizely.

Sestry ránu vyčistily, což bolest nijak výrazně nezesílilo. Měla jsem štěstí, že jsem měla tlíko bez rukávů, takže se do

zranění nedostaly žádné nitě nebo kousky látky. Tím se všechno zjednodušilo.

Konečně přišel doktor, hubený chlapík s vráskami na čele a veselýma modrýma očima. Na visače měl MacDuff.

„Drsný rande, co?“ zažertoval, zatímco si natahoval gumové rukavice.

Polekaně jsem zamrkala. „Jak to víte?“

Ted' se vyplašil zase on. „Já... řekli mi, že to byl ostřelovač.“

„Byl, ale došlo k tomu až na konci rande.“ Pokud se tak dá nazvat to, že mě Wyatt pronásledoval až k moři.

Zasmál se. „Aha. Už chápu.“ Podíval se na moji ránu a promasíroval si bradu. „Dá se to sešít, ale jestli máte strach z jizvy, můžeme zavolat plastického chirurga. Doktor Homes se v tom vyzná, jizvy pak nejsou prakticky vidět. Jen byste si tu pobyla o něco déle.“

Byla jsem dostatečně marnivá, aby mě nijak nenadchla představa, že budu mít na rameni dlouhou jizvu, na druhé straně se mi ale nelíbilo ani to, že bych nemohla ukazovat, že jsem byla střelena.

Zamyslela jsem se. Mohla by to být úžasná historka pro mé budoucí děti a vnoučata, ne? Taky jsem nijak nestála o to trávit v nemocnici víc času, než je nezbytné.

„Pusťte se do toho!“ vyzvala jsem ho.

Zatvářil se překvapeně, ale dal se do práce. Myslím, že jsem svým rozhodnutím posílila jeho hrdost, a tak se snažil odvést příkladný výkon.

Uprostřed šití jsem zvenčí zaslechla zvuky. „To je moje matka,“ poznamenala jsem.

Doktor pohlédl na jednu ze sester. „Ať sem nikdo nechodí, dokud to nedokončíme. Už jen pár minut.“

Cynthia vyklouzla z místnosti a pevně za sebou zatahla závěs. Hluk zesílil, pak se ozval matčin hlas, jenž pevným tónem tvrdil: „Chci vidět svou dceru. Hned!“

„Obávám se, že Cynthia se matce neubrání,“ řekla jsem doktorovi. „Je schopná křičet, omdlít či cokoli jiného. Prostě se jen chce ujistit, že jsem naživu. Matky jsou už takové.“

Doktor se zakřenil a blýskl modrýma očima. „Jsou legrační, co?“

„Blair!“ Matka už svou horečnou snahou najít svého zraněného potomka rušila celé oddělení.

„Jsem v pořádku!“ křikla jsem. „Ještě pár stehů. Za chvíli to bude.“

Uklidnilo ji to? Samozřejmě že ne. Stejně jako nevěřila, když jsem ji ve čtrnácti ujišťovala, že moje zlomená klíční kost je jen ošklivá modřina. Dnes už sice svá zranění odhaduji lépe, ale máma na to nikdy nezapomněla a teď se chtěla přesvědčit osobně.

Nijak mě tudíž nepřekvapilo, když se závěs odhrnul – díky za zachování mého soukromí, mami! – a stála tam celá naše rodina.

Máma, táta, Siana, a dokonce i Jenni a Wyatt, jenž se pořád tvářil zachmuřeně a podrážděně.

Doktor MacDuff zvedl hlavu a chystal se houknout cosi ve smyslu Vypadněte!, třebaže by to spíš formuloval stylem: Kdybyste ještě na chvíli vyšli ven, budeme hned hotoví, jenže se nedostal ani k tomu.

Jakmile uviděl matku, zapomněl na všechno. Byla to běžná reakce. Mámě bylo čtyřiapadesát a vypadala stěží na čtyřicet. Byla kdysi Miss Severní Karolíny, vysoká, štíhlá a úžasná. Jinak se nedala popsat. Táta byl do ní blázen, což bylo v pořádku, protože ona do něho taky.

Přispěchala ke mně, ale když zjistila, že jsem v podstatě celá, zklidnila se a přiložila mi na čelo chladnou dlaň, jako by mi zase bylo pět let.

„Střelili tě?“ zeptala se jemně. „Aspoň budeš mít co vykládat vnoučatům.“

Co jsem říkala? Je to až děsivé.

Hned nato věnovala pozornost doktoru MacDuffovi. „Dobrý den, jsem Tina Malloryová, její matka. Doufám, že nedošlo k nějakému trvalému poškození.“

Zamrkal a pokračoval v šití. „Ne, týden nebo tak toho s tou rukou moc nenadělá, ale za pár měsíců ji bude mít jako novou. Dám vám nějaké instrukce, co dělat.“

„Vím, jak to chodí,“ pousmála se. „Klid, ledové sáčky a antibiotika.“

„Přesně tak,“ oplatil jí úsměv. „Dám jí taky něco proti bolesti, ale žádný aspirin, protože by to mohlo začít krvácet.“

Jistě jste si všimli, že teď mluvil s matkou místo se mnou. Tak působila na muže.

Zbytek rodiny se nacpal do toho těsného prostoru. Táta se postavil vedle mámy a vzal ji kolem pasu, aby ji uklidnil ve chvíli, kdy jedno z jejich dětí prožívá krizi. Jenni přešla k osamělé židli pro návštěvy, posadila se a zkřížila dlouhé nohy.

Doktor po ní loupł očima a znovu zamrkal. Jennifer vypadá jako máma, až na to, že má tmavší vlasy.

Odkašlala jsem si a vrátila doktora na zem. „Šití!“ připomněla jsem mu.

„Ach... jistě,“ mrkl na mě. „Na minutu jsem zapomněl, kde vlastně jsem.“

„To se stává,“ řekl táta s pochopením.

Je vysoký a štíhlý, s pískově hnědými vlasy a modrýma očima, klidný, s opravdu jadrným smyslem pro humor, který jsme si hodně užily během dětství. Na škole hrával baseball, ale pak se uplatnil v elektronice a dobře zvládal situaci se čtyřmi ženami v domě.

Vím, že cestou do nemocnice byl nervózní, ale když teď věděl, že jsem v podstatě v pořádku, vrátil se ke svému obvyklému nevzrušenému vystupování.

Zazubila jsem se na Sianu, jež stála vedle lůžka. Taky se usmála a trhla hlavou doprava. Potom se na mě podívala se zdviženým obočím, což znamenalo: *Co ten fešák?*

Dotyčný člověk stál v nohách lůžka a civěl na mě. No, spíš mě pozoroval přimhouřenýma očima a se zaťatými zuby. Trochu se naklonil kupředu a pevně stiskl ohrádku na okraji lůžka, přičemž se svaly na jeho předloktí napnuly. Pořád měl kožené pouzdro s pistolí, která mu trčela z levého podpaží.

Moje rodina si možná oddechla, ale Wyatt ne. Byl velmi špatně naladěný.

Doktor MacDuff dokončil poslední steh, přešel se svou stoličkou na kolečkách k pultíku, kde něco načmáral na předpis a utrl horní list.

„A je to,“ prohlásil. „Kromě papírování. Dostanete antibiotika a prostředky na tlumení bolesti, i kdybyste se cítila dobře. Teď vás ještě zavážeme a můžete jít.“

Sestry se postaraly o obvaz, přičemž použily obrovské množství gázy, kterou mi omotaly nadloktí a rameno, takže mi naprosto znemožnily dostat se do jakéhokoli oblečení.

„Takhle to nepůjde,“ protáhla jsem obličej.

„Za jak dlouho můžeme vyměnit obvaz?“ chtěla vědět moje praktická máma.

„Nejdřív za čtyřadvacet hodin. Zítra večer se můžete osprchovat,“ otočila se sestra ke mně. „Dám vám seznam instrukcí, a pokud nechcete čekat, až vám někdo obstará něco na sebe, můžete si vzít tenhle roztomilý župánek domů.“ Vyšla z místnosti dokončit potřebné papírování a zkušeným pohybem za sebou zatahla závěs.

Zmíněný župánek jsem měla částečně na sobě, částečně za mnou vlál, a levou ruku jsem měla obnaženou. Ráda bych chránila svou počestnost tím, že bych si ho přidržela na prsou, ale zdálo se to prakticky nemožné.

„Pánové, mohli byste vyjít ven?“ začala jsem, ale přerušila mě matka, která zvedla blok ležící vedle mé nohy, kam ho odložila Keisha.

„Co je to?“ svažila čelo. „Nezákonné zadržení. Únos. Hrubé zacházení se svědkem. Povýšenecký přístup...“

„Seznam Wyattových prohřešků. Mami, tati, seznamte se s poručíkem J. W. Bloodsworthem. J znamená *Jefferson* a W *Wyatt*. Wyatte, moji rodiče – Blair a Tina Malloryovi – a moje sestry Siana a Jennifer.“

Wyatt pozdravil rodiče kývnutím a Siana se natáhla pro papír. „Ukažte mi to!“

Daly s matkou hlavy dohromady. „Některé z bodů jsou žalovatelné,“ prohlásila Siana. Vrhla po Wyattovi strohý právnícký pohled a její úsměv zmizel.

„Odmítl zavolat mojí mámě,“ pokračovala matka ve čtení a káravě se na Wyatta podívala. „To je neomluvitelné!“

„Smál se, zatímco jsem ležela na zemi a krvácela,“ dodala Siana.

„To není pravda!“ namítl Wyatt a zamračil se na mě.

„Usmíval ses. To je skoro stejné.“

„Jde tady o nátlak, týrání, pronásledování...“

„Pronásledování?“ vybuchl Wyatt, přičemž připomínal bouřkový mrak.

„Nestarál se o mé zranění,“ četla Siana a užívala si to. „Nadával mi.“

„To není pravda!“ opakoval Wyatt.

„Ten nápad se mi zamlouvá,“ prohlásila máma a vzala si sešitek zpátky od Siany. „Člověk aspoň nic nezapomene.“

„Blair nic nezapomíná ani tak,“ zavrčel Wyatt dotčeně.

„Jsem rád, že se Tině ten nápad se seznamem zalíbil,“ prohodil táta a vůbec to neznělo upřímně. „Měli bychom jít.“ Popadl Wyatta za paži a postrčil ho k východu. „Počkáme venku, aby dámy zatím mohly Blair obléknout, a já vám vysvětlím pár věcí. Zdá se, že potřebujete pomoc.“

Wyattovi se nechtělo odejít, viděla jsem mu to v obličeji, ale nechtěl mému otci odporovat. Svůj povýšenecký přístup si schoval pro mě. Vyšli ven, ale samozřejmě že závěs už za sebou nezatáhli. Jenni vstala a obětovala se. Držela se přitom za nos, aby hlasitě nevypřskla, dokud nebudou z doslechu.

„Nejvíc se mi líbí ten *povýšenecký přístup*“ zamumlala Siana a přitiskla si dlaň na ústa, aby potlačila zahihňání.

„Vidělas, jak se tvářil?“ zašeptala máma s úsměvem. „Chudák malý.“

Měla pravdu.

„Zaslouží si to,“ zabručela jsem, posadila se a snažila se najít levý rukáv.

„Moc sebou neházej,“ upozornila mě máma.

„Hlavně nehýbej bolavou rukou,“ připojila se Jenni, jež se objevila vedle mě. „Máma ti ten rukáv natáhne.“

Což udělala. Velmi opatrně posouvala látku kolem ohromného obvazu, který byl tak silný, že jsem vůbec pochybovala, že bych přes něj něco cítila, i kdyby mi doktor MacDuff před šitím nedal prostředky tlumící bolest. Jenni stáhla okraje županu dozadu a zavázala tkanice.

„Pár dní musíš nechat tu ruku v klidu,“ konstatovala máma. „Vyzvedneme u tebe nějaké oblečení a vezmeme ho k nám.“

Takhle jsem si to představovala, a tak jsem přikývla. Přesně to doktor nařídil – nechat se pár dní hýčkat rodinou. No, nenařídil, ale mohl.

Když se objevila Cynthia s formuláři, které jsem měla podepsat, seznamem instrukcí a sanitářem s kolečkovým křeslem, vrátili se i táta s Wyattem. Ten se mi sice nezdál lépe naladěný, ale aspoň se už nemračil.

„Dojdu pro auto,“ prohlásil táta, ale Wyatt ho zarazil.

„Odvezu ji svým autem. Pojede ke mně.“

„Cože?“ vyhrkla jsem překvapeně.

„Pojedeš ke mně. Jestli jsi nezapomněla, zlato, někdo se tě pokusil zabít a dům tvých rodičů je první místo, kde by tě mohl hledat. Nejenže tam pro tebe není bezpečno, ale chceš ohrozit i je?“

„Jak to myslíte, že ji chtěl někdo zabít?“ zeptala se máma rozčileně. „Myslela jsem, že to byla náhoda...“

„Může být určitá slabá naděje, že šlo o náhodu, ale minulý čtvrtek byla svědkem vraždy a její jméno se objevilo v novinách. Kdybyste byla vrahem, co byste chtěla udělat s takovým svědkem? U mě doma bude v bezpečí.“

„Ten vrah viděl i tebe,“ vzpomněla jsem si. *Viděl tě, jak mě líbáš!* „Proč myslíš, že mě nemůže vystopovat i u tebe?“

„Určitě mě nezná, takže jak by mohl zjistit, kde bydlím? Mohl by se to dozvědět, kdyby na místě činu zůstal delší dobu, ale věř mi, nikdo tam nebyl.“

Dávalo to smysl. Nechtěla jsem nikoho z rodiny ohrozit (samozřejmě že ani Wyatta), takže jsem nemohla jet k našim.

„K vám ale taky nemůže,“ prohlásila máma rázně. „Potřebuje, aby o ni někdo pečoval, když nemůže používat ruku.“

„Madam!“ Wyatt jí pevně pohlédl do očí. „Já se o ni postarám.“

Fajn, takže mojí rodině prozradil, že spolu spíme, protože všichni víme, že „postarám se o ni“ znamená i mytí, oblékání a tak dále. Možná bych přede všemi měla vykřiknout, že už s ním spát nebudu, ale to by bylo něco jiného. Aspoň pro mě.

Tohle byla moje rodina a byli jsme na jihu, kde se pochopitelně takové věci dějí, ale nerozhlašujete je do světa. Čekala jsem, že ho táta znovu chytí za paži a odvede ven na další pohovor, ale jen pokýval hlavou.

„Tino, kdo se dokáže o člověka lépe postarat než policista?“ obrátil se k matce.

„Sepsala dvě stránky jeho prohrěšků,“ namítla, čímž dala najevo pochybnosti o jeho způsobilosti.

„Má taky zbraň.“

„To je pravda.“ Máma se otočila ke mně. „Pojedeš s
ním.“

KAPITOLA DVANÁCT

„NEVÍM, jestli si uvědomuješ,“ prohodila jsem k Wyattovi cestou k jeho bytu, „že ten člověk viděl tvoje auto, na němž bylo jasně napsáno *policajt*. Kdo jiný jezdí v Crown Viku – myslím kdo pod šedesát se vozí v Crown Viku kromě policajtů?“

„Takže?“

„Navíc jsi mě na tom parkovišti políbil, jestli si vzpomínáš. Může tedy snadno dojít k názoru, že spolu něco máme, a z toho vycházet.“

„Máme na oddělení přes dvě stovky lidí, takže bude trvat chvíli, než zjistí, o koho jde. Pak musí vypátrat moje bydliště. Nejsem v telefonním seznamu a nikdo na oddělení mu za žádnou cenu nevydá informaci o mně ani o nikom jiném. Pokud chce se mnou někdo mluvit pracovně, volá sem,“ poklepal na mobilní telefon. „A ten je registrovaný.“

„Dobrá,“ připustila jsem. „Zřejmě je to u tebe bezpečnější. Ne úplně, ale trochu.“ *Někdo mě chtěl zabít.* Přestože jsem se snažila na to nemyslet, tvrdá pravda na mě doléhala. Věděla jsem, že mě brzy sevře úzkost, možná už zítra. Svým způsobem jsem to očekávala, ale v šoku po střelbě jsem si to zatím nepřipouštěla.

Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Najednou „bum!“ a můj život přímo vykolejil. Nemohla jsem domů, neměla jsem

své věci, trpěla jsem bolestí, cítila se slabá a roztřesená a jen Bůh ví, co bude s mým podnikáním. Potřebovala jsem znovu získat rovnováhu.

Pohlédla jsem na Wyatta. Vyjeli jsme z města a nechali veškeré pouliční osvětlení za sebou, takže jeho obličej ozařovalo jen světlo z přístrojové desky. Až jsem se zachvěla, jak vypadal tvrdě.

I vztah s ním se mi vymkl z rukou. Snažila jsem se ho ukončit, a zatím teď jedu k němu domů. Zahlédl příležitost a chopil se jí, i když mě docela překvapilo, jak ho můj seznam naštvál.

Kdo by čekal, že ho taková maličkost dokáže tak rozhodit? Je nějak přecitlivělý. A teď jsem mu vydaná na milost a nemilost. Široko daleko nikdo nebude...

Napadlo mě něco hrozného. „Jak mě učešeš?“

„Cože?“ Tvářil se, jako bych mluvila cizím jazykem.

„Vlasy. Budeš mě muset učesat.“

Přelétl mou hlavu pohledem. „Ve čtvrtek jsi měla culík. Můžu ti ho udělat.“

To by šlo. „To bude stačit. Stejně ani nemám vysoušeč. Zůstal v mém autě.“

„Vzal jsem tvoji cestovní kabelu. Je vzadu.“

Nejradši bych ho políbila, jak se mi ulevilo. Většina oblečení sice potřebovala vyprat, ale měla jsem spodní prádlo, něco na spaní, a dokonce mejkap, kdybych se chtěla nalíčit. Díkybohu tam byly dokonce i moje antikoncepční pilulky, i když jsem předpokládala, že přinejmenším pro dnešní noc jsem v bezpečí.

Když se to vzalo kolem a kolem, situace se nezdála katastrofální. Zítra mi Siana sbalí pár dalších věcí a donese je Wyattovi. Do té doby vystačím s tím, co mám.

Jeli jsme dost dlouho a teď kolem nás nebylo nic než sem tam osamělý dům. Začala jsem být nervózní. „Kde až to proboha bydlíš?“

„Už jsme skoro na místě. Chtěl jsem mít jistotu, že nás nikdo nesleduje, tak jsem to vzal několikrát oklikou. Jinak žiju ve městě.“

Nemohla jsem se dočkat, až uvidím jeho dům. Neměla jsem představu, jaký bude, spíš jsem předpokládala, že půjde o typické staromládenecké bydliště. Jenže během své sportovní kariéry vydělal slušné peníze, takže si mohl postavit cokoli počínaje srubem až po stylizovaný zámek.

„Divím se, že nebydlíš s matkou,“ utrousila jsem. Paní Bloodsworthová byla příjemná stará dáma se zajímavým smyslem pro humor a ve svém starém viktoriánském domě měla jistě spoustu místa.

„Proč? Ty taky nebydlíš s rodiči,“ pokrčil rameny.

„U ženských je to jiné.“

„Proč myslíš?“

„Nepotřebujeme, aby nám někdo vařil, pral, obskakoval nás a tak podobně.“

„Časy se mění, zlato. Já to taky nepotřebuju.“

„Ty si pereš?“

„Není to přece žádná věda, ne? Umím číst návody a obsluhovat pračku.“

„A co vaření? Taky to umíš?“ Začínalo mě to zajímat.

„Žádná extra třída, ale ano, zvládnu to.“ Podíval se na mě.

„Proč tě to zajímá?“

„Přemýšlej, poručíku. Kdy jsme během posledních,“ mrkla jsem na hodiny na přístrojové desce, „pěti hodin jedli? Umírám hlady.“

„Slyšel jsem, že jsi měla sušenky.“

„Čtyři a byla to první pomoc. Těžko se dají považovat za jídlo.“

„Pořád jsi měla o čtyři sušenky víc než já.“

„To je vedlejší. Teď je tvou povinností mě nakrmit.“ Zkřivil rty. „Povinností? Jak si to představuješ?“

„Unesl jsi mě, ne?“

„Někdo by řekl, že šlo o záchranu tvého života.“

„To jsou detaily. Máma by mě živila skvěle. Odvlekl jsi mě od ní, takže teď musíš urychleně obstarat něco k jídlu.“

„Zajímavá žena, tvoje matka. Ten svůj postoj máš od ní, co?“

„Jaký postoj?“

Natáhl ruku a poplácal mě po koleni. „To je jedno. Tvůj otec mi prozradil tajemství jak na tebe.“

„To není pravda!“ vyděsila jsem se. Táta přece nemůže stranit nepříteli, ne? Jenže neví, že Wyatt je nepřítel, protože ten mu určitě napovídal, že jsme zasnoubení nebo něco takového, proto táta ani nemrkl, když Wyatt nabídl, že mě vezme k sobě.

„Ovšemže je. My chlapi totiž musíme držet pohromadě, víš, zlato?“

„To by neudělal. Jasonovi nikdy žádné tajemství neprozradil, protože ani žádné není. Prostě sis to vymyslel.“

„Ne-e.“

Vylovila jsem mobilní telefon a rozčileně vyhledala číslo k rodičům. Wyatt se znovu natáhl, přístroj mi zabavil, stiskl tlačítko *konec* a pustil mobil do kapsy.

„Dej mi to!“

V pohybu mi překážela poraněná ruka, protože Wyatt seděl nalevo ode mě. Snažila jsem se pootočit na sedadle, ale nedosáhla jsem na něj, a navíc jsem narazila ramenem do sedadla. Na chvíli se mi před očima rozprskly hvězdičky.

„Jen klid, zlato.“ Wyattův konejšivý hlas pronikl vlnami bolesti, ale přicházel zprava, což mě zmátlo.

Několikrát jsem se dlouze nadechla a otevřela oči. Přitom jsem zjistila, že jeho hlas opravdu přichází zprava, protože se nakláněl do vozu otevřenými dveřmi na mé straně. Auto stálo na příjezdové cestě, motor pořád běžel a před námi se tyčil tmavý dům.

„Hodláš tady omdlít?“ zeptal se Wyatt a jemně mě na sedadle narovnal.

„Ne, ale mohl by se mi zvednout žaludek,“ odpověděla jsem popravdě. Opřela jsem si hlavu a znovu zavřela oči. Nevlnost i bolest zvolna slábly.

„Snaž se to zvládnout.“

„Byl to nejspíš jen planý poplach. Nic jsem nejedla, jak sám dobře víš.“

„Kromě těch čtyř sušenek.“

„To je už dávno. Jsi v bezpečí.“

Přejel mi dlaní po čele. „Dobrý.“ Zabouchl dveře, obešel auto a posadil se za volant.

„Tohle není tvůj dům?“ podivila jsem se. Zajel snad na nejbližší příjezdovou cestu?

„Je, ale parkuju v garáži.“ Stiskl knoflík otvírače připevněný na protisluneční cloně, v autě se rozsvítila světla a zároveň se začala vysouvat dvojité garážové vrata na straně domu. Potom Wyatt hladce zajel dovnitř, znovu zmáčkl knoflík a vrata klouzala zpátky.

V garáži bylo uklizeno, což na mě udělalo dojem. Tahle místa bývají obvykle zaplněná kdekým haraburdím, takže na auta, pro která jsou určena, většinou už moc místa nezbývá. U Wyatta to bylo jiné.

Napravo stál pracovní stůl s jednou z těch velkých červených skříněk na nářadí s několika zásuvkami, jaké používají mechanici. Na dřevěném panelu na stěně úhledně visela řada kladiv, pil a dalšího nářadí. Zírala jsem na ně a přemítala, jestli Wyatt vůbec ví, k čemu se to všechno používá. Muži a jejich hračky. Uff!

„Taky mám kladivo,“ prohodila jsem.

„O tom nepochybuju.“

Nesnáším, když se ke mně někdo chová blahosklonně. Nejspíš chtěl dát najevo, že moje kladivo je ve srovnání s jeho sbírkou naprostá nula. „Je růžové.“

Právě vystupoval z vozu. Při mých slovech strnul a zděšeně se na mě zadíval. „To je zvrhlost!“

„Ale prosím tě! Žádný zákon nepředepisuje, že nářadí musí být ošklivé.“

„Není ošklivé, ale pevné a funkční. Nemůže být *růžové*!“

„To moje *je* a přitom je stejně dobré jako to tvoje. Není sice tak velké, ale svou funkci splní. Vsadím se, že nemáš rád, když ženy pracují u policie, co?“

„Teď snad mluvíme o kladivech!“ Vylezl ven a zabouchl dveře. Pak přešel k mé straně. Otevřela jsem a zesílila hlas, aby mě dobře slyšel.

„Myslím, že tvoje nechut' vůči nářadí, které je nejen funkční, ale i pěkné na pohled... Hmm...“ Zírala jsem na něj přes dlaň, kterou mi přitiskl na ústa.

„Dej si oddech! O kladivech se budeme dohadovat, až nebudeš vypadat na omdlení.“ Tázavě povytáhl obočí a čekal na můj souhlas, přičemž neustále držel ruku na mém obličejí.

Otráveně jsem přikývla, načež mě pustil, uvolnil můj bezpečnostní pás a opatrně mě zvedl. Zřetelně moc nepřemýšlel, protože jinak by nejdříve odemkl dveře do domu, ale nakonec to s trochou žonglérství zvládl. Já se účastnila jen pasivně, protože jsem měla pravou ruku uvězněnou mezi našimi těly a levá byla nepoužitelná.

Zítra to snad bude lepší, doufala jsem, přesto jsem ze zkušenosti věděla, že těsně po úrazu odmítají svaly spolupracovat.

Wyatt mě donesl dovnitř, loktem rozsvítil a v jídelním koutu mě posadil na židli. „V žádném případě nevstávej!“ nařídil mi. „Vynesu věci z auta a potom tě vezmu, kam budeš chtít.“

Zmizel v chodbičce vedoucí do garáže a já přemítala o tom, jestli mu doktor řekl o mém stavu něco, co nevím, protože jsem mohla naprosto v pohodě chodit.

Jistě, v autě se mi udělalo mdlo, ale kvůli tomu, že jsem se uhodila do zraněného ramene. Kromě toho, že jsem byla trochu roztřesená (a ruka bolela jako d'as), jsem byla v pořádku. Ten třes do druhého dne zmizí, protože stejný pocit mám vždycky, když dávám krev.

Tak co má znamenat to: V žádném případě nevstávej!

Ha! Telefon.

Rozhlédla jsem se a uviděla aparát připevněný na zdi, s tak dlouhou šňůrou, že dosáhla kamkoli po kuchyni. No prosím! Proč si nepořídí bezdrátový? Vypadá mnohem líp.

Když se Wyatt znovu objevil s oběma zavazadly, měla jsem už vyťukané číslo, které vyzvánělo. Potutelně jsem se na něj usmála a on jen protočil panenky.

„Ahoj tati!“ zahalekala jsem, když to zvedl. „Můžeš mi sdělit, co jsi prozradil Wyattovi, že to považuje za návod, jak mě zvládnout? Jak jsi mohl?“ zakvílela jsem rozhořčeně.

Táta se rozesmál. „To je v pořádku, dítě.“ Říká nám děti, protože jsme koneckonců jeho děti. „Nic, co by ti uškodilo. Šlo jen o něco, co potřebuje právě teď vědět.“

„A to?“

„On ti to poví.“

„Asi ne. Je v tom zarputilý.“

„Ne, řekne ti to. Slibuju.“

„A když ne, zbiješ ho?“ Byl to dávný tátův žert, že natluče každému chlapovi, který by ubližoval některému z jeho děvčat. Proto jsem se mu nezmínila o tom, že Jason líbal Jenni, jelikož jsem si představila, že by to opravdu udělal.

„To ne, ale zbil bych ho, kdyby ti ubližoval.“

Spokojeně jsem se rozloučila, a když jsem se otočila, Wyatt se s pažemi zkříženými před tělem opíral o skříňky a pobaveně si mě prohlížel.

„Neprozdil ti to, co?“

„Tvrdil, že mi to prozradíš ty, a pokud nebudeš chtít, natluče ti.“ Prostě jsem si pravdu trochu upravila. Wyatt přece neslyšel, jak to táta přesně řekl.

„Nešlo o nic špatného.“ Přešel k chladničce. „Co si dát něco k snídani? Nejrychlejší, co jsem schopný udělat, jsou vajíčka, slanina a toasty.“

„To zní skvěle. Čím se můžu zapojit?“

„V tomhle stavu skoro ničím. Posad' se a neplet' se mi pod nohama. To bude nejlepší pomoc.“

Sedla jsem si a rozhlédla se, zatímco dával dohromady všechno, co potřeboval, a strčil slaninu do mikrovlnné trouby. Překvapilo mě, že kuchyň vypadala docela klasicky. Kuchyňské přístroje sice byly moderní a zánovní, ale samotná místnost měla takovou solidní atmosféru.

„Jak starý je ten dům?“

„Z přelomu století. Toho předchozího. Takže něco přes sto let. Byla to usedlost, několikrát přestavovaná a upravovaná. Když jsem ji koupil, nechal jsem zbourat některé příčky a snažil se o modernější vzhled. Taky jsem přidal pár koupelen. Nahoře jsou tři a tady dole jedna. Dům je velký, zítra tě po něm provedu.“

„Kolik má ložnic?“

„Čtyři. Původně tu bylo šest malých pokojíků a jen jedna koupelna, takže jsem to trochu pozměnil – zvětšil ložnice a přistavěl k nim šatny. Bude se to líp prodávat – kdybych se k tomu někdy rozhodl.“

„Proč bys to dělal?“

Pro jednoho tam byla samozřejmě spousta prostoru, ale dům měl příjemnou domácí atmosféru. Kuchyňské skříňky byly v teplé zlatavé barvě, pracovní deska z nazelenalého mramoru a podlahu tvořila borová prkna pokrytá pestrobarevnými koberečky.

Navzdory mramoru nepůsobila kuchyň nijak přepychově, ale zato byla dobře vybavená a útulná.

Wyatt pokrčil rameny. „V tomhle městě jsem se narodil a cítím se tu dobře, navíc tady mám rodinu, ale kdyby se naskytla lepší práce, můžu začít někde jinde. Člověk nikdy neví, co se stane. Možná v tomhle domě strávím zbytek života, ale třeba taky ne.“

Byl to rozumný postoj, který jsem s ním sdílela. Svůj domov jsem měla ráda, ale kdo ví, co se může stát? Chytrý člověk se chová pružně.

Za chvíli se na stole objevily talíře s míchanými vejci, slaninou a toasty, doplněné sklenicemi mléka. Wyatt otevřel lahvičku s antibiotiky a dvě pilulky položil vedle mého talíře. K tomu přidal jednu na tlumení bolesti.

Tu jsem rozhodně neodmítla. Rána začínala bolet silněji.

Pustili jsme se do snídani, a když jsem dojídala, zívla jsem. Wyatt opláchl nádobí a uložil ho do myčky, pak mě zvedl ze židle a posadil si mě na klín.

„Co je?“ podivila jsem se. Moc si nepotrpím na vysedávání na pánských klínech (připadá mi to neohrabané), Wyatt však byl natolik vysoký, že se naše obličejové ocitly ve stejné úrovni a jeho paže kolem mého pasu mi poskytovala příjemnou oporu.

„Tvůj táta řekl, že když máš strach, začneš moc mluvit.“ Dlaní mě hladil po zádech.

To přece není žádné tajemství, to je pravda. Opřela jsem se o něj. „Byla jsem ztuhlá hrůzou,“ vzdychla jsem.

„Celá kromě pusy,“ uchichl se. „My hledali ozbrojeného útočníka a ty ses hlasitě dožadovala sušenek.“

„Hlasitě určitě ne.“

„Dost hlasitě. Už jsem začínal přemýšlet o tom, jak přiměju své chlapy, aby se neuculovali.“

„Je dost těžké pochopit, že se mě někdo snaží zabít. Nemožné. Žiju si klidným, spokojeným způsobem a najednou je během několika málo dní všechno vzhůru nohama. Chci

svůj klidný a spokojený život zpátky. Chci, abyste toho chlapa chytili. Hned!“

„Určitě ho dopadneme. MacInnes a Forester na tom pracovali celý víkend. Mají spoustu dobrých vodiček.“

„Jde o Nicolina přítele?“

„To nemůžu říct.“

„Nevíš to, nebo o tom nemůžeš mluvit?“

„O probíhajícím vyšetřování přece nemůžu nic vykládat.“ Políbil mě na spánek. „Teď tě odnesu nahoru a uložím tě do postele.“

Očekávala jsem, že se mnou zamíří do své ložnice místo do některého z pokojů pro hosty, a nezklamal mě. Klidně jsem mohla jít po svých, dokonce i do schodů, ale zdálo se, že mě chce nést, a tak jsem se koneckonců nebránila.

V prostorné koupelně pána domu s dvojitým umyvadlem, velkou vanou a sprchovým koutem mě postavil na zem. „Dojdu ti pro kabelku. Ručníky jsou tady,“ ukázal na skříňku s prádlem.

Vytáhla jsem si ručník a žínku, a dokonce se mi podařilo pravou rukou uvolnit tkanici u krku nemocničního županu. S tou druhou to však bylo obtížnější, protože byla zavázaná na zádech. S tím jsem se ale nezatěžovala, nechala župan spadnout na zem a vystoupila z hromádky látky.

V zrcadle jsem si prohlédla svou polonahou postavu. Uff! Levou ruku jsem měla z velké části oranžovou Betadinem, ale na zádech a v podpaží mi zůstaly zbytky zaschlé krve. Namočila jsem žínku, a než se Wyatt vrátil, všude, kam jsem dosáhla, jsem krev omyla. Pak mi žínku vzal, dokončil omývání a pomohl mi svléknout zbývající části oblečení.

Naštěstí jsem si už zvykla na nahotu v jeho přítomnosti, jinak bych z toho byla dost rozpačitá. Roztouženě jsem se zadívala na sprchu, ale ta byla v tu chvíli nedostupná. Koupel ve vaně jsem si však mohla dopřát.

„Vlezu do vany,“ prohlásila jsem s nadějí. Ani neprotestoval. Pustil vodu a pomohl mi dovnitř. Zatímco jsem se šťastně ráchala, svlékl se a dal si rychlou sprchu.

Opřela jsem se a pozorovala ho, jak se utírá. Na nahého Wyatta Bloodswortha byl pěkný pohled. Široká ramena, štíhlé boky, dlouhé svalnaté nohy... Prostě velmi hezký komplet. A co víc, moc dobře věděl, jak toho využít.

„Už sis dost pohověla?“ zeptal se.

Přikývla jsem a Wyatt mi pomohl vstát. Mohla jsem se jednou rukou utřít, i když trochu nemotorně, ale chopil se osušky a jemně mě otíral. Potom mi podal kosmetiku, abych se mohla namazat pleťovým mlékem. Péče o tělo je velmi důležitá i v situaci, kdy máte v zádech vraha.

Na spaní jsem měla volné tričko, ale když jsem ho vykutala z cestovní kabely, zjistila jsem, že ho v žádném případě nepřetáhnu přes rozměrný obvaz, nemluvě o tom, že jsem stejně nemohla zvednout ruku.

„Přinesu ti některou z mých košil,“ navrhl Wyatt a zmizel ve velké průchozí šatně. Vrátil se s bílou košilí a jemně mi natáhl rukáv na paži. Dosahovala mi do půlky stehen a ramenní švy spadaly hluboko na nadloktí. Musel třikrát založit manžetu, než se objevila moje ruka.

Postavila jsem se před zrcadlo, abych zjistila, jak vypadám. Moc se mi líbí ženy v pánských košilích.

„Hmm, jsi v tom sexy,“ uculil se Wyatt. Vklouzl rukou pod spodní okraj košile a položil dlaň na mé obnažené hýždě. „Když budeš zbytek noci hodná holka, ráno tě políbím na krk a udělám tě šťastnou.“

„Žádné líbání na krk! Nezapomeň na naši dohodu. Nebudeme mít spolu další sex.“

„To je tvoje dohoda, ne moje.“ Pak mě zvedl a odnesl do postele. Přehodil přese mě přikrývku, já se otočila na pravý bok a následovala Blaiřina večerka.

KAPITOLA TŘINÁCT

O NĚKOLIK hodin později jsem se vzbudila chladem, bolestí a celkovou nevolností. Nemohla jsem najít žádnou pohodlnou polohu, a tak jsem se přehazovala ze strany na stranu. Wyatt se probudil, rozsvítil lampičku a místnost zaplavilo měkké světlo.

„Co se děje?“ Přiložil mi dlaň na tvář. „Ach!“

„Co je?“ vyhrkla jsem podrážděně, když vstal a zamířil do koupelny.

Vrátil se se sklenicí vody a dvěma tabletami. „Jsi celá rozpálená. Doktor se zmínil, že bys mohla dostat horečku. Vem si tohle, ještě ti přinesu další pilulku na ztlumení bolesti.“

Posadila jsem se, spolkla dvě tablety a hned nato se zase zachumlala do přikrývky, než se Wyatt vrátil s třetím práškem. Hned jak jsem ho zapila, zhasl světlo a vrátil se do postele. Přitulil se ke mně a podělil se se mnou o své teplo.

Přitiskla jsem mu nos na rameno, nasála jeho vůni a srdce se mi rozbušilo. Nebylo o tom pochyb. Možná jsem nebyla daleko smrti, a přesto mě stále vzrušoval.

Jelikož jsem byla pořád ještě dost prochládlá a nezdálo se, že bych jen tak snadno usnula, usoudila jsem, že je vhodná chvíle k rozhovoru.

„Proč ses rozvedl?“

„Už jsem si říkal, kdy k tomu zabrousíš,“ odpověděl líně. „Nechce se ti o tom mluvit? Aspoň chvíli, než se mi podaří zase usnout.“

„Nešlo o nic mimořádně zajímavého. Moje žena prostě jednou, poté co jsem se rozhodl opustit profesionální sportovní kariéru, vyplnila žádost o rozvod. Považovala mě za blázna, kvůli tomu, že se dokážu vzdát milionů dolarů jen proto, abych se stal policajtem.“

„Myslím, že by s ní souhlasilo dost lidí.“

„Co ty?“

„Já jsem ze stejného města jako ty a četla jsem články v novinách, takže vím, že jsi odjakživa chtěl být policistou, i to, že jsi studoval trestní právo. Čekala bych to. Tvoji ženu to ale zřejmě překvapilo.“

„Jasně. Ani jí nic nevyčítám. Vzala si profesionálního hráče ragby s penězi a slávou a neměla zájem být manželkou poldy, který nemá nikdy dost peněz a s nímž nemá jistotu, jestli se vrátí domů, nebo přijde v práci o život.“

„Vy jste se před svatbou nebavili o budoucnosti? O tom, jak si ji každý z vás představuje?“

Wyatt si odfrkl. „Bylo mi jednadvacet a jí dvacet. V té době je budoucnost cosi, co se odehraje v příštích pěti minutách, nikoli pěti letech. Cloumají tebou hormony a rozvod je něco nepředstavitelného. Taky nám trvalo pár let, než jsme se k němu dostali. Byla to hodná holka, ale každý jsme od života chtěli něco jiného.“

„Jenže všichni vědí – *předpokládají* – že sis během své sportovní kariéry vydělal miliony. To jí nestačilo?“

„Vydělal jsem je. Abych byl přesný, když jsem končil, měl jsem čtyři, čímž jsem se samozřejmě nestal Donaldem Trumpem, ale rozhodně to stačilo k zajištění rodiny. Ty peníze jsem použil k renovaci mámina domu, zaplatil sestřiným dětem studia, koupil tenhle dům a opravil ho a zbytek investoval.“

Moc toho nezbylo, ale kdybych na to až do odchodu do penze nesáhl, měl bych zajištěné spokojené stáří.“

Zívla jsem a položila si hlavu pohodlněji na jeho rameno. „Proč sis nekoupil něco menšího? Co by nevyžadovalo takové náklady?“

„Moc se mi tady líbí a předpokládal jsem, že jednou by to byl vhodný dům pro rodinu.“

„Ty bys chtěl rodinu?“ Trochu mě to vylekalo. Něco takového se u starých mládenců neslyší často.

„Jasně. Jednou se ožením a dvě tři děti by byly fajn. A co ty?“

Sevřel se mi žaludek a hned nato jsem si uvědomila, že nejde o nepřipravenou nabídku. „Samozřejmě že se chci znovu vdát,“ zamumlala jsem ospale. „A mám dokonalý plán. Mohla bych brát dítě s sebou do práce, protože jde o neformální, nenucenou, uvolněnou činnost. Je tam hudba, žádná televize, a spousta dospělých, kteří můžou na dítě dohlížet. Co by mohlo být lepší?“

„Takže sis to už takhle naplánovala?“

„Ne. Nejsem vdaná ani těhotná, takže se bavíme čistě teoreticky. Ale jsem pružná. Pokud se okolnosti změní, přizpůsobím se.“

Něco poznamenal, ale protože jsem právě znovu zívla, přeslechla jsem to. „Cože?“ vzdychla jsem.

„To nic.“ Políbil mě na spánek. „Už zase usínáš. Čekal jsem, že ty prášky zaberou tak za půl hodiny.“

„Včera jsem se totiž moc nevyspala,“ hlesla jsem. Samozřejmě že kvůli němu, protože mě každých pár hodin vzbudil kvůli sexu. Při té vzpomínce se mi stáhly útroby a na okamžik jsem si znovu vybavila, jaké to bylo. Uau! Už mi v žádném případě nebyla zima.

Měla jsem sto chutí se na něj převalit a postarat se o to, co bude dál, ale prohlásila jsem, že nebude žádný sex, takže jsem nemohla porušit vlastní pravidlo. Nejspíš jsem si měla

předtím, než jsem s ním vlezla do postele, vzít kalhotky, protože košile se mi pochopitelně vyhrnula až do pasu. To košile obvykle dělají, když v nich spíte.

Wyatt se zatím choval velmi ohleduplně, ale zřejmě jen proto, že jsem byla zraněná. Čekala jsem, že se to změní, protože to pro něho muselo být náročné. Ne že by se neuměl chovat, ale ve své podstatě byl agresivní a soutěživý. Proto se z něj stal tak dobrý sportovec.

Kromě fyzických schopností v něm byla nemilosrdná touha dopracovat se k cíli. Zajímalo mě, jak dlouho mu ty ohledy vydrží.

S tím jsem usnula a odpověď jsem dostala kolem šesté ráno, kdy mě jemně otočil na záda a nalehl na mě. Když začal, byla jsem v polospánku, ale v závěru už plně při vědomí. Pokud šlo o mou poraněnou paži, byl opatrný, ale nelítostně útočil na můj krk.

Když mě konečně pustil, nasupeně jsem vtrhla do koupelny. „Tohle nebylo fér!“ zaječela jsem. Sice slastné, ale nikoli fér. „Šlo o podlý útok.“

Rozesmál se, zatímco jsem za sebou zabouchla. Abych byla v bezpečí, ještě jsem se zamkla. Může použít jednu z dalších koupelen.

Ráno jsem se ale rozhodně cítila mnohem lépe. Nebyla jsem už tak roztřesená a bolest v ráně spíš jen tupě pulzovala. Prohlédla jsem se v zrcadle a zjistila, že ani nejsem bledá. Jak bych mohla, když mě Wyatt právě uspokojil? Měla jsem zarůžovělé tváře a nebylo to horečkou.

Zdravou rukou jsem zašátrala v cestovní kabele, jež ještě pořád trůnila uprostřed podlahy. Našla jsem čisté kalhotky, a dokonce se mi je podařilo natáhnout. Pak jsem si vyčistila zuby a učesala se. Víc jsem sama nezvládla. Nedokázala jsem si ani vzít podprsenku, i když jsem poraněnou paží mohla hýbat trochu víc než včera. K oblečení to však nestačilo.

Odemkla jsem dveře a vyšla z koupelny. Wyatt nebyl nikde v dohledu. Jak si mohl vyslechnout moje pokárání, když nezůstal tam, kde to bylo slyšet?

Nevrle jsem pravou rukou posbírala oblečení a zamířila do přízemí. Schody vedly do prostorné místnosti s vysokým stropem, koženou sedací soupravou a televizí s velkou obrazovkou. Nikde žádná rostlina.

Vůně kávy mě nasměrovala doleva přes jídelní kout do kuchyně, kde Wyatt, bos a bez košile, připravoval snídani. Ulpěla jsem pohledem na těch svalnatých zádech, opálených pažích, brázdě páteře a důlcích na obou bocích v místě, kde se do nich zařezávaly džíny, a srdce se mi znovu rozbušilo. Opět jsem byla po krk v problémech, a to nejen kvůli tomu, že po mně šel nějaký pomatený vrah.

„Kde je prádelna?“ zeptala jsem se.

Ukázal na dveře do krátké chodby vedoucí do garáže. „Potřebuješ pomoc?“

„To zvládnou. Jen si potřebuji narovnat pomuchlané oblečení.“ Zašla jsem do té místnosti, vložila věci do sušičky a zapnula ji. Hned nato jsem se vrátila do kuchyně a pustila se do boje.

No, nejdřív jsem si nalila kávu do hrnku, který pro mě připravil. S takhle lstivým mužem musí být žena neustále ve střehu.

„S tímhle přestaneš!“

„S čím?“

„S těmi záludnými útoky. Jasně jsem ti řekla, že to nechci!“

„Nevšiml jsem si, že bys odmítala. Mumlalas různé zajímavosti, ale *ne* mezi nimi nebylo.“

Tváře mi zahorely, ale mávla jsem rukou. „To, co říkám během sexu, není podstatné. Jde o chemii a ty bys toho neměl zneužívat.“

„Proč ne?“ Otočil se a zvedl svůj hrnek. Přitom se sebejistě usmíval. „Podobá se to znásilnění.“

Trhl sebou, až káva vyšpláchla na zem. Naštěstí se včas odvrátil od palačinek. Pobouřeně na mě pohlédl. „Na tuhle cestu se nevydávej, protože to není žádná legrace. Znásilnění! Dobře víš, že se oba účastníme stejnou měrou. Stačí odmítnout a já přestanu. Zatím to nikdy tak daleko nedošlo, pokud vím.“

„Jasně jsem ti předem dala najevo, že nemám zájem.“

„Taková pravidla neuznávám. Nemůžeš mě zastavit dřív, než začnu. Musíš to udělat až potom, abys skutečně prokázala, že mě nechceš.“

Ještě pořád se mračil, ale otočil se zpátky k palačinkám, aby je uchránil před spálením. Potom vzal papírovou utěrku a otřel rozlitou kávu. Vzápětí nalil do pánvičky další těsto.

„Problém je v tom, že zkratuješ můj mozek, což není fér. Já ti to nemůžu oplatit stejným,“ zabručela jsem.

„Chceš se vsadit?“

„Jak to, že vyhráváš a já prohrávám?“ zakvílela jsem.

„Protože mě chceš, ale tvrdohlavě se tomu bráníš.“

„Pchá! S takovou logikou by musel být tvůj mozek stejně rozpálený jako můj, ale v tom případě bys nemohl pořád vyhrávat. Z toho vyplývá, že mě nechceš.“ Jasně, věděla jsem, že v mých argumentech jsou jisté mezery, ale v tu chvíli mě nic lepšího nenapadlo.

Sklonil hlavu ke straně. „Moment! Chceš tvrdit, že s tebou spím, protože tě nechci?“

Okamžitě ty mezery zjistil a pustil se do nich. Neviděla jsem žádné východisko, a tak jsem začala couvat. „Jde o to, že už nechci žádný sex, ať je to z jakýchkoli důvodů. A ty bys to měl respektovat.“

„Budu. Když řekneš ne.“

„Říkám to teď.“

„To neplatí. Musíš počkat, až se tě dotknu.“

„Kdo vymyslel takovou pitomost?“ vybuchla jsem. „Já,“ zakřenil se.

„Tohle já ale nehraju, jasný? A otoč tu palačinku!“

Pohlédl na pánvičku a poslechl mě. „Nemůžeš měnit pravidla jen proto, že prohráváš,“ pokrčil rameny.

„Můžu. Odjedu domů a už se neuvidíme.“

„Nemůžeš domů, protože se tě někdo snaží zabít.“

A bylo to. Nasoptěně jsem se posadila ke stolu se dvěma prostřenými místy.

Wyatt ke mně přistoupil s obracečkou v ruce a políbil mě.

„Pořád se bojíš, co? O tom to je.“

Jen počkej, až se zase uvidím s tátou! Hodlala jsem mu vytmavit, že podává informace do nepřátelského tábora.

„Ano. Ne. Na tom nesejde. Mám svůj důvod.“

Pocuchal mi vlasy a vrátil se k palačinkám. Bylo mi jasné, že nemá smysl se s ním dohadovat. Dokázala bych se jakž takž ovládnout, když se na mě vrhl při vědomí, ale co jsem měla dělat ve spánku? Než jsem se probudila natolik, abych byla schopná přemýšlet, bylo už pozdě a v tu chvíli jsem *nechtěla* odmítat.

Wyatt vytáhl z mikrovlnky slaninu a rozdělil ji na oba talíře. Na míse naservíroval palačinky. Než se posadil, dolil nám kávu a zároveň mi podal sklenici vody, prášek na bolest a antibiotika.

Vzala jsem si obě pilulky. Přestože ruka bolela výrazně méně, chtěla jsem si ušetřit bolest.

„Co budu dneska dělat?“ chtěla jsem vědět. „Mám tu zůstat celý den, zatímco budeš v práci?“

„Ne. Aspoň do té doby, než budeš moct používat zraněnou ruku. Odvezu tě k matce. Už jsem s ní mluvil.“

„Fajn.“ Měla jsem ji ráda a velmi jsem si přála nahlédnout do toho ohromného viktoriánského domu, v němž žila. „Doufám, že s rodiči můžu mluvit, kdykoli budu chtít.“

„Nevídím důvod, proč bych tomu měl bránit. Jen za nimi nemůžeš a nechci ani, aby jezdili za tebou, protože by toho chlápka mohli k tobě přivést.“

„Nechápu, proč je takový problém zjistit, o koho jde. Určitě to byl Nicolin přítel.“

„Nemluv mi do mé práce,“ sraštil obočí. „Neměla žádný trvalý vztah. Prověřili jsme všechny muže, s nimiž se stýkala, a ještě pátráme dál.“

„Drogy či něco podobného v tom nebyly, že?“ Ignorovala jsem jeho hrubou poznámku, abych se mu nepletla do práce.

Zvedl hlavu. „Jak tě to napadlo?“

„Nezapomeň, že byla členkou *Skvělých těl*! Neměla žádné příznaky narkomanů a měla slušnou kondici. Sice nijak vynikající, ale drogy určitě nebrala. Musel to být její přítel. Lísala se ke všem chlapům, takže předpokládám, že šlo o žárlivost. Můžu promluvit se svými zaměstnanci a zjistit, jestli si něčeho nevšimli...“

„Ne! Neplet' se to toho! Je to rozkaz! Všechny tvoje zaměstnance jsme už vyslechli.“

Dojeda jsem za uraženého mlčení. Typický chlap.

„Nebud' našťvaná!“

„Nejsem. Vědomí, že nemá smysl mluvit, není stejné jako být našťvaná.“

Sušička zazvonila a já si došla pro své věci, zatímco Wyatt sklízel nádobí. „Běž nahoru,“ vyzval mě. „Budu tam za chvíli a pomůžu ti s oblékáním.“

Objevil se ve chvíli, kdy jsem si znovu čistila zuby, protože jsem se po palačinkách cítila ulepená. Postavil se k druhému umyvadlu a udělal totéž. Připadalo mi to legrační. Něco takového dělají manželé. Napadlo mě, jestli si jednou budu v téhle koupelně denně čistit zuby, nebo moje místo zaujme jiná žena.

Wyatt se shýbl a přidržel mi tříčtvrteční kalhoty, zatímco jsem se opírala o jeho rameno a balancovala na jedné noze.

Zatáhl zip a zapnul knoflík, svlékl mi svoji košili a oblékl podprsenku.

Halenku jsem měla bez rukávů, což bylo dobré, i když obvaz byl tak rozměrný, že se do otvoru stěží vešel. Wyatt pak zapnul drobné knoflíčky, které se táhly po celém předním dílu, já se posadila na postel a vklouzla do sandálů. Seděla jsem tam a pozorovala ho, jak se obléká.

Bílou košili, kravatu, oblek. Kožené pouzdro s pistolí. Odznak. Na boku si k opasku připnul pouta a vpředu přicvakl mobilní telefon.

Ach bože! Moje srdce se při tom pohledu opět rozdovádělo.

„Jsi připravená?“ zeptal se.

„Ne. Ještě jsi mě neučesal.“ Mohla jsem si nechat rozpuštěné vlasy, protože jsem nešla do práce, ale byla jsem na něj pořád naštvaná.

„Fajn.“ Vzal hřeben a já se pootočila tak, aby mi mohl stáhnout vlasy do culíku. Když je měl v ruce, zeptal se: „Čím je mám připevnit? Stačí gumička?“

„Ne, ta trhá vlasy. Musí být speciální.“

„A kde ji mám vzít?“

„Podívej se do mojí kabelky!“

Stál těsně za mnou. Beze slova pustil mé vlasy a vydal se do koupelny. Když na mě teď neviděl, zakřenila jsem se.

„Jak to má sakra vypadat?“ křikl o půlminutu později.

„Jako velká gumička obalená látkou.“

Další ticho. Konečně se vynořil z koupelny s velkou bílou speciální gumičkou. „Je to tohle?“

Přikývla jsem.

Znovu mi začal stahovat vlasy. „Přetáhni si tu gumičku přes zápěstí!“ navigovala jsem ho. „Potom prostě jen sklouzne na culík.“

Jeho mohutné zápěstí sice vypnulo moji gumičku na maximum, ale rychle pochopil, oč jde, a bez dalšího zpoždění

jsem za chvíli měla úhledný culík. Přešla jsem do koupelny, abych překontrolovala výsledek.

„Je to dobré. Jestli ti to nevadí, šla bych dnes bez náušnic.“

Protočil panenky. „Díky, bože!“

„Nebud' ironický! Nezapomeň, že tohle všechno byl tvůj nápad.“

Cestou po schodech jsem slyšela, jak si mumlá cosi nevrlého, a usmála jsem se. Dobře že si uvědomuje, že se jen tak nedám, protože k čemu by to jinak všechno bylo?

KAPITOLA ČTRNÁCT

DŮM paní Bloodsworthové mě nadchl. Byl bílý, upravený, s levandulově natřenými okny a světlemodrým vchodem. Myslím, že každé ženy, která má odvahu vybarvit svůj dům tímhle způsobem, je třeba si vážit.

Veranda lemující dvě strany domu byla široká, zaplněná kapradinami a palmami, a všude byly nástrovní ventilátory, které působily příjemný vánek pokaždé, kdy příroda selhala.

Růže všech odstínů poskytovaly záplavu barev a každý ze širokých schodů vedoucích na verandu zvýrazňovaly tmavozelené keře gardénii obtěžkané voňavými bílými květy.

Wyatt nezastavil před vchodem, abychom mohli vyjít nahoru, ale pokračoval po příjezdové cestě na parkoviště za domem. Potom mě dovedl k zadnímu vchodu, který vedl do malé předsíně, odkud se pokračovalo do kuchyně, jež byla zmodernizovaná, ale nijak tím neutrpěl styl domu.

Tam nás očekávala Wyattova matka. Roberta Bloodsworthová se nedala přímo popsat jako matrona. Byla vysoká a štíhlá, s krátkými, úhledně sestříhanými vlasy. Wyatt po ní zdědil pronikavý zelený pohled a tmavé vlasy.

Ty její už teď tmavé nebyly, ale nenechala si šedivé, nýbrž přešla na plavou barvu. Přestože bylo ještě poměrně časně – osm hodin – byla už nalíčená a měla náušnice. Oblékla si žlutohnědé krátké kalhoty, přes ně modré tričko a

pantofle. Nehty na nohou si natřela ohnivě rudým lakem a na levý kotník si navlékla řetízek.

Byla to moje krevní skupina.

„Blair, zlato, ani jsem tomu nemohla uvěřit, když mi Wyatt řekl, že jste postřelená!“ zvolala a opatrně mě objala kolem ramen. „Jak je? Dáte si kávu nebo čaj?“

Přesně tak. Byla jsem ideálně naladěná na to, aby se o mě pečovalo. Jelikož moje matka neměla možnost se o mě starat, zastoupila ji ta Wyattova.

„Čaj by se hodil,“ prohlásila jsem nadšeně a paní Bloodsworthová se okamžitě otočila k dřezu, kde naplnila starožitnou konvici vodou a postavila ji na sporák.

Wyatt se zamračil. „Kdybys řekla, taky jsem ti mohl udělat čaj. Myslel jsem, že máš radši kafe.“

„Mám ráda oboje. A kafe jsem už měla.“

„Čaj vám poskytne pocity, které káva nedokáže,“ vysvětlovala paní Bloodsworthová. „Posaďte se ke stolu, Blair, a o nic se nestarejte. Určitě vám není právě nejlépe.“

„Oproti včerejšku je to trochu lepší.“ Poslechla jsem a usadila se k dřevěnému stolu. „Cítím se skoro normálně. Včerejší noc ale byla...“ Zakývala jsem rukou na znamení, že nic moc.

„Dokážu si to představit. Wyatte, ty běž do práce. Musíš chytit toho zločince, což se ti nepovede, když budeš stát v mé kuchyni. O Blair si nedělej starosti.“

Wyatt se tvářil neochotně. „Pokud bys potřebovala někam jít, Blair by měla zůstat tady,“ zamumlal. „Nechci, aby ji teď někdo venku viděl.“

„Já vím, už jsi mi to říkal.“

„Nesmí taky dělat nic namáhavého – vzhledem k té včerejší ztrátě krve.“

„Já vím.“

„Asi tě bude chtít přemluvit, abys...“

„Wyatte! *Já vím!*“ odsekla podrážděně. „Všechno jsme už probrali telefonicky. Máš dojem, že začínám senilně?“

Byl natolik chytrý, že vyhrkl: „Jasně že ne! Jen...“

„Jen to trochu přeháníš. S Blair si poradíme a já využiju zdravý rozum k tomu, že se s ní nebudu producírovat po Main Street. Stačí?“

„Stačí.“ Zakřenil se a políbil ji na tvář. Potom přešel ke mně a několikrát mi přejel dlaní po zádech. „Snaž se, aby ses nezapletla do nějakých problémů, zatímco budu pryč.“

„Promiň, ale copak za něco z toho můžu?“

„Ne, ale máš talent na nečekané záležitosti.“ Přesunul ruku po páteři ke straně mého krku, kterou pohládl palcem. Na můj vyplašený výraz reagoval smíchem.

„Bud' tady hodná, ano? Během dne zavolám a k večeru tě vyzvednu.“

Políbil mě, zatahal za culík a vykročil k zadnímu vchodu. Tam se zastavil s rukou na klíče a znovu pohlédl na matku, tentokrát jako policista. „Moc dobře se o ni starej, protože to je matka tvých budoucích vnoučat.“

„To tedy nejsem!“ zaječela jsem šokovaně.

„Já myslela, že ano,“ poznamenala Wyattova matka.

Než jsem doběhla ke dveřím, byl Wyatt pryč. Otevřela jsem a křikla za ním: „Nejsem! Je to podvod a ty lžeš!“

Stál u auta. „Mluvili jsme včera v noci o dětech?“

„Ano, ale ne společných.“

„To se pleteš, zlato,“ uculil se, nasedl a odjel.

Byla jsem tak zuřivá, že jsem celou cestu zpátky sprostě klela, navíc mě těmi rychlými pohyby znovu rozbolela rána. Pak jsem si uvědomila, že nadávám před paní Bloodsworthovou a zděšeně na ni pohlédla. „Ach bože, omlouvám se...“

Opírala se o dřez a hlasitě se smála. „Měla jste se vidět. Škoda že nemám videokameru.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Promiňte...“

„Co? Myslíte, že jsem nikdy neřekla sprosté slovo? Kromě toho ráda vidím ženu, která nepadá před Wyattem na zadek. Je proti přírodním zákonům, aby mužský vždycky dostal to, co chce, což se jemu zatím dařilo.“

Přidržovala jsem si bolavou ruku a vrátila se ke stolu. „Ne tak docela. Manželka se s ním rozvedla.“

„A on odešel bez jediného ohlédnutí. Je to jeho přístup. Všechno, nebo nic. Žádné kompromisy. Jeho žena – jmenuje se Megan, ale její příjmení neznám, protože se během roku znovu vdala – mu ve všem podléhala. Myslím, že ji omámilo, že byl tehdy velká sportovní hvězda. Přitom ragby nerozuměla, a když bez toho, aby s ní o tom promluvil, najednou skončil, nedokázala se s tím vyrovnat. To, co chtěla od života ona, ho nezajímalo. Vždycky to tak bylo. Nikdy se nemusel o ženu příliš snažit, což se mi nelíbilo. Proto jsem ráda, že mu někdo dokáže vzdorovat.“

„Jenomže stejně vyhrává každou bitvu,“ zamumlala jsem mrzutě.

„Ale aspoň tam je bitva, takže si musí uvědomit jistý odpor. Co vás tak rozzuřilo na tom, co řekl?“

„Snaží se o obchvatný manévr a já si nejsem jistá, jestli to pro něho vůbec něco znamená. Jasně jsem mu dala najevo, že nemám zájem, jenže to dopadá, jako když před býkem mávám červeným praporem. Trápí mě dilema. Řekl to proto, že mě miluje, nebo proto, že nesnese odmítnutí? Hlasovala bych pro dvojku, protože mě nezná natolik dobře, aby mě mohl milovat.“

„Uvažujete asi správně.“ Voda na čaj se začala vařit a konvice zapískala. Paní Bloodsworthová vypnula sporák, vložila do dvou šálků sáčky a zalila je. „Jak chcete čaj?“

„Černý, dva cukry.“

Dala do mého hrnku cukr, do svého cukr a smetanu a přenesla je na stůl. Posadila se naproti. Se zamyšleným pohledem zvolna míchala lžičkou.

„Myslím, že se k němu chováte správně. Když ho přinutíte, aby se snažil, bude si vás mnohem víc cenit.“

„Jenže jak jsem se zmínila, zatím pořád vyhrává.“ Sklesle jsem usrkla.

„Zlato, zeptejte se ho, jestli by radši hrál tvrdou hru, nebo utekl. *Miloval* hry, které byly do samého konce nerozhodné. Pokud byste mu však všechno ulehčovala, do týdne by byl znuděný.“

„On ale vyhrává pokaždé, a to není fér,“ zakvílela jsem. „Já chci taky někdy vyhrát.“

„Jestliže je lstivý, buďte ještě lstivější.“

„To je, jako bych měla být větší Hun než Attila,“ zavrtěla jsem hlavou, ale najednou jsem měla mnohem lepší pocit, protože jsem věděla, že to zvládnou. Možná nevyhraju bitvu o krk, ale jsou také jiné šarvátky, kde jsme rovnocennější soupeři.

„Věřím vám,“ poznamenala paní Bloodsworthová. „Jste schopná, inteligentní mladá žena. Bez toho byste ve svém věku nevybudovala úspěšné fitcentrum. A jste přitažlivá. Wyatt se třese na to, aby se vám dostal do kalhotek, ale držte se mé rady a nedovolte mu to.“

Podařilo se mi nezakuckat se. V žádném případě jsem jí nemohla prozradit, že se mu to už podařilo. Byla jsem si jistá, že mým rodičům to došlo, když trval na tom, že mě vezme k sobě, ale jeho matce jsem to přiznat nedokázala.

Provinile jsem převedla hovor jiným směrem a požádala, jestli by mi ukázala dům. Byl to dobrý nápad. Rozzářila se, vyskočila a vydaly jsme se na cestu.

Podle mého odhadu tam bylo nejméně dvacet místností. Salon byl ve žluté a bílé barvě, jídelna měla krémovo-zelené proužkované tapety a stůl se židlemi z velmi tmavého dřeva.

Každá místnost měla vlastní pečlivě sladěné odstíny a musela jsem obdivovat vynalézavost paní domu. Celá budova vyzařovala lásku, kterou do ní vložila, i její úsilí.

„Pokud se během dne budete cítit unavená a chtěla byste si zdřímnout, zajděte sem.“ Ukázala mi ložnici s leštěnou dřevěnou podlahou, světlefialovými stěnami a postelí s nebesy a matrací, jež připomínala obláček. „Má i vlastní koupelnu.“

Vtom si všimla, že si přidržuji zraněnou ruku, v níž to nepříjemně pulzovalo. „Určitě vám pomůže, když ji dáme na pásku,“ prohlásila. „Mám na to skvělé věci.“

Odešla do své bílé ložnice a vrátila se s krásným měkkým modrým šálem. Vytvořila z něj velmi pohodlný závěs, který paži odlehčil.

Obávala jsem se, že tam překážím a narušuji její pravidelný denní rytmus, ale tvářila se, že má z mé společnosti radost. Chvíli jsme se dívaly na televizi, chvíli si četly. Zavolala jsem mámě a prozradila jí, co táta udělal. Po obědě jsem se cítila unavená a přesunula se nahoru, abych si chvíli zdřímla.

„Wyatt volal,“ oznámila mi paní Bloodsworthová, když jsem se o hodinu později zase objevila dole. „Dělal si starosti kvůli tomu, že jste si šla lehnout. Tvrdil, že jste včera měla teplotu.“

„To je po zranění normální a byla jen zvýšená.“

„Přesto je to nepříjemný pocit. Ted' horečku nemáte?“

„Ne, byla jsem jen unavená.“

V polospánku jsem přemýšlela o Nicole a o tom, jak Wyatt odmítl moje úvahy o jejím vrahovi. Domnívá se snad, že toho o ní ví víc než já jen proto, že je policajt a vyšetřuje lidi? Spletl se a já si tím byla jistá.

Zavolala jsem své zástupkyni Lynn Hillové a zastihla ji doma. Když slyšela můj hlas, zalapala po dechu. „Bože, slyšela jsem, že jste postřelená! Je to pravda?“

„Svým způsobem. Jde spíš jen o škrábnutí. Jsem v pořádku. Ani jsem nemusela přenocovat v nemocnici. Jenže musím nějakou dobu zůstat z dohledu, než dopadnou toho

chlapa, co zabil Nicole. Pokud by *Skvělá těla* mohla zítra otevřít, zvládla byste to?“

„Jasně, žádný problém. Můžu udělat všechno kromě výplaty.“

„O to se postarám a dám vám vědět. Poslyšte, mluvila jste někdy s Nicole?“

„Jen když jsem musela,“ odtušila odtažitě.

Naprostu jsem jí rozuměla. „Nezmínila se o nějakém speciálním příteli?“

„Vždycky dělala tajuplné nářky. Odhadovala bych, že to táhla se ženatými. Víte, jaká byla. Vždycky chtěla to, co měla jiná žena. O volného by asi ani neměla zájem, nanejvýš jen jako krátkodobé posílení svého ega. O mrtvých sice jen dobře, ale byla pěkné kvítka.“

„Ženatí muži. To by dávalo smysl,“ vzdychla jsem. Lynn dokonale odhadla Nicolinu povahu.

Rozloučily jsme se a já zavolala Wyattovi na mobil. Okamžitě se ozval, skoro ani nepozdravil. „Děje se něco?“ vyhrkl.

„Myslíš kromě toho, že jsem postřelená a někdo mě chce zabít? Ani ne.“ Nedokázala jsem odolat. „Mimochodem, trochu jsem se poptávala a povídá se, že Nicole se scházela se ženatými.“

„Mám dojem, že jsem tě žádal, aby ses do vyšetřování nepletla,“ zavrčel nazlobeně.

„V téhle situaci je to docela těžké. Budeš pořád tvrdohlavě odmítat moje nápady, nebo to prověříte?“

„Doufám, že jsi neopustila dům.“ Moji otázku ignoroval.

„Jasně že ne. Jsem pořád bezpečně a příjemně ukrytá.“

„To je dobře. Hlavně tam zůstaň. A ano, prověříme to.“

„Něco takového chlapi neradi přiznávají. Chceš, abych se zeptala...“

„Ne! Chci, abys nedělala vůbec nic, rozumíš? Vyšetřování nech na nás. Nestačilo ti jedno postřelení?“ Ukončil hovor.

Moc velký vděk za mou pomoc najevo nedal. Dobrá, chápu, že si dělal starosti, aby se mi ještě něco nestalo, a ani já nijak netoužila vystavovat se nebezpečí.

Ale telefonovat snad můžu, ne? Používala jsem mobilní telefon, takže se nedalo zjistit, odkud volám. Běžní lidé takovou možnost nemají.

Pokud nemůžete vyhrát jednu bitvu, najděte si takovou, kterou vyhrát *můžete*.

KAPITOLA PATNÁCT

TEPRVE opožděně mě napadlo, že detektivové už určitě vyslechli všechny moje zaměstnance, takže Lynn se jim mohla o své teorii Nicoliných ženatých nápadníků zmínit. Že by Wyatt chtěl šetřit moje city tím, že mi to neprozradil? To bylo pokořující!

Znovu jsem zavolala Lynn. „Mluvila jste o tom, že se Nicole scházela se ženatými, i s policií?“

„Ne,“ připustila. „Jednak vlastně nic nevím, jen se domnívám, že byla takový typ. Detektivové se vyptávali na to, jestli vím, s kým chodila, a já řekla, že ne, protože to je pravda. Ale později jsem o tom přemýšlela a napadlo mě, že ve fitcentru vždycky flirtovala se ženatými. Koneckonců jste ji sama zažila v akci, takže víte, o čem je řeč.“

Věděla jsem to dobře. Nicole se těch mužů neustále *dotýkala*, ať šlo o narovnání límce, poplácání po paži nebo ruku kolem pasu, zatímco šla vedle nich. Chlapi nejsou hloupí, rozuměli tomu, co nabízela.

Těm chytrým to možná zalichotilo, ale nenechali se lapit, ti ostatní – povrchní – na to reagovali, takže bylo jasné, že došlo k navázání kontaktu. Poté co Nicole některého z nich sbalila, vzápětí byla připravená přesunout se jinam.

„Nevšimla jste si, jestli se kolem ní točil někdo konkrétní?“ zajímalo mě, protože jsem byla většinu času v

kanceláři a Lynn viděla víc než já. „Bylo by taky fajn, kdybyste věděla, jakou měl barvu auta.“

„Hmm, myslím, že v poslední době nikdo takový nebyl, protože chodili hlavně pravidelní členové, kteří si na ni dávali pozor. Ale před několika měsíci jsem ji zahlédla vycházet z pánských sprch a tvářila se tak samolibě, že jsem měla chuť jednu jí vrazit. Chvilí po ní se objevil jeden z chlápků, takže myslím, že si to tam rozdali.“

„Proč jste mi to neřekla?“ zaječela jsem. „Okamžitě bych ji vyhodila.“

„Mohla byste? Za to, že si to rozdali ve sprše?“

„Byla v mužských sprchách. Překvapuje mě, že je tam nikdo neobjevil.“

„Pochybuju, že by jim to vadilo. Nejspíš si vlezli do kabinky. Možná se spokojili s orálem, i když to nebyl její styl. Spíš bych tipovala, že hlavně brala a nic nedávala.“

„Vzpomněla byste si na jeho jméno?“

„Takhle asi ne. Nechodil k nám často a mám dojem, že od té doby se neukázal. Nepatřil k pravidelným členům. Zaplatil za měsíc, párkrát si zacvičil a už nepřišel. Ale myslím, že bych si jeho jméno vybavila, kdybych ho viděla. Máte někde seznamy nepravidelných návštěvníků?“

„Na papíře ne, ale mohl by být v počítači. Co máte v plánu na zbytek dne? Zavolám na policii“ – speciálně *mému* policistovi. „Třeba by chtěli, abyste se sešli ve fitcentru a prošli společně počítač.“

„Budu celou dobu doma. Kdybych náhodou potřebovala vyběhnout, zastihnete mě na mobilu.“

„Fajn. Ozvu se.“

„Zní to zajímavě,“ poznamenala paní Bloodsworthová a zelené oči jí zářily. Ani se nesnažila předstírat, že nic neslyšela. Koneckonců jsme seděly ve stejné místnosti.

„Doufejme, že to k něčemu bude. Hlavně aby mi Wyatt zase nezavěsil...“

„On vám zavěsil?“ Ted’ zelené oči blýskly. „Učila jsem ho lepšímu chování. Promluvím s ním...“

„Ne, ne, radši to nedělejte. Jak tak o tom přemýšlím, bude nejlepší, když mu vůbec nezavolám. Obrátím se na detektiva MacInnese.“ Našla jsem si jeho vizitku a vyťukala uvedené číslo.

Sotva se ozval, vesele jsem zahlaholila: „Dobrý den, tady Blair Malloryová...“

„Uff, vydržte minutku, slečno Malloryová, hned vám dám poručíka...“

„Není třeba. Stačíte mi vy. Jde o to, že jsem právě mluvila se svou zástupkyní o tom, aby převzala vedení *Skvělých těl*, až se zítra otevrou – otevrou se, že? Už jste odstranili tu ošklivou žlutou pásku?“

„Ehm, ještě vám dám vědět.“

„Nevadí. Zjistím to později. Lynn se ale mimo jiné zmínila, že měla pocit, že Nicole svým způsobem jela po ženatých mužích. Znáte to – výzva, přebrat ho jiné ženě... Lynn o tom neřekla detektivům, protože v tu chvíli na to nevzpomněla, ale pak se jí vybavovaly různé věci a domnívá se, že to bylo dost pravděpodobné, protože Nicole se takhle chovala.“

„Ehm...“ Znovu se mě snažil přerušit, ale nedala jsem se.

„Probíraly jsme s Lynn případné muže a ona tvrdí, že před několika měsíci přistihla Nicole s jedním chlápkem v pánských sprchách. Na jeho jméno si nevzpomíná, ale je si jistá, že by ho poznala, kdyby ho viděla, takže jestli chcete, můžete se s ní sejít ve fitcentru, kde si projdete v počítači záznamy o krátkodobých členech. Rozumíte mi?“

„Ovšem,“ přisvědčil a zněl v tom mnohem větší zájem.

„Fajn. Tady můžete začít. Třeba z toho chlápka nic nebude, ale je dobré vědět, že byla na ženaté, ne?“

„Samozřejmě.“ Ted’ mluvil téměř rozjařeně.

„Pro případ, že nemáte Lynnin telefon, napište si ho.“ Vychrlila jsem číslo. „Čeká, až se jí ozvete. A pokud by nebyla doma, zkuste mobil.“ Další kulomet. Nakonec jsem zašveholila: „Hezký den, detektive,“ a jakmile zamumlal příslušnou odpověď, hovor jsem ukončila.

„Já žasnu,“ prohodila paní Bloodsworthová s úsměvem od ucha k uchu. „Mluvíte tak rychle, že si to pravděpodobně nestačil všechno poznamenat.“

„Může mi zavolat zpátky,“ pokrčila jsem rameny. „Nebo někdo jiný.“

Ten někdo pochopitelně volal během pěti minut. Byl parádně naštvaný. „Pokud máš informace k případu, obracej se na mě, a ne na mé lidi!“ štěkl.

„Nejsi náhodou ten člověk, co mi dvakrát zavěsil? Nedokážu si představit, že bych ti měla znovu volat.“

Rozhostilo se ticho hluboké jako Grand Canyon. Pak zamumlal: „Do háje!“ tónem člověka, který si uvědomil, že udělal chybu a teď se musí omluvit. A nejen to, věděl, že jsem u jeho matky, jež mu vštěpovala slušné mravy. Šlo o jednu malinkou bitvu, ale zaskočilo ho to a mně to poskytlo značné uspokojení.

Nakonec si povzdychl. „Promiň, už ti nikdy nezavěším. Slibuju.“

„Omluva se přijímá,“ prohlásila jsem stroze. „Může tedy Lynn zítra otevřít fitcentrum?“ Nemělo smysl uštvat koně k smrti. Vyhrála jsem, takže jsem se mohla chovat dospěle.

„Na devadesát procent jsem si jistý.“

„Fajn. Moje auto pořád stojí před budovou?“

„Ne. Vzal jsem si klíčky z tvé kabelky a ráno ho nechal přemístit k tvému bytu. Je v bezpečí.“

„Kdy sis bral ty klíče?“ podivila jsem se, protože jsem ho při tom neviděla.

„Včera večer. Už jsi hlasitě odfrkovala.“

„Předpokládám, že v mém domě je všechno v pořádku. Žádná prostřelená okna nebo něco takového.“

„Policista prošel celý dům a tvrdil, že je vše zamčeno a nikde žádné průstřely.“

„Přešel i plot a prohlédl francouzské dveře vzadu?“

„Prohlásil, že překontroloval všechno. Pro jistotu mu zavolám a na ty dveře se zeptám.“ Položil mobil a vrátil se o minutu později.

„Simmons říká, že nemusel nic přelézát. Stačilo otevřít branku a vejít dovnitř.“

Na čele mi naskočil studený pot. „Vždycky mám branku zamčenou.“ Sevřela jsem přístroj pevněji. „Vím, že byla zamčená.“

„Sakra! Někoho tam hned pošlu. Ty klidně sed’.“

„Jako bych mohla dělat něco jiného,“ zavrčela jsem. Velmi zdvořile jsme se rozloučili, aby ani jeden z nás nemohl toho druhého obvinít, že hovor předčasně přerušil, hned nato jsem o poslední zvěsti stručně informovala paní Bloodsworthovou.

V tu chvíli jsem si vzpomněla na Sianu. Měla dnes zajít do mého bytu a sbalit mi nějaké věci. Co když nějakou děsivou shodou náhod byla právě u mě v době, když tam byl kdosi, kdo odemkl moji branku? (Dala se odemknout jen zevnitř!)

Siana byla blond, o něco vyšší než já, což Nicolin vrah nemusí vědět. Navíc měla vlastní sadu klíčů, pro případ, že bych ty svoje ztratila.

Mohla tam zajít kdykoli během dne, ale předpokládala jsem, že se do mého bytu vypravila někdy dopoledne, protože se měla setkat s Wyattem a oblečení mu předat.

„Stalo se něco?“ Paní Bloodsworthová si mě pátravě prohlížela.

„Moje sestra,“ hlesla jsem. „Měla mi dnes sbalit nějaké oblečení a předat ho Wyattovi. Nezmínil se o tom, takže by si ji mohl...“ Splést se mnou. Ach bože!

Začala jsem se modlit tak úpěnlivě, jako snad ještě nikdy v životě, a bleskurychle vyťukala Wyattovo číslo. Jeho hlas zněl ostražitě.

„Siana se měla zastavit u mě pro ty věci,“ vyhrkla jsem. „Už se ti ozvala?“

„Uklidni se,“ řekl konejšivým tónem. „Je v pořádku. Přinesla je hned ráno.“

„Díkybohu!“ V očích mě pálily slzy. „Uvědomila jsem si... Je plavovlasá, asi její velikosti, a vrah by nás nemusel vůbec rozeznat.“

Zděsila jsem se, že mě to nenapadlo dřív, a soudě podle tlumené kletby na druhé straně to vypadalo, že to nedošlo ani Wyattovi. Aspoň ne v téhle souvislosti. Lidé, kteří nás znali, by si nás nikdy nespletli, ale pro běžného pozorovatele...

Ve Wyattovi se probudil policista. „Mohla Siana odemknout tu branku?“

Otřela jsem si slzy. „Zavolám jí a zeptám se, ale nevidím k tomu žádný důvod.“

„Zavolám jí sám. Stejně se potřebuju vyptat na víc věcí. Máš nastavený bezpečnostní systém?“

Otevřela jsem ústa, abych automaticky odpověděla: Jasně! Ale hned jsem je zase zavřela, protože jsem si vzpomněla, že jsem poslední den doma, v pátek, čekala na vůz z autopůjčovny, aby mě vyzvedl, a když se objevil, jen jsem zamkla. Mlhavě jsem si to vybavila, ale bezpečnostní systém jsem zřejmě nezapojila.

„Asi ne,“ přiznala jsem. „Pokud ho nenastavila ráno Siana, když odcházela. Zná kód.“

„Dobrá. Zařídím, co je třeba. Ty zůstaň v klidu. S trochou štěstí tě za pár hodin vyzvednu.“

„Fajn.“ Byla jsem mu vděčná, že mi nevyčítal ten alarm. Co jsem proboha měla v tu chvíli v hlavě? Jasně, už vím – pláž. Nemohla jsem se dočkat, až vypadnu.

Vrah mohl kdykoli během víkendu proniknout dovnitř, udělat si pohodlí a čekat, až se vrátím. Ale neudělal to. Možná si obhlédl terén, a když zjistil, že tam nemám auto, usoudil, že jsem se k někomu uchýlila.

Pokud se ale vrátil ke *Skvělým tělům*, viděl můj mercedes a dospěl k názoru, že je to nejlepší místo, kde by mohl na mě čekat, protože jsem si ho jednou musela vyzvednout.

Zatím mu to vycházelo a jen náhodou jsem byla ještě naživu. Co udělá teď? Ne, moment! Třeba se domnívá, že mu to vyšlo úplně, protože jsem padla na zem a on tam zřejmě neokouněl, aby si ověřil, jestli jsem mrtvá.

Možná myslí, že mě zabil – pokud se ve zprávách v deset nedozvěděl něco jiného. Nemocnice nevydává zprávy o stavu svých pacientů a taky policie držela včera večer zakryté karty, dokud mě Wyatt nestrčil někam do bezpečí – například do své postele.

Ranní zprávy už ale pravděpodobně oznámí, že mě ošetřili v nemocnici a pak propustili.

Jaký tedy bude pachatelův další krok? Co když čeká v mém domě? Co když si všechno očíhl a hledal způsob, jak proniknout dovnitř? Francouzské dveře byly nejvhodnější řešení a soukromý plot mu poskytl úkryt, zatímco se je snažil otevřít.

To od něho ale bylo dost hloupé. Na předním okně jsem měla jasně umístěnou značku bezpečnostní agentury. Nemohl v žádném případě tušit, zda je systém zapojený, nebo ne, takže pokud má mozek v hlavě, těžko by se do toho pouštěl.

Paní Bloodsworthová mě vytrhla z úvah úzkostlivým dotazem, jestli je Siana v pořádku.

„Ano,“ přikývla jsem a otřela si poslední slzu. „Sbalila mi věci hned ráno a dala je Wyattovi. Teď jí volá, jestli zapnula alarm.“

Naštěstí to udělala. Neopustila by nestrážený dům, bez ohledu na to, že bezpečnostní zařízení nebylo při příchodu zapojené. Takže do mého domu nevtrhl žádný vetřelec. Možná jen nějakým způsobem otevřel branku a nakukoval do francouzských dveří, ale zatáhla jsem závěsy, takže stejně nemohl nic vidět. S ohromnou úlevou jsem si oddechla.

„Nevíme, kdy Wyatt dorazí,“ prohlásila paní Bloodsworthová, „tak se radši pustím do večeře. Pokud nepřijde včas, aby jedl s námi, schovám mu to.“

„Můžu taky něco dělat?“ zeptala jsem se a doufala, že ano, protože celý den jen tak sedět a čekat se mi nezamlouvalo.

„Jednou rukou?“ zasmála se. „Snad jedině prostřít. Stačí, když se mnou půjdete do kuchyně a budete mi dělat společnost. Nic velkého chystat nebudu. Když jsem sama, už tolik nevařím. Obvykle si dávám k večeři sendvič, v zimě někdy otevřu konzervu polévky, ale o samotě je jídlo dost nuda.“

V kuchyni jsem se posadila ke stolu. V domě byla samozřejmě velká viktoriánská jídelna, ale odhadovala jsem, že Bloodsworthovi jedli většinou u stejného stolu.

„Připadá mi, že se trochu nudíte. Nechcete zase chodit do našeho fitcentra? Máme některé nové programy,“ poznamenala jsem.

„Uvažovala jsem o tom, ale víte, jak to chodí. Přemýšlet o něčem a uskutečnit, to jsou dvě zcela odlišné věci. Obávám se, že po té nehodě na bicyklu jsem už trochu opatrná.“

„Kdo se o vás staral?“

„Dcera Lisa. Bylo to hodně nepříjemné, hlavně klíční kost, ale žebra – přímo hrůza. Nemohla jsem se pohnout bez bolesti, a protože jsem pořád hledala nějakou pohodlnou

polohu, neustále jsem se hýbala. Levou ruku mám dosud slabší, ale cvičím a už jsem se skoro dostala do normálu. Půl roku! Je neuvěřitelné, že rekonvalescence trvá tak dlouho, ale nejspíš se už na tom podepsal můj věk.“

Odfrkla jsem si. Nebyl to právě zdvořilý zvuk, ale měla jsem k němu důvod. „Já si taky zlomila klíční kost – na střední škole. Musela jsem hodně dřít, abych se zase dostala do formy. Půl roku mi připadá jako slušná doba.“

Paní Bloodsworthová se usmála. „Jenže vy jste dělala přemety a lidské pyramidy. Umíte ještě stojku?“

„Samozřejmě. I přemet vzad, stranou a provaz. Trénuju nejméně dvakrát týdně.“

„Naučila byste mě stojku?“

„Proč ne? Jde o sílu a rovnováhu. Taký o cvik. Než začnete, potřebujete trochu posilovat paže a ramena. Hlavně abyste neupadla a nezlomila si něco jiného.“

„Prima!“ souhlasila nadšeně.

„Umím i stojku na jedné ruce,“ chvástala jsem se trochu.

„Opravdu?“ Otočila se od sporáku a zadívala se na moji zraněnou paži zavěšenou na modrém šálu. „Teď ale ne!“

„Asi ano, protože používám pravou ruku. Jednak je silnější a taky jsem pravák. Vždycky strčím levou ruku za záda, aby mi nerozhodila rovnováhu.“

Během našeho hovoru bylo vepřové se zelenými fazolkami a bramborovou kaší hotové a obě jsme dychtily zjistit, jestli zvládnu stoj na jedné ruce. Paní Bloodsworthová to sice pořád odmítala a tvrdila, že nesmím riskovat další zranění, zvlášť když jsou stehy nové a ztratila jsem hodně krve, ale vysvětlila jsem jí, že se mi zbývající krev nahrne do hlavy, takže mi nehrozí mdloby.

„Ale jste oslabená!“

„Necítím se tak. Včera jsem se třásla, ráno to bylo mnohem lepší a teď je mi dobře.“ Abych to prokázala, *musela* jsem ten stoj udělat.

Pořád se mě nějak snažila zarazit, ale nevěděla jak. Zároveň jsem měla dojem, že ji to skutečně zaujalo. Odstranily jsme závěs ze šálu na levé paži, a přestože jsem s ní dnes mohla trochu pohnout, nestačilo to, takže paní Bloodsworthová mi ji strčila za záda a potom – v záchvěvu geniality – vzala šál, ovázala mi ho kolem boků a přes paži, aby držela na místě.

Přešla jsem na druhou stranu stolu, co nejdál od sporáku, na široký prostor u vchodu do jídelny, kde byla spousta místa. Sklonila jsem se, položila dlaň na zem s loktem opřeným o pravé koleno, soustředila rovnováhu na ruku a pomalu, pomalu začala zvedat nohy ze země.

Přesně to uviděl Wyatt ve chvíli, kdy vstoupil do zadních dveří. Byly jsme tak zaujaté, že jsme ho ani neslyšely přijíždět.

„Zatraceně!“ zaječel, až jsme sebou s jeho matkou trhly. Nebyla to dobrá věc, protože jsem ztratila rovnováhu a začala se kácet. Paní Bloodsworthová se mě snažila chytit a Wyatt přeskočil stůl.

Nějakým způsobem se mu podařilo zadržet včas moje nohy, hned nato mi ovinul paži kolem pasu a jemně mě postavil. V jeho tónu však nic jemného nebylo.

„Co to tu sakra provádíš?“ zahřímal, obličej rozčilením zrudlý. Pak se otočil k matce. „Tys měla zabránit tomu, aby dělala takové pitomosti, ne jí v tom pomáhat!“

„Jen jsem ukazovala...“, spustila jsem.

„To jsem viděl. Proboha, před čtyřicetými hodinami jsi byla postřelena! Ztratilaš hodně krve! Za těchto okolností přece není možné dělat stoj na ruce!“

„Jelikož jsem ho udělala, možné to bylo,“ namítla jsem. „Kdybys mě nepolekal, mohla jsem to dotáhnout do konce.“ Mluvila jsem velmi mírně, protože jsem ho vystrašila. Chápala jsem to. Poplácala jsem ho po paži. „Všechno v

pořádku. Co kdyby ses posadil, a já ti dám něco k pití? Ledový čaj? Mléko?“

„Vím, že máš o ni strach,“ dodala jeho matka konejšivě, „ale opravdu jsme měly všechno pod kontrolou...“

„*Pod kontrolou?* Ona... Ty...“ Přestal prskat a zavrtěl hlavou. „Tady není o nic víc v bezpečí než doma. Může si zlomit vaz, stejně jako schytat další kulku. Je to jasný. Budu ji muset připoutat v koupelně a nechat ji celý den u mě doma.“

KAPITOLA ŠESTNÁCT

NEMUSÍM dodávat, že u večere nevládla nijak rozverná nálada. Měly jsme na Wyatta vztek a on zase na nás, což ovšem neovlivnilo moji chuť k jídlu. Jak víte, potřebovala jsem nahradit ztrátu krve.

Wyattovo rozpoložení se nezlepšilo ani tehdy, když jsme odcházeli a jeho matka mě krátce objala a prohlásila: „Držte se mé rady, zlato, a nespěte s ním.“

„Díky, mami,“ zabručel našťvaně.

„Naprosto s vámi souhlasím,“ přitakala jsem.

„Zítra se vrátíte?“ zeptala se.

„Ne,“ štěkl Wyatt, přestože mluvila na mě. „Máte na sebe špatný vliv. Připoutám ji v koupelně, jak jsem řekl.“

„Nechci s tebou jet!“ zamračila jsem se. „Zůstanu radši u tvé matky.“

„To těžko. Pojedeš se mnou!“ Pevnou rukou mě chytil za pravé zápěstí a vlekl mě k autu.

Jízda probíhala mlčky a já přemýšlela v hlavě, co má znamenat tohle jeho poslední rozpoložení. Vyděsila jsem ho. Ne krátkodobě, jak jsem si původně myslela, když člověka poleká něco nečekaného, ale do morku kostí. Měl o mě strach.

Tak to bylo. Před jeho očima jsem byla postřelena, a když mě druhý den uklidil na místo, které považoval za

nejbezpečnější ve městě – ke své matce – při příchodu mě objevil v situaci, kdy jsem se z jeho pohledu snažila zlomit si vaz nebo přinejhorším potrhát stehy.

Z *mého* hlediska si omluva zasloužila další. Pokud to dokázal on, měla bych taky. „Promiň,“ zamumlala jsem. „Nechtěla jsem tě polekat. A neměly jsme se na tebe domlouvat.“

Vrhl po mně hloubavý pohled, ale mlčel. Fajn, takže nedokáže tak velkoryse přijímat omluvy jako já. Dál jsem to však nerozváděla, protože jeho nabručenost koneckonců znamenala, že si o mě dělá starosti. Nehnala ho tudíž pouze sexuální chemie a potřeba soupeřit.

Zda je jeho zájem o mě dostatečně silný, aby nám umožnil něco vybudovat, bylo ještě pořád ve hvězdách, ale aspoň jsem v tom nebyla sama.

Krátce předtím, než jsme dorazili k jeho domu, utrousil: „Už to nikdy nedělej!“

„Co?“ zeptala jsem se udiveně. „Děsit tě, nebo se na tebe domlouvat? Stojky nemůžeš mít na mysli, protože jak víš, gymnastika patří k mé životní náplni. Cvičím každý týden. Členové klubu jsou přesvědčení o tom, že vím, co dělám. Je to dobrý byznys.“

„Mohla ses zabít,“ zavrčel a já si s šokem uvědomila, že to, co viděl, v něm opravdu vyvolalo strach.

„Wyatte, ty jsi policista a chceš mě poučovat o tom, jak je *moje* práce nebezpečná?“

Neodpověděl, zatočil na příjezdovou cestu a vjel do garáže. Jak se vrata za námi sklápěla, nevrle řekl: „Svoji práci dělám podle svých nejlepších schopností a možností, což samozřejmě nemá nic společného s tvými stojkami v matčině kuchyni den poté, cos byla postřelena.“

„To je pravda,“ souhlasila jsem. „A jsem ráda, že si to uvědomuješ. Teď se hlavně zaměř na to, co tě štve, abychom

se nezapletli do hádky o tom, jakým způsobem mám vést svůj podnik.“

Obešel vůz, aby otevřel dveře a pomohl mi vystoupit, potom vytáhl ze zadního sedadla tašku s mými věcmi, které připravila Siana, a zamířil do domu. Vzápětí pustil tašku na zem, vzal mě kolem pasu, přitáhl k sobě a dlouze políbil.

Nadšeně jsem polibek oplácela až do chvíle, kdy moje instinkty začaly opožděně signalizovat nebezpečí.

Zadýchaně jsem se odtáhla. „Můžeš mě líbat, ale žádný sex! Jasný? Prohlásila jsem to poté, co ses mě dotkl, takže to platí.“

„Třeba jsem měl v plánu jen ten polibek,“ zamumlal a políbil mě znovu.

Samozřejmě, a Napoleonovo tažení do Ruska byl jednodenní výlet. Hmm... To opravdu myslel, že mu to zbaštím?

Líbal mě tak dlouho, až mi začala podklesávat kolena a svíraly se mi útroby, ale potom mě s domýšlivým úsměvem pustil. Každopádně jsem z toho měla dobrý pocit.

„Našla Lynn v počítači jméno toho chlápka?“ zeptala jsem se. Možná jsem to měla udělat už dřív, ale ta věc se stojem na ruce nás na chvíli odvedla jinam.

„Zatím ne. MacInnes by hned zavolał. Lynn měla nějaké potíže s počítačem.“

„Jaké? Proč mi to nedala vědět? Ví, jak ty programy používat. Co se stalo?“

„Počítač se zhroutil.“

„Cože? To nemůže. Zítra už přece můžeme otevřít. Otevřeme zítra, že?“

Potřásl hlavou. „Na místě činu finišujeme a veškeré ošklivé žluté pásky jsou pryč.“ Podle tónu, jakým to pronesl, jsem poznala, že mu MacInnes referoval o našem rozhovoru.

Tím jsem se však nehodlala zabývat. „Co ten počítač?“ naléhala jsem.

„Poslal jsem jednoho z našich počítačových odborníků, aby to zjistil. Bylo to těsně před mým odchodem z práce a zatím se mi neozval.“

Vyhrabala jsem mobilní telefon a zavolala Lynn. Její hlas zněl rozrušeně. „Blair, musíme si pořídit nový počítač. Tenhle někdo napadl.“

„Jak to myslíte?“

„Dělá divné věci. Mluví a píše v neznámých jazycích.“

„Co tomu říká ten policista?“

„Dám vám ho.“

Vzápětí se ozval mužský hlas. „Jde o kompletní zhroucení, ale dokážu zachránit většinu vašich dat, možná i všechno.“

Znovu nainstaluju vaše programy a uvidíme, co z toho vyjde. Máte náhradní počítač?“

„Ne, ale když řeknete, že ho potřebujeme, zařídím, abyste ho ještě dnes večer dostali. Co způsobilo tu poruchu?“

„Takhle to dělají,“ zahlaholil vesele. „Právě teď je monitor naprosto nehybný. Myš nepracuje, klávesnice nepracuje, nic. Ale buďte klidná, zase to rozmrazím – teď to právě ztuhlo potřetí – a vykutáme z toho ta data.“

„Co nový počítač?“

„Neuškodí.“

Rozloučili jsme se a já vysvětlila situaci Wyattovi. Hned nato jsem zavolala do jednoho velkého obchodu s elektronikou, vyličila, co potřebuji, dala jim číslo své kreditní karty a požádala je, aby měli přístroj připravený, protože si ho vyzvedne jeden policista. S tím to mezitím vyřizoval Wyatt.

Pak jsem to oznámila Lynn a už nám nezbylo než čekat, jaká kouzla ten počítačový odborník dokáže.

„Pár tisíc dolarů, s jejichž výdejem jsem nepočítala,“ povzdechla jsem si. „Doufám, že se dají odečíst s daní.“

Pohlédla jsem na Wyatta, který se zakřenil. „Co je na tom tak legračního?“

„Ty. Jsi taková křehule a je zábavné slyšet z tvých úst něco tak praktického.“

Vyděsil mě tím natolik, že jsem určitě zůstala s otevřenými ústy. „Cože?“

„Křehule,“ pokrčil rameny. „Máš růžové kladivo...“

„Jsem podnikatelka, a to úspěšná!“ bránila jsem se. „Křehké ženy se takhle nechovají, ale nechávají ostatní, aby o ně pečovali.“ Cítila jsem se vážně dotčená. Nesnáším, když mě někdo podceňuje.

Sevřel můj pas oběma rukama a pořád se uculoval. „Všechno na tobě je takové křehké a načepýřené, od účesu po sandály s mušličkami. Pořád nosíš řetízek na kotníku, máš růžově nalakované nehty na nohou a tvoje podprsenky ladí s kalhotkami. Připomínáš zmrzlinu a já mám velkou chuť tě olíznout.“

Hele, jsem lidská bytost! I když přiznávám, že mě ta představa mírně zneklidnila.

Než se mi podařilo vrátit myšlenky k hádce (já se hádala, on se bavil), už mě zase líbal, a když jsem si to uvědomila, kousal mě a lízal po krku, takže moje vůle dostávala trhliny.

Zase. Přímo v kuchyni jsem ztratila kalhotky i sebekontrolu. *Nenávidím to.* A co bylo horší, musel mi potom pomáhat zpátky do kalhot.

„Začnu nový seznam,“ křikla jsem za ním, když se samolibě vydal nahoru s mými věcmi. „A ukážu ho tvojí matce!“

Zastavil se a ohlédl přes rameno, v očích ostražitý výraz. „Ty se s ní bavíš o našem sexuálním životě?“

„Bavím se s ní o tom, že se mnou manipuluješ!“ Zazubil se, zavrtěl hlavou a pokračoval v cestě. „A nejen to!“ ječela jsem. „Nemáš v tomhle domě jedinou kytku, což mě děsně deprimuje!“

„Zítří ti koupím keř,“ zavolal shora.

„Kdybys byl pořádněj policajt, nemusela bych tu zítří vůbec být!“ Tak. Ať se s tím vyrovná.

Když se vrátil, byl převlečený do džin a bílého trička. Mezitím se mi podařilo najít blok, usadila jsem se na velkou koženou pohovku v obývacím pokoji a dálkový ovladač k televizi jsem vložila do svého závěsného obvazu.

Wyatt pohlédl na televizi a pak na mě. „Sedíš na mojí pohovce.“

„Je tady lampa. Potřebuju světlo.“

„Už jsme to probírali. To je *moje* pohovka.“ Přistoupil ke mně nebezpečně blízko.

„Jestli mi poraníš ruku...“ Zarazila jsem se, protože mě zvedl a hned nato si mě posadil na klín.

„Tak,“ zamumlal a otřel se mi nosem o krk, „teď ji máme oba. Kde je ovladač?“

Díkybohu pořád v mé závěsné pásce, a už tam zůstane. Pravou rukou jsem svírala blok a propisku, zatímco jsem se snažila nevnímat, co provádí s mým krkem. Měla jsem přitom pocit určitého bezpečí, protože jsem nevěřila, že by po epizodě v kuchyni už zase mohl.

„Někde tu byl,“ prohlásila jsem ochotně a rozhlédla se. „Nespadl na zem?“

Musel se podívat, takže mě vrátil na pohovku a začal ovladač hledat. Když ho nikde nenašel, pronikavě se na mě podíval. „Blair, kde je?“

„Byl tady!“ tvrdila jsem rozhořčeně. „Fakt!“ A nelhala jsem. Byl tam, dokud mě nezvedl. Bohužel byl polda a měl přehled o různých skrýších. Pohled mu padl na můj závěsný obvaz.

„Dej to sem, ty záludná potvůrko!“

„Záludná?“ podivila jsem se. „Myslela jsem, že jsem jen neškodná křehule.“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsi neškodná.“ Postoupil o krok blíž ke mně a já se dala na útěk. Umím sice dobře běhat, ale Wyatt má delší nohy a moje sandály taky nebyly nejvhodnější obuv, takže to netrvalo dlouho. Když mě chytil a vylovil dálkový ovladač z úkrytu, zahihňala jsem se.

Samozřejmě se chtěl dívat na baseball. Já si na něj moc nepotrpím, protože – pokud vím – nepoužívá roztleskávačky, takže jsem se o tu hru nikdy nezajímala. Nakonec jsme se oba usadili na pohovku, a zatímco on sledoval zápas, já pracovala na svém seznamu.

Jakmile jsem skončila, začala jsem se nudit. Jak dlouho tenhle přitroublý zápas vůbec trvá? Padla na mě únava, a jelikož Wyattovo rameno bylo po ruce a rukou mě objal kolem zad, stulila jsem se k němu a usnula.

Vzbudilo mě, když mě nesl nahoru. Dole už bylo zhasnuto, takže jsem předpokládala, že je čas k spánku. „Dám si sprchu,“ zívla jsem. „A potřebuju převázat ránu.“

„Já vím. Všechno připravím.“

Přinesl veškeré obvazové potřeby a potom opatrně odstraňoval tlusté vrstvy gázy, až se odhalila ta poslední, která byla přilepená k ráně. Protože se nedala odtrhnout, rozhodla jsem se, že ji navlhčím ve sprše.

Wyatt pustil vodu, pak svlékl sebe a nakonec mě. Vzhledem k odhodlání nemít s ním sex jsem nejspíš neměla být v jeho přítomnosti nahá, ale musím přiznat, že se mi to líbilo. Hodně. Líbil se mi nahý, to, jak na mě pohlížel i jak se mě dotýkal.

Když jsme vstoupili do proudící vody, naše těla byla mokrá a kluzká a stáli jsme těsně u sebe, aby mohl sloupnout obvaz z mého ramene, začali jsme se zvolna pohybovat ve smyslném vodním tanci.

Rychle jsem vykřikla: „Žádný sex!“ Ale jen se zasmál, jako by mu to bylo jedno, a začal mě umývat. Brzy jsem zjistila, proč se tvářil, že je to jedno. Snažila jsem se.

Opravdu. Prostě jsem nebyla připravená na všechna místa, která mi omýval, ani na to, jak dlouho to bude trvat.

„Netrucuj,“ řekl nakonec, když jsem se posadila na židli a on se pečlivě pustil do nového obvazu. „Těší mě, že mi nedokážeš odolat.“

„Ale pracuju na tom,“ zamumlala jsem. „Jednou to zvládnou.“

Rozpustil mi vlasy a začal je pročesávat, i když jsem si to mohla udělat sama. Zuby jsem si taky čistila, ne? Ale chtěl to udělat, tak jsem mu nebránila. Potom jsem ho požádala o kalhotky a tílko, v nichž jsem chtěla spát.

„Jako bys to potřebovala,“ odfrkl si, zvedl mě a odnesl do postele tak, jak jsem byla. Nahou.

Chudák detektiv MacInnes, úplně jsem na něj zapomněla. Telefon se ozval právě ve chvíli, kdy se Wyatt ukládal vedle mě, přesto zvedl sluchátko hned po prvním zazvonění.

„Bloodsworth. Máš to?“ Pohlédl na mě. „Dwayne Bailey. Říká ti to něco?“

Před očima mi prolétla postava statného, poměrně vysokého muže, hodně chlupatého. „Ano, vzpomínám si na něj,“ přikývla jsem. „Potřeboval depilaci.“

„Mohl by to být člověk, kterého jsi viděla?“

Mám poměrně dobrou vizuální paměť a dokázala jsem dosadit Baileyho vedle Nicolina auta. „Jeho obličej bych v žádném případě nepoznala, ale postavou by odpovídal. Byl taky docela nevrlý, jako by měl špatnou náladu.“

Vzpomněla jsem si, že se dostal do sporu s jiným z našich členů kvůli používání jednoho zařízení. Evidentně tehdy pospíchal a nechtěl čekat, až ten druhý docvičí.

„Fajn. Zítra se na něj podíváme,“ prohlásil Wyatt. „Zatím se na to vyspi.“

„Proč na něj nevlítnete hned?“ podivila jsem se rozhořčeně. Můžou najít člověka, který zabil Nicole a střelil mě a dávají si načas?

„Nemůžeme ho jen tak zatknout,“ vysvětloval mi Wyatt poté, co zhasl a vklouzl ke mně pod pokrývku. „Žádný soudce by to nepodepsal. Promluvíme s ním a zjistíme, co z něj vypadne.“

„A on mezitím bude pobíhat kolem a střílet nevinné lidi.“

Wyatt se zasmál, pocuchal mi vlasy a přitáhl mě k sobě. „Nikdy jsem netvrdil, že jsi nevinná.“

Štípla jsem ho do boku. „Zkus přemýšlet,“ požádala jsem ho s předstíranou rozhodností. „Zítra touhle dobou bych už mohla být ve své posteli.“

„Ale nebudeš.“

„Proč?“

„Protože se nemůžeš sama oblékat,“ uchichtl se znovu.

KAPITOLA SEDMNÁCT

DRUHÝ den ráno jsem mohla paží pohybovat o něco lépe, i když opatrně. Zatímco Wyatt dole připravoval snídani, vyčistila jsem si zuby a učesala se, a abych mu ukázala, jak jsem šikovná, částečně se i oblékla.

Svoje věci jsem objevila rozvěšené v šatně a při tom pohledu se mi lehce sevřely útroby. Zřejmě všechno vybalil včera večer. Pátrala jsem po spodním prádle a našla ho v zásuvce prádelníku, úhledně složené, jako bych ho tam dala sama, zatímco jsem očekávala, že tam bude spíš nastrkané bez ladu a skladu. Ten člověk mě dokázal občas i překvapit.

Prohlédla jsem si i ostatní zásuvky, abych zjistila, jak zachází se svým prádlem, a všechno bylo pěkně složené. Trička, boxerky i ponožky. Nic mimořádného. Byla jsem tomu ráda.

Přiznávám, že dbám na svůj vzhled, i když už to není takové, jako když jsem byla v pubertě, protože jak mi přibývala léta, získávala jsem víc sebejistoty. Zvláštní, co?

V šestnácti, kdy byste odhadovali, že jde o vrchol krásy, jsem trávila celé hodiny úpravou vlasů, líčením a zkoušením jednoho oblečení za druhým, protože jsem nebyla přesvědčená, zda vypadám dost dobře.

Ted' je mi třicet a cítím se mnohem volněji, přestože je mi jasné, že nevypadám zdaleka tak dobře jako v těch šestnácti.

Péče o pleť mi přece jen zabere víc času a musím hodně pracovat na tom, abych si udržela správnou váhu.

Pokud jdu na nějakou hodně významnou schůzku, dávám si záležet na úpravě vlasů a líčení, ale většinou se tím moc nezabývám. Trochu řasenky, lesk na rty a stačí.

Pořád se samozřejmě ráda hezky oblékám a zkouším každý kousek tak, aby všechno dohromady tvořilo dokonalou kombinaci. Občas se dokonce nedokážu rozhodnout, jakou barvu spodního prádla si vzít. Je dnes modrý, nebo růžový den? Případně červený? Černý? Bílý?

Právě teď jsem měla před sebou takové dilema. Musela jsem si vybrat, co na sebe. Pod bílé kalhoty se přece nehodí černé kalhotky, že? Nakonec jsem vytáhla modré šortky a doplnila je růžovým tílkem. Moje tílka mají široká ramínka, protože nesnáším, když vykukují ramínka od podprsenky. Růžové tílko zároveň rozhodlo, že si nemůžu vzít žádné tmavé spodní prádlo.

Wyatt nakoukl do ložnice. „Co ti tady trvá tak dlouho? Snídaně je na stole.“

„Rozhoduju se, jakou barvu spodního prádla si mám dnes ne sebe vzít.“

„Proboha!“ protočil panenky a zmizel.

Žlutou! Možná vám nepřipadá, že by žlutá s růžovou byla nejlepší kombinace, ale prádlo bylo jemně žluté a vypadalo úžasně. Ne že by ho uviděl někdo jiný kromě mě, no, Wyatt asi jo, protože jsem si ještě pořád nedokázala obléknout podprsenku, ale připomínalo mi zmrzlinu, o níž se včera zmínil.

Hlad se hlásil o slovo, a tak jsem si opatrně natáhla spodní kalhotky a šortky a přidala jednu z Wyattových košil, než mi pomůže s vrškem. Vklouzla jsem do sandálů (těch s mušličkami) a sešla dolů.

Wyatt po mně loupl očima. „Vzít si sandály a jednu z mých košil ti trvalo půl hodiny?“

„Mám taky šortky,“ upozornila jsem ho. „Pak mi pomůžeš se zbytkem.“ Posadila jsem se ke stolu a Wyatt přede mě přistrčil talíř s vajíčky, párky a opečenými toasty. Snídani doplnila sklenka pomerančového džusu a hrnek kávy.

„Mohla bych si na to zvyknout,“ poznamenala jsem, když jsem se zakousla do toastu.

„Vaříš vůbec někdy?“

„Jasně. Ale obvykle jím ve spěchu, protože otvíráme dost brzy.“

„Ty otvíráš i zavíráš osobně?“ Se svou porcí usedl naproti mně. „To je docela dlouhá pracovní doba.“

„Od šesti ráno do devíti večer. Ale nedělám to každý den. Střídáme se s Lynn. Když potřebuju zůstat spíš večer, přijde ráno dřív a opačně. V pondělí jsem tam celý den, aby Lynn měla dva dny za sebou volné. Všichni moji zaměstnanci mají dva volné dny vcelku, ale střídají se. Proto třeba jóga není každý den.“

„Proč zrovna v pondělí? Proč nemá Lynn volnou sobotu?“

„Protože je u nás nejvíc rušno a v pondělí je zase provoz nejslabší. Nevím proč, ale u kosmetických a kadeřnických salonů je to podobné. Většina má v pondělí zavřeno.“

Wyatt se tvářil, jako by nevěděl, co si s tou informací počít. Člověk by myslel, že jako policistovi se mu hodí všechno. Co kdyby měl jednoho dne zatknout šíleného stylistu? Kdyby bylo pondělí, ušetřil by si čas, protože by ho nemusel hledat v salonu.

„A vůbec,“ změnila jsem námět hovoru, „proč se vlastně namáhám s oblékáním, když mě chceš připoutat v koupelně? Doufám, že sis to rozmyslel, protože jak bych se během dne najedla?“

„Připravím ti pár sendvičů a dám ti je do ledničky.“ Oči mu blýskly smíchem.

„Jen tak pro zajímavost – v koupelně nejím.“

„Dám ti dost dlouhý řetěz, abys mohla stát ve dveřích.“

„Jsi úžasný. Ale varuju tě: Jakmile se začnu nudit, bývají se mnou problémy.“

„Jaké problémy můžeš dělat v koupelně?“

Několik možností mě napadlo, ale nesdělila jsem mu je. Přesto zřejmě něco vyčetl z mého obličeje, protože zavrtěl hlavou. „Je to lákavé, ale v žádném případě tě nemůžu nechat celý den samotnou.“

„Takže se vrátím k tvé matce?“

„Obávám se, že to tak dopadne. Už jsem s ní mluvil.“

„A doufám, že ses omluvil.“

„Jasně,“ vzdychl. „Mohl jsem si to nahrát a pak ti to dát, aby sis to poslechla, kdykoli se ti zachce.“

Tentokrát jsem mu pomáhala s úklidem kuchyně. Rukou jsem pohybovala velmi opatrně, ale zároveň jsem předpokládala, že je potřeba začít trochu cvičit. Pak jsme šli nahoru, aby mi Wyatt pomohl s oblékáním, a znovu jsem měla ten příjemný, intimní pocit, jako bychom to dělali už léta.

Wyattovi se líbila žlutá podprsenka a trval na tom, abych ukázala, jestli ladí s kalhotkami, což byla pochopitelně jen záminka. Jakmile chtěl rukou vklouznout pod ně, rychle jsem křikla: „Ne!“ a on se odtáhl.

Sakra! Srdce se mi rozbušilo a tělem mi prolétla horká vlna. Ted' budu celý den vzrušená.

Rychle jsem se sklonila a políbila místo nad zipem jeho kalhot. Trhl sebou a zabořil mi ruku do vlasů. „Jen si představ, jaké by to bylo, kdyby ty kalhoty tady nebyly,“ zavrňela jsem. Jeho ruka se zarazila a Wyatt se zachvěl.

Já se ale narovнала a houkla: „Jenže tady jsou a ty musíš do práce.“

„To je podraz,“ zavrčel.

„Jen půjčka za oplátku. Když mám být vzrušená já, můžeš být i ty.“

„Večer to bude zajímavé,“ zamumlal a upravil mi zbytek oblečení.

„Třeba ne. Myslím, že už začínám zjišťovat, jak na tebe.“

„V tom případě se budu muset víc zaměřit na tvůj krk.“

Tak jsem prožila další klidný den u paní Bloodsworthové. Mluvila jsem s Lynn, která mi poreferovala o situaci s počítačem i o tom, kolik členů se po otevření objevilo. Měla jsem z toho radost, protože jsem se obávala, že jich zpočátku dost ubude.

Posilovna byla plná a skoro všichni se zajímali, jestli jsem v pořádku. Komentáře ohledně Nicoliny smrti byly různé.

Od „Nezajímala mě, ale nezasloužila si to,“ po „Ani mě to nepřekvapuje.“

Jeden z členů požádal o prodloužení kvůli tomu, že jsme měli tři dny zavřeno. Řekla jsem Lynn, ať mu dá čtyři dny. Všude se najde nějaký š'oura.

Zavolala jsem mámě a nastínila jí poslední situaci. Nejmenovala jsem Dwayne Baileyho pro případ, že by byl nevinný, ale vyprávěla jsem o problémech s počítačem a ona se mi svěřila s těmi svými.

Máma pracuje v realitní kanceláři a všechny údaje si zaznamenává na malý počítač doma, který se zřejmě taky rozhodl stávkovat. Během posledního týdne zkolabovala tiskárna, kopírku musela dát do opravy a počítač se dvakrát krátkodobě zhroutil. Právě si připravovala čtvrtletní vyúčtování daní, takže ji to dost zneklidnilo. A já jí svým postřelením jen přidala.

Snažila jsem se ji uchlácholit a slíbila, že ji včas seznámím se vším, co se bude dít. Ptala se taky na Wyatta, což je normální, když si její dceru odvezl domů. Líbil se jí. Tvrdila, že je přitažlivý, a když jsem si ho představila nahého, souhlasila jsem s ní.

Paní Bloodsworthová pracovala chvíli v zahradě, zatímco já radši z bezpečnostních důvodů ven nevycházela. Sice jsem pochybovala, že by Nicolin vrah přijel k jejímu domu a zahlédl mě, jak vytahuji plevel ze záhonů, ale dokud Wyatt pachatele neměl pod zámkem, neriskovala jsem. Moje rameno bylo ještě pořád dost bolestivé, aby mi připomnělo, že jde o nebezpečného člověka.

A tak jsem si četla. Dívala se na televizi. Sledovala hodiny. Wyattovi jsem nevolala, i když jsem měla sto chutí. Věděla jsem, že kdyby se dělo něco závažného, ozval by se.

Trošku jsem cvičila jógu, abych udržela svaly ve formě, a když mě paní Bloodsworthová uviděla, zaujalo ji to. Převlékla se do volnějšího oblečení, přinesla si cvičební podložku a natáhla se na zem vedle mě. Ukázala jsem jí některé základní pozice a protahovaly jsme si svaly až do oběda.

Kolem druhé volal Wyatt. „MacInnes a Forester ráno vyslechli Baileyho v přítomnosti jeho ženy. Zřejmě měla jisté podezření, že jí zahýbá, takže následovala scéna. Bailey se sesypal a přiznal, že slečna Goodwinová mu vyhrožovala, že když jí nedá určitou částku peněz, prozradí všechno jeho manželce, a tak ji zastřelil. Ted' je ve vazbě.“

Úlevou se mi podlomily nohy a plácla jsem sebou na pohovku. „Díkybohu! Tohle schovávání mě už přestává bavit. Konečně se můžu vrátit domů! A do fitcentra. Je po všem?“

„Vypadá to tak.“

„To on otevřel moji branku?“

„Popírá to. I to, že by tě postřelil, což je chytrý tah. Dobrý právník mu může zajistit obvinění z vraždy druhého stupně za zastřelení slečny Goodwinové, ale střelba po tobě by už byla předem promyšlená a automaticky by přinesla delší trest.“

„Ale můžete mu to prokázat, ne? Balisticky a tak.“

„Spíš ne. Šlo o dvě různé zbraně. Tu, kterou zabil slečnu Goodwinovou, jsme našli, ale má jinou ráži než ta, co postřelila tebe. Prostě měl dvě, ale dokud tu druhou nenajdeme, nic mu nedokážeme.“

To se mi nelíbilo, protože jsem se chtěla pomstít. Jestliže toho chlapa neobviní, že mě postřelil, jako by nic neprovedl. Přála jsem mu co nejdelší trest.

„Může se dostat ven na kauci?“

„Asi ano. Když se teď přiznal, nemá smysl zabíjet svědka, rozumíš?“

Měl pravdu, přesto jsem neměla dobrý pocit z toho, že ten chlap se může volně potulovat. Co když mu přeskočí a rozhodne se to dotáhnout do konce?

„Jestli ti to pomůže, nejde o žádného vraždícího maniaka. Byl prostě zoufalý a nechtěl, aby se manželka dozvěděla, že ji podvedl. Protože všechno stejně nakonec prasklo, zklidnil se a spolupracuje.“

Fajn. Dokážu to pochopit. Bojíte se jen toho, co se nestalo. Jakmile se to stane, musíte to řešit. „Můžu to říct našim?“

„Jasně. Bude to večer v televizi a ráno v novinách.“

„To je výborná zpráva,“ zaradovala se paní Bloodsworthová, když jsem jí všechno vyličila. „Vaše společnost mi ale bude chybět. Myslím, že zase začnu chodit do vašeho fitcentra. Ani jsem si neuvědomila, jak se od toho úrazu hrozně nudím.“

Zavolala jsem mámě a sdělila jí to dobrou novinu, potom Sianě a Lynn. Té jsem oznámila, že hned druhý den přijdu do práce, ale požádala ji, aby ráno otevřela ještě sama. Dokud nebudu mít paži v pořádku, nebylo by dobré, abych dělala cokoli ve spěchu.

Předpokládala jsem, že mě Wyatt odveze k našim, což bylo logické. Máma mě může pár dní rozmazlovat, než se

dokážu sama obléknout, a pak se zase všechno vrátí do normálu.

Skoro týden bylo v mém životě všechno vzhůru nohama a už jsem se potřebovala zklidnit. Evidentně jsem získala milence, kterého jsem se zatím dost marně snažila udržet v určitých mezích.

Jelikož jsem se teď už necítila ohrožená na životě, mohli bychom se pokusit o běžný vztah a zjistit, jestli nás k sobě poutá opravdu jenom chemie, nebo může jít o něco trvalejšího.

Situace vypadala nadějně. Už jsem se nemohla dočkat, až navážeme přirozený vztah.

KAPITOLA OSMNÁCT

PŘIPADALA jsem si jako ptáček v kleci. Přestože moje omezení trvalo necelých osmačtyřicet hodin, měla jsem pocit, že je to mnohem déle. Ještě pořád jsem se o sebe nedokázala plně postarat, i když jsem paží pohybovala čím dál lépe. Nemusela jsem už ale zůstat zavřená v domě nebo se plížit zadními vchody.

„Jsem volná! Jsem volná!“ prozpěvovala jsem si ve Wyattově autě poté, co mě vyzvedl u své matky. Bylo to později než předchozí den a slunce už skoro zapadlo.

„Ne tak docela,“ zchladil mě, když mi připevnil bezpečnostní pás.

„Jak to myslíš?“ zaječela jsem, protože zrovna obcházel auto na svou stranu.

„Pořád mi připadáš nezpůsobilá postarat se o sebe,“ pokrčil rameny, když se usadil k volant. „Nedokážeš se obléknout, umýt si vlasy a nemůžeš řídit oběma rukama.“

„Ani ty neřídíš oběma rukama!“ upozornila jsem ho.

„Ale mám obě ruce zdravé,“ opáčil.

Jen jsem cosi zachrčela. „Když se to tak vezme, jediný důvod, proč jsem nespala u našich, byly obavy, že by si mě tam mohl vrah najít a tím ohrozit i moji rodinu. Protože Dwayne Bailey je ve vazbě, nemá důvod mě hledat, takže dneska budu u nich.“

„Dneska ne.“

„Ráda bych věděla proč.“

„Protože tě tam neodvezu.“

„Máš nějakou naléhavou práci? Máma by si pro mě mohla přijet.“

„Přestaň ze sebe dělat hloupou. Mám tě tam, kde tě chci mít, a taky to tak zůstane.“

To mě rozčílilo. „Nehodlám být tvoje sexuální hračka, s níž si budeš pohrávat, kdykoli se ti zamane. Chci se vrátit ke svému běžnému životu. Zítra musím jít do práce.“

„To můžeš. Ale odvezu tě tam já.“

„Nedává to smysl. Co když se něco stane a budeš muset do práce? Můžou tě přece zavolat kdykoli, ne?“

„Možné to je, i když mě přímo na místa činu moc často nevolají. Od toho jsou tam detektivové.“

„Já navíc nepotřebuju, abys mě odvážel do práce. Můj kabriolet má automatickou převodovku a bezpečnostní pás si můžu upevnit jednou rukou. Jsem naprosto schopná řídit a nezačíněj zase se dvěma rukama na volantu!“

Byla jsem odhodlaná ho opustit, stejně jako on chtěl, abych zůstala. Původně jsem to tak ani necítila, ale svým přístupem mě přímo vyprovokoval.

Chvilí mlčel a pak se tiše zeptal: „Copak už nechceš být se mnou?“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „Jasně že chci,“ vyhrkla jsem dřív, než jsem se stačila zarazit. Hned nato jsem ale pobouřeně dodala: „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi takovej mizera. Tohle je holčičí argument a ty ho používáš proti mně!“

„Na tom nesejde, ne? Připustilas to.“ Potutelně se uculil a zamrkal. „Co jsou holčičí argumenty?“

„Vždyť víš. Odvolání na emoce.“

„Sakra, kdybych věděl, že to tak zabírá, použil bych to už dřív.“ Natáhl ruku a stiskl mi koleno. „Díky za tip.“

Znovu mrkl a já se neubránila smíchu. Odstrčila jsem aspoň jeho ruku.

„Je mi jasné, že okolnosti se nějak semlely a tys toho využil,“ povzdechla jsem si, „ale vůbec ses o mě neucházel. A já chci domů.“

„Mám dojem, že jsme už o tom mluvili. Tvoje představy dvoření se od těch mých trochu liší.“

„Chci chodit na rande. Do kina, na večere, tancovat... Tančíš vůbec?“

„Jen pod velkým nátlakem.“

„Ach bože!“ Udělala jsem smutné oči. Hned po nich je pláč na krajíčku. „Já zrovna miluju tanec.“

Vrhl po mně vyděšený pohled a zamumlal: „No dobře, vezmu tě tancovat.“ Přitom trpitelsky protáhl obličej.

„Nechci, abys dělal něco, co se ti nelíbí,“ zavrtila jsem hlavou.

„Jenže až rande skončí, uděláme zase to, co budu chtít já!“

Zkuste hádat, co to asi bude. Šokovaně jsem na něj pohlédla. „Chceš, abych ti za rande platila sexem?“

„Proč ne?“ zasmál se a znovu mi stiskl koleno.

„K tomu nedojde.“

„Fajn. V tom případě ale nejdu tancovat.“

K seznamu jeho prohrěšků jsem v duchu přidala: *Odmítá spolupracovat a udělat cokoli pro mě*. Vypadalo to, že z toho nakonec bude tlustá kniha podobná encyklopedii.

„Takže žádný návrat?“ chtěl vědět.

„Právě jsem přidávala další bod na seznam tvých prohrěšků.“

„Zapomeň na ten zatracenej seznam! Jak by se ti líbilo, kdybych začal sepisovat všechny tvoje chyby a úlety?“

„Přečetla bych si je a snažila se na nich něco zlepšit,“ prohlásila jsem rozhořčeně. Určitě by mě to zajímalo, protože

to, co považoval za problém on a co já, mohly být dvě naprosto odlišné věci.

„Je to přece hloupost. Mám dojem, že si záměrně děláš problémy.“

„Jako například?“ zeptala jsem se sladce.

„Třeba svou proříznutou pusou.“

Poslala jsem mu vzdušný polibek. „Když jsem tě dnes ráno políbila nad zipem, připadalo mi, že se ti líbí.“

Připomněla jsem mu to a Wyatt se viditelně zachvěl. „Máš pravdu,“ přiznal ochraptěle. „Líbilo se mi to.“

Dobře jsem mu rozuměla. Sama jsem v sobě během dne tlumila jistou touhu. Třeba až ho dostanu domů... Do té doby nemělo smysl budit v něm zdání, že vyhrál.

„Nebudeš tomu věřit,“ pokračoval, „ale narušuješ moje pracovní soustředění. Pořád musím myslet jen na to, jak tě svléknu. Možná se to trochu zklidní, až se vezmeme a budeme spolu rok dva, ale teď je to hrozně silné.“

„Neřekla jsem, že si tě vezmu,“ odsekla jsem automaticky, ale srdce se mi rozběhlo rychleji a moje vlastní soustředění mělo snahu opustit náš rozhovor a soustředit se na to, jak svléknu jeho.

„Dojde k tomu a oba to víme. Musíme jen začít pár drobností, jako je třeba vzájemná důvěra, kvůli níž si děláš takové starosti. Ale předpokládám, že během několika měsíců budu mít všechno pod kontrolou a třeba zařizovat vánoční svatbu.“

„Tak k tomu *rozhodně* nedojde. I kdybych souhlasila, což nehodlám, máš vůbec představu, jak dlouho trvá příprava svatby? Tyhle Vánoce nepřipadají v úvahu. Ty příští možná – chci říct, že je možné plánovat na tak dlouhé období, i když netvrdím, že bych se chtěla vdávat příští Vánoce, protože i kdybychom se vzali, nebylo by to na Vánoce, protože naše výročí by splynulo s celým tím svátečním blázincem, což nesnáším. Výročí musí mít vlastní speciální termín.“

Wyatt se zazubil. „Řeklas *naše výročí*, což se prakticky rovná souhlasu.“

„Pouze pokud nerozumíš anglicky. Řekla jsem: *I kdybychom se vzali, ne že se vezmeme.*“

„Vyjde to nastejno.“

„Přesto jsem se tím k ničemu nezavázala.“

Zamyšleně se na mě zadíval, jako by si ani neuvědomil, že jsme do té chvíle ani jeden ještě neřekl: „Miluju tě.“ Muži zřejmě těm slovům nepřikládají takový význam jako ženy. Pro ně vztah znamená spíš něco, co se děje, než co se mluví, ale aspoň by mohli pochopit, že pro ženy to důležité je. To, že jsem mu to neřekla, ho zaujalo. Uvědomil si, že mezi námi to není až tak ideální, jak se domníval.

„Hmm,“ vzdychl nakonec a mně se ulevilo, že nevyhrkl: „Miluju tě!“, aby mě přiměl to opakovat, protože jsem věděla, že by to nemyslel vážně.

Bože, tyhle vztahy mezi muži a ženami jsou ale složité! zavrtěla jsem hlavou. Něco jako šachy, kdy jsme rovnocenní soupeři. Věděla jsem, co chci. Aby mě naprosto přesvědčil o tom, že má zájem o dlouhodobý vztah.

Doufala jsem v to, ale dokud jsem neměla jistotu, pořád jsem se držela trochu zpátky. Myslím, že jsme se oba bavili, i když jsme se neustále dohadovali. V určitou chvíli šachy skončí a my zjistíme, jak jsme na tom.

Wyatt mě vzal za ruku. Pochopitelně levou, jelikož řídil. Jemně vklouzl dlaní pod mou dlaň a propletl naše prsty. Nepochybovala jsem o tom, že je zatraceně dobrý stratég.

Následující noc byla úplně jiná než ty dvě předchozí. Wyatt vypral svoje i moje prádlo a překvapil mě tím, že nenadělal žádný nepořádek. Dokonce ještě posekal trávník, přestože už byla skoro tma.

Připadala jsem si jako paní Špačková, která pozoruje pana Špačka, jak staví hnízdo a potom se před ním producíruje v naději, že paní Špačkovou uvnitř omámí. Tohle byl domácí Wyatt v akci. Upřímně řečeno jsem podle toho, že trávník byl upravený, usoudila, že ho udržuje pravidelně.

V deset hodin se objevil bez košile a hrud' se mu leskla potem, neboť bylo ještě pořád horko. Zamířil k dřezu, naplnil si velkou sklenici vodou a dlouze se napil. Měla jsem sto chutí skočit mu na záda a srazit ho k zemi, ale moje bolavá ruka si nic takového nemohla dovolit.

Wyatt postavil sklenici a otočil se ke mně. „Jdeš do sprchy?“

„Mohli bychom umýt i vlasy?“ zeptala jsem se.

„Jasně.“

„Vyfoukání nezabere moc času.“

„To je jedno,“ usmál se vláčně. „Budu si přitom vychutnávat okolí.“

Není potřeba, aby byl člověk génius k vytvoření představy, jak následující hodina probíhala. Oba jsme byli mokří, kluzcí a vzrušení a já se rozhodla hodit veškeré sebeovládání za hlavu (jen protentokrát).

Začalo to ve sprše, pak byl oddechový čas, zatímco mi Wyatt sušil vlasy, a skončili jsme v posteli. Ztěžka jsme oddechovali a já byla skoro bezvládná slastí a vyčerpáním. Skoro. Zívla jsem a najednou byla tma.

Máma volala, právě když jsme ráno snídali. Nevěděla jsem, že je to ona. Wyatt dvakrát řekl: „Ano, madam!“, potom „Sedm“ a znovu „Ano, madam!“ Potom hovor ukončil.

„Tvoje matka?“ zeptala jsem se, sotva se znovu pustil do jídla.

„Ne, tvoje.“

„Cože? Co chtěla? Proč jsi mi ji nedal?“

„Nechtěla s tebou mluvit. Pozvala nás dnes v sedm na večeři. Slíbil jsem, že přijdeme.“

„Co když budeš muset zůstat dlouho v práci?“

„Vypadám snad hloupě? Budu tam. A ty taky, i kdybych tě měl odvléct z fitcentra. Domluv si s Lynn, aby zůstala do zavírací hodiny.“

Protočila jsem panenky. „Co je?“ zeptal se nenuceně.

„Než mi začnete dávat rozkazy, poručíku, měl byste si nejdřív zjistit, co jsem si zařídila já.“

„Fajn, nějaký problém?“

„Lynn otevřela, a až přijdu, půjde domů a já budu pracovat prakticky celý den. V pět přijde znovu a zůstane až do konce. Takže tam bude sedm hodin, do té doby, než se zlepší moje ruka, protože ráno a večer se musí dělat určité věci, které jednou rukou nejdou. Takže tvoje příkazy nebyly nutné.“

„Prima.“ Zamrkal na mě.

Nebylo těžké odhadnout, proč nás máma pozvala. Jednak chtěla potěšit svoji zraněnou prvorozenou a taky si potřebovala proklepnout Wyatta. Určitě umírala zvědavostí, a protože musela čekat, to bylo ještě horší.

Vzrušeně jsem se těšila na první den ve fitcentru. Konečně jsem dostala zpátky svůj kabriolet, mohla jsem jet do práce a potom k rodičům. Sbalila jsem si věci a Wyatt nic nenamítal, přestože se netvářil nadšeně.

Tentokrát jsem se oblékla sama, dokonce i podprsenku. Nemohla jsem sice zkroutit ruku za záda, ale zapnula jsem ji vpředu a potom otočila.

„Moc dnes tou paží nemáchej,“ žádal mě Wyatt cestou k mému bytu, abych si tam vyzvedla auto. „Třeba bychom se mohli zastavit v lékárně a pořídit ti pořádnou závěsnou pásku.“

„Neboj, není to nutné,“ uklidňovala jsem ho. „Kdybych udělala rychlejší pohyb, stehy mi hned připomenou, že to nejde.“

O pár minut později Wyatt prohodil: „Nelíbí se mi, že nebudeme spolu.“

„Vždyť jsi věděl, že jsem u tebe jen dočasně.“

„Ale nemuselo by to tak být. Můžeš se ke mně nastěhovat.“

„Uff!“ vyhrkla jsem. „To by nebyl nejlepší nápad!“

„Proč?“

„Proto.“

„Tím jsi mi to objasnila,“ ušklíbl se. „Takže proč?“

„Z mnoha důvodů. Bylo by to moc uspěchané. Myslím, že oba potřebujeme oddechový čas.“

„Děláš si legraci? Po pěti společných dnech si myslíš, že bydlet spolu by bylo uspěchané?“

„Jen si vzpomeň, co všechno se stalo. Od čtvrté noci nebylo nic normální. Zažívali jsme mimořádnou situaci, ale teď skončila. Začíná běžný život a musíme zjistit, jak nám to za těch okolností půjde.“

Vůbec se mu to nelíbilo a ani já z toho nebyla nijak nadšená, ale věděla jsem, že nastěhovat se k němu by byla velká chyba. Osobně nesouhlasím s tím, aby žena bydlela s mužem, pokud nejsou manželé. Věřím, že se najdou i takoví muži, kteří nezneužijí situace k tomu, aby si ze své spolubydlící udělali kuchařku a služku, ale stejně – jak asi takové zařízení nakonec dopadne? Ne, díky, nic pro mě.

Vychovala mě žena, která si uvědomuje svoji cenu a jejíž dcery pevně věří, že pro ženu je nejlepší, když o ni muž musí hodně usilovat.

Wyatt se podle mého názoru dostatečně nesnažil odčinit, co provedl před dvěma lety. Jistě, pořád jsem se za to na něj zlobila. Moje rozčilení sice mírně sláblo, ale ne natolik,

abych se k němu nastěhovala, zvlášť když to vůbec nepovažuji za vhodné řešení pro ženu.

Dorazili jsme k mému bytu a tam stál můj sladký bílý kabriolet, pod stříškou, kam patřil. Wyatt zastavil za ním a vytáhl moje zavazadla ze zadních sedadel svého vozu. Ještě pořád se tvářil nabručeně, ale mlčel. Nejspíš plánoval nějaký úskočný útok.

Odemkla jsem postranní vchod a vešla do bytu. Pípání bezpečnostního systému prokázalo, že ho Siana opravdu zapojila. Vypnula jsem ho a zůstala stát v kuchyni, obklopená vlastními věcmi, které jsem strašně postrádala.

Řekla jsem Wyattovi, která ložnice nahoře je moje. Sice už u mě byl, ale jen dole. Vášnivá scéna se odehrávala na pohovce, kterou jsem nechala přechalounit, ne proto, že by na ní byly nějaké skvrny – tak daleko jsme se nedostali – ale takovýmhle způsobem jsem se chtěla zbavit veškerých vzpomínek na někoho, kdo mi ublížil. Nic v mém obývacím pokoji nevypadalo jako před dvěma lety.

Záznamník telefonu blikal. Přistoupila jsem k němu a zjistila, že mám sedmadvacet vzkazů, což nebylo tak moc, vzhledem k tomu, jak dlouho jsem byla pryč a první den se mě snažili zastihnout reportéři.

Pustila jsem záznamy a ty od médií jsem hned mazala. Několik zaměstnanců chtělo vědět, kdy znovu otevřeme, Siana však v pátek odpoledne všechny obvolala, takže už šlo o vyřízenou záležitost.

Pak se ozval důvěrně známý hlas a já užasle poslouchala: „Blair... Tady je Jason. Zvedni to, jestli jsi tam!“ Po krátké přestávce pokračoval: „Dnes ráno bylo ve zprávách, že jsi byla postřelena. Drahoušku, to je hrůza, i když reportér říkal, že tě ošetřili a propustili, takže to snad není nic vážného. Každopádně mám o tebe starost a chtěl jsem vědět, jak se ti daří. Zavolej mi!“

„Drahoušku?“ řekl Wyatt vedle mě nebezpečným tónem.

„Drahoušku?“ opakovala jsem, ale naprosto zmateně.

„Myslel jsem, že jste se od rozvodu neviděli.“

„To je pravda. Pokud nechceš počítat, když jsem ho zahlédla s manželkou nakupovat, ale to jsme spolu nemluvili, takže se to nepočítá.“

„Proč ti říká drahoušku? Snaží se o nějaký nový začátek?“

„Netuším. Slyšel jsi totéž co já. Drahoušku mi říkal v manželství, takže mu to možná podvědomě uklouzlo.“

Wyatt nedůvěřivě zachrčel. „Hmm. Po pěti letech!“

„Nevím, oč jde. Jasonovi je jasné, že se k němu nevrátím. Tečka. Takže nechápu, proč volá. Ledaže... Jak ho znám, možná pracuje zase na nějaké politické kampani. Znáš to. Kandidát udržuje přátelské vztahy s bývalou manželkou a telefonuje jí po incidentu, kdy byla raněna. Kdyby se mě nějaký novinář ptal, musela bych to potvrdit. Vždycky myslí na svoji kariéru.“ Klepla jsem na mazací tlačítko, abych se zbavila jeho odporného hlasu.

Wyatt mě vzal kolem pasu a přitáhl k sobě. „Neopovažuj se mu zavolat! Tomu parchantovi!“ Zelené oči měl přimhouřené a tak tvrdý výraz v obličeji, jaký mívají muži, když bojují o své území.

„Ani to nemám v úmyslu.“ Ted' nebyla vhodná doba k tomu, abych ho dráždila, protože jsem věděla, jak by mi bylo, kdyby se najednou ozvala jeho bývalá žena a nechala mu podobný vzkaz.

Objala jsem ho a opřela se hlavou do prohlubně jeho ramene. „Nezajímá mě, co povídá, ani co cítí, a až umře, na pohřeb mu nepůjdu,“ zamumlala jsem. „Dokonce mu ani nepošlu kytky.“

Wyatt se mi otřel bradou o spánek. „Jestli ti ještě zavolá, promluví si s ním sám!“

„Jasně.“

Wyatt se uchítl, políbil mě a poplácal po hýždích.

„Fajn,“ usmála jsem se. „A ted' můžu jet do práce?“

Vyšli jsme ven a nasedli do svých vozidel (tentokrát jsem si vzpomněla, že mám nastavit alarm). Wyatt vycouval na ulici natolik, abych měla dost místa. Napadlo mě, že mě chce doprovodit až do fitcentra, možná aby se ujistil, že tam na mě nečíhá bývalý manžel.

Vycouvala jsem a zařadila rychlost. Motor zapředl, jak jsem přidala plyn, a Wyatt se rozjel vedle mě.

O sto metrů dál byla stopka, protože ulice se křížila s rušnou čtyřproudovou silnicí. Šlápla jsem na brzdu a pedál klesl až k podlaze. Prolétla jsem kolem stopky a vřítla se na rušnou silnici.

KAPITOLA DEVATENÁCT

PŘED očima mi neproběhl celý dosavadní život, musela jsem se totiž soustředit na zápolení s volantem a mezitím jsem vykřikovala vulgární nadávky.

Ztratila jsem několik cenných vteřin tím, že jsem zoufale pumpovala brzdovým pedálem a modlila se, aby najednou nějakým zázrakem zabral. Ale nezabral.

Těsně předtím, než jsem minula stopku, jsem jako poslední naději dupla na záchrannou brzdu, auto se ostře otočilo, pneumatiky zaskřípaly a začalo se z nich kouřit. Bezpečnostní pás se napnul a s trhnutím mě přirazil k sedadlu. Snažila jsem se rotaci nějak ovlivnit, ale vozidlo za mnou, které se taky usilovně pokoušelo zastavit, škrtlo o můj pravý nárazník a situaci ještě zhoršilo.

Jako bych jela na velmi rychlém kolotoči. Ve zlomku vteřiny jsem zahlédla červenou dodávku, která se na mě řítila, a vzápětí jsem tvrdě narazila na středová betonová svodidla, převrátila se přes ně, bokem sklouzla po trávě a skončila v protisměru.

Zděšeně jsem pohlédla doprava a oknem vedle řidiče viděla strnulý ženský obličej. Připadalo mi, že se před dopadem čas na chvíli zastavil. Tělem mi prolétla vlna šoku a hned nato svět zčernal.

Trvalo to jen několik vteřin. Otevřela jsem oči a zamrkala, překvapená tím, že žiju, i když jsem se nemohla hýbat. A i kdybych mohla, měla bych obavy z toho, jaká zranění jsem utrpěla.

Nic jsem neslyšela. Jako bych byla úplně sama na světě. Viděla jsem rozmazaně, obličej jsem měla necitlivý, ale zároveň bolel.

„Uff!“ vydechla jsem do toho divného ticha a tím zvukem se všechno vrátilo do normálu. Naštěstí fungoval air bag, špatné bylo, že to bylo potřeba. Rozhlédla jsem se a málem hlasitě zasténala. Moje krásné autíčko připomínalo zkroucený kus železa. Žila jsem, ale můj vůz nikoli.

Ach bože! *Wyatt!* Jel těsně za mnou a všechno viděl. Určitě myslí, že jsem mrtvá. Zašátrala jsem pravou rukou po bezpečnostním pásu a rozeprala ho, ale když jsem chtěla otevřít dveře, byly zaseklé a nemohla jsem použít náraz těla, protože zraněná ruka byla zrovna na té straně.

Potom jsem si všimla, že přední sklo se vysypalo, a tak jsem se vykroutila zpod volantu (jako bych hrála Twister) a opatrně prolezla rozbitým oknem. V tu chvíli tam dorazil Wyatt.

„Blair,“ zachraptěl a vztáhl ke mně ruce, hned je ale zase spustil, jako by se mě bál dotknout. Byl bílý jako stěna. „Jsi v pořádku? Nemáš něco zlomeného?“

„Myslím, že ne.“ Můj hlas zněl slabě a roztřeseně a z nosu mi teklo. Rozpačitě jsem si pod ním přejela hřbetem ruky a zjistila, že je to krev. „Ach, už zase krvácím!“

„Já vím.“ Jemně mě zvedl z kapoty a nesl mě k travnatému prostřednímu pruhu, přičemž se musel prodírat změtí automobilů. Doprava v obou směrech stála. Z pomačkaného auta, které do mě narazilo, se kouřilo, a ostatní motoristé pomáhali ženě uvnitř.

Na druhé straně silnice zůstaly dva tři vozy stát v různých úhlech, ale zdálo se, že škody nejsou velké.

Wyatt mě posadil do trávy a do ruky mi vtiskl kapesník. „Jestli jsi v pořádku, půjdu se podívat na ostatní řidiče,“ prohlásil. Kývla jsem a mávla rukou, čímž jsem chtěla naznačit, že se může podívat, kam chce.

„Víš to jistě?“ zeptal se a já znovu přikývla. Zlehka se dotkl mojí paže, vzal svůj mobil a odešel. Natáhla jsem se v trávě s kapesníkem přitisknutým k nosu, abych zastavila krváčení.

Rána do obličeje byla opravdu dost prudká, zřejmě mě udeřil air bag. Můj život za rozbitý nos stál.

Přidřepl ke mně jakýsi muž v obleku tak, aby mi slunce nesvítilo do obličeje. „Jste v pořádku?“ zeptal se vlídně.

„Snad,“ zahuhlala jsem a ještě pevněji sevřela kapesník na nose.

„Ležte a nevstávejte. Máte ten nos zlomený?“

„Asi ne.“ Bolel, stejně jako celý obličej, ale o nic hůř než cokoli jiného, takže jsem usoudila, že se mi jen spustila krev.

Začali se trousit dobří samaritáni. Nabízeli rozmanitou pomoc – lahve s vodou, dětské ubrousky, dokonce dezinfekční ubrousky napuštěné alkoholem, abych si vyčistila rány a setřela krev.

Bylo tam sedm lehce raněných včetně mě, ale řidička, jež do mě narazila, měla natolik vážné zranění, že ji radši nevytahovali z auta. Slyšela jsem, jak Wyatt telefonuje, klidným, autoritativním hlasem, ale nerozuměla jsem, co povídá.

Pozvolna se dostavila reakce a já se roztřásla. Pomalu jsem se posadila, přelétla pohledem ten zmatek a zakrvácené lidi kolem mě, a chtělo se mi brečet. Tohle jsem způsobila já? Věděla jsem, že to byla nehoda, ale přesto... Zaplavil mě pocit provinilosti.

Udržovala jsem svůj kabriolet v dobrém stavu, mohla jsem ale něco přehlédnout? Nevěnovat pozornost nenápadnému varování, že brzdy nejsou úplně v pořádku?

V dálce se ozvaly sirény a já si uvědomila, že uplynulo jen pár minut. Čas se přitom tak vlekl, jako bych na té trávě ležela nejméně půl hodiny. Zavřela jsem oči a modlila se, aby žena, která do mě narazila, byla v pořádku. Cítila jsem se slabá a točila se mi hlava, a tak jsem se natáhla a zírala na modrou oblohu.

Najednou jsem měla podivný pocit *déja vu*. Celá situace se velmi podobala tomu, co jsem zažila v neděli, až na to, že tehdy jsem ležela na vyhřátém parkovišti a teď na voňavé trávě. Sirény však zněly stejně a policisté se hemžili jako dnes.

Přiklekl ke mně zdravotník. Neznala jsem ho. Chtěla jsem Keishu, která mi dala sušenky. „Podíváme se, co to tady máme,“ prohlásil a sáhl po mé levé paži. Zřejmě se domníval, že obvaz kryje novou ránu.

„To je v pořádku,“ zavrtěla jsem hlavou. „Mám tam stehy.“

„Odkud se bere ta krev?“ Změřil mi pulz. „Z nosu. Udeřil mě air bag.“

„Když vezmeme v úvahu, co se mohlo stát, díkybohu za air bagy,“ řekl. „Byla jste připoutaná?“

Přikývla jsem, a tak mě prohlédl, jestli mi bezpečnostní pás nezpůsobil nějaké zranění. Jelikož nic vážného neobjevil, přesunul se k dalším postiženým.

Zatímco ostatní zdravotníci pracovali s poraněnou ženou v autě, vrátil se Wyatt a dřepł si vedle mě. „Co se stalo?“ zeptal se jemně. „Byl jsem těsně za tebou a neviděl nic neobvyklého, ale najednou ses začala točit.“ Pořád vypadal bledý a zachmuřený, ale protože mi už zase svítilo slunce do očí, nebyla jsem si tím tak jistá.

„Chtěla jsem před stopkou zastavit a šlápla jsem na brzdu, jenže pedál nezabíral. Zkusila jsem tedy záchrannou nouzovou brzdu, a v tu chvíli jsem se začala točit.“

Zadíval se k mému autu, které zůstalo stát s předními koly na obrubníku. Sledovala jsem jeho pohled, chvíli zírala na ten vrak a otrásla se. Nebýt připoutaná, pravděpodobně bych předním oknem vyletěla ven.

„Mělas poslední dobou nějaké problémy a brzdami?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec. Navíc pravidelně docházím do servisu.“

„Strážník, který ten vůz dopravil k tobě, žádné potíže nehlásil. Teď se nech odvézt do nemocnice, aby tě prohlédli...“

„Nic mi není. Fakt. Dostala jsem jen ránu air bagem do obličeje. Myslím, že nic horšího se nestalo.“

Přešel mi palcem po lícni kosti. „Dobrá. Mám zavolat tvou matce, aby pro tebe přijela? Byl bych rád, abys během následujících hodin nebyla sama.“

„Až odvezou auta. Nechci, aby viděla, jak to moje dopadlo, měla by z toho noční můry. Taky potřebuješ moji pojistku a registraci,“ vzdychla jsem sklesle s pohledem upřeným na tu změť kovu. „Jsou ve skřínce na rukavice. Taky tam zůstala moje kabelka.“

Zlehka se dotkl mého ramene, vstal a přešel k mému vozu. Nakoukl do okna, obešel ho a pak udělal cosi divného. Natáhl se vedle kabrioletu na záda a hlavu a ramena nasoukal přímo pod volant.

Trhla jsem sebou, protože jsem si byla jistá, že na zemi je spousta skla a mohl by se pořezat. Co hledá?

Za chvíli se vynořil, ale nevrátil se rovnou ke mně, nýbrž zašel za jedním z uniformovaných policistů a něco mu řekl. Muž rovněž zamířil k mému autu a nahlížel pod volant stejně jako Wyatt. Ten zatím s někým mluvil mobilem.

Začaly přijíždět odtahové služby, aby odstranily zničená vozidla. Dorazila taky sanitka a zdravotníci se snažili co nejšetrněji vyprostit zraněnou ženu. Měla zakrvácený obličej a upevnili jí krční límec. Znovu jsem se tiše pomodlila.

Na silnici se v obou směrech objevily zátarasy a strážníci odkláněli dopravu. Odtahové vozy zatím jen nečinně stály. Mezitím se objevila další policejní vozidla. Nebyla označená a ke svému překvapení jsem v nich uviděla staré známé MacInnese a Forestera. Co dělají detektivové na místě dopravní nehody?

Hovořili s Wyattem a strážníkem, který nahlížel pod moje auto. MacInnes se rovněž natáhl a vklouzl pod ně. Co tam mají? Proč všichni koukají pod můj volant? nechápala jsem.

Když se detektiv vysunul, prohodil cosi k Wyattovi, ten něco řekl strážníkovi, a než jsem se nadála, stál strážník přede mnou, pomohl mi na nohy a odváděl mě k hlídkovému vozu.

Dobrý bože, jsem snad zatčená?

Posadil mě ale na přední sedadlo. Motor běžel a klimatizace byla puštěná, a tak jsem jejímu proudu nastavila obličej. Ani jsem se neprohlédla v zrcátku, abych věděla, jak vypadám. Nejspíš jsem byla samá modřina, ale nepotřebovala jsem to vidět.

Nejdřív mi to chladno dělalo dobře, ale po pár minutách mi naskočila husí kůže. Zavřela jsem ventilátor, ale moc to nepomohlo. Zkřížila jsem paže před tělem a třela si je.

Netuším, jak dlouho jsem tam takhle zmrzlá seděla. Normálně bych klimatizaci upravila, ale nějak jsem neměla dostatek energie k tomu, šátrat v policejním autě. Nebo jsem byla příliš omámená.

Po nějaké době přišel Wyatt. „Jak se cítíš?“

„Fajn.“ Až na čím dál větší ztuhlost a pocit zmlácenosti. „Ale je mi zima.“

Stáhl sako a zabalil mě do něj. Hrálo ještě jeho teplem a na moji prochladlou pokožku působilo konejšivě. Zachumlala jsem se do něj a vykuleně na Wyatta zírala. „Jsem zatčená?“

„Jasně že ne,“ zavrtěl hlavou, vzal můj obličej do dlaní a přešel mi palcem po rtech. „Cítíš se dostatečně silná na to, abys s námi zajela na stanici a udělala výpověď?“

„Proč musím na stanici? Ta žena zemřela?“ vyplašila jsem se. „Budu obviněna z jejího zabití?“ Cítila jsem, jak se mi chvějí rty.

„Ne, zlato, uklidni se. Ta paní bude v pořádku. Byla při vědomí a komunikovala smysluplně. Možná má poraněnou krční páteř, takže s ní museli pohybovat opatrně.“

„Je to všechno moje vina!“ zakvílela jsem a neměla daleko k slzám.

„Pokud sis nepřerázla vlastní brzdovou hadičku, tak ne,“ prohlásil Wyatt pevně.

Dwayne Bailey byl propuštěn na kauci, ale znovu si pro něj zajeli a vyslýchali ho. Nesměla jsem u toho být, což bylo nejspíš dobře, protože jsem mezitím usilovně pracovala na svém uklidnění.

Moji brzdovou hadičku někdo přerázl! Mohla jsem zahynout, stejně jako řada dalších lidí, která nebyla svědkem Nicoliny vraždy. Zuřila jsem. Wyatt by mě neměl pouštět do blízkosti Dwaynea Baileyho.

Pochopila jsem, proč mě Wyatt nechal posadit do hlídkového vozu. Aby mě chránil. Jinak jsem byla naprosto odkrytá, v případě, že by někdo, zejména Dwayne Bailey, chtěl po mně znovu vystřelit.

Nechápala jsem sice, proč by to měl dělat, nebo proč by měl poškozovat moje auto, zvláště když se už k vraždě přiznal, a tudíž nebylo třeba se žádného svědka zbavovat.

Na dámských toaletách jsem se omyla a papírovými ubrousky setřela schnoucí krev z obličeje. Netušila jsem, jak se krev z mého nosu dostala do vlasů, ale byla tam. Dokonce

i v uších, za ušima, na krku a pažích, a dokonce byla zničená další podprsenka. Měla jsem i zakrvácené nohy.

Na nose jsem objevila malou řeznou ránu a obě lícni kosti byly začervenalé a opuchlé. Obávala jsem se, že ráno budu mít i monokly. Zároveň jsem tušila, že mi přibudou další bolesti v takové míře, že mě monokly ani nebudou moc zajímat.

Wyatt nenašel moji kabelku, takže jsem neměla ani mobil. Kabelka určitě byla v autě... někde, jenže to teď bylo na policii za zamčeným plotem. Nejdřív ho na místě prohlédli soudní tým, aby se při odtahu nepoškodily žádné důkazy. Stejně pečlivě prohlédnou i vnitřek a Wyatt slíbil, že kabelku jistě najdou.

Mohla jsem se bez ní obejít, až na to, že tam byla peněženka a šeková knížka. Pokud bych musela žádat o nové kreditní karty, řidičský průkaz, pojištění a ostatní, bylo by to dost nepříjemné.

Mámě jsem zatím nevolala, protože oznámit, že mě někdo chtěl zabít – znovu – bylo mnohem horší než jí sdělit, že jsem měla nehodu.

Policisté mě neustále zásobovali jídlem a pitím. Myslím, že poté co se doslechli o nedělní situaci se sušenkami, usoudili, že potřebuji živiny.

Jedna žena, jež ve své modré uniformě vypadala přísně a odtažitě, přinesla sáček popcornu a omlouvala se, že nemá nic sladkého. Vypila jsem kávu a dietní kolu. Pak mi nabídli žvýkačky a sýrové krekerky. Bramborové lupínky. Buráky.

Snědla jsem popcorn a buráky a všechno ostatní odmítla.

Nikdo však nepřišel s jedinou věcí, kterou bych si ráda dala. Promiňte, ale to nikde nejsou koblihy? Tohle přece byla policejní stanice. Všichni vědí, že poldové jedí koblihy. Ovšem, vzhledem k době oběda už asi byly snědené.

Strážník Adams, který byl pověřený vyšetřováním nehody, se mnou všechno dlouze probíral. Chtěl, abych

kreslila diagramy. Sám kreslil diagramy. Začalo mě to nudit, a tak jsem přidala i smajlíky.

Všichni se snažili, abych pořád něco dělala. Bylo mi to jasné. Pravděpodobně to bylo na Wyattův příkaz, abych nezasahovala do Baileyho výsledku – jako kdybych mohla.

Kolem druhé mě Wyatt vyzvedl. „Odvezu tě k tobě, aby ses umyla a převlékla, potom tě vezmu k vašim. Ještě štěstí, že máš pořád všechno zabalené, protože se potom vracíme ke mně.“

„Proč?“ vyskočila jsem. Seděla jsem na jeho židli za jeho stolem a sepisovala si všechno, co potřebuji udělat. Když to uviděl, trochu se zamračil a otočil papír k sobě, aby si přečetl, co tam je. Jakmile zjistil, že nepíšu o něm, čelo se mu vyjasnilo.

„Bailey přísahá, že se tvého auta nedotkl,“ zamumlal. „Prý ani neví, kde bydlíš, a údajně má na období od čtvrté noci alibi. MacInnes a Forester to prověřují, ale z důvodu bezpečnosti se vracíme k plánu A, což znamená, že budeš ukrytá.“

„Bailey je tady, že? Je zatčený?“

Wyatt zavrtěl hlavou. „Je ve vyšetřovací vazbě, ale není zatčený. Nemůžeme ho zadržovat delší dobu, pokud proti němu nemůžeme vznést oficiální obvinění.“

„Když je tady, před kým se mám schovávat?“

Pátravě se na mě zadíval. „Jestliže se jeho alibi prokáže, musíme uvažovat o tom, že tě chce zabít někdo jiný a využil příležitosti, když došlo k vraždě slečny Goodwinové, aby se za Baileyho schoval. Už jsme o tom mluvili tu noc, kdy byla zastřelena, a musím se k tomu znovu vrátit. Dostala ses s někým do sporu?“

„S tebou,“ pokrčila jsem rameny.

„S někým jiným.“

„Ne. Nebudeš mi věřit, ale s většinou lidí dobře vycházím. Ty jsi výjimka.“

„To mám štěstí,“ ušklíbl se.

„Hele, s kolika jinými lidmi ses během posledního měsíce pohádal ty?“ zeptala jsem se rozhořčeně.

Promasíroval si tvář. „Dobrá připomínka. Fajn, tak jdeme. Mimochodem jsem taky mluvil s tvým bývalým manželem.“

„S Jasonem? Proč?“

„Připadlo mi dost divné, že ti po pěti letech bez jakéhokoli kontaktu najednou nechá takový vzkaz. Nevěřím totiž na náhody.“

„Proč by mě chtěl Jason zabít? Nezdědil by po mně žádnou pojistku, ani na něj nevím nic, co by nechtěl...“ Zarazila jsem se, protože jsem znala něco, co by mohlo poškodit jeho politickou kariéru, a dokonce jsem měla důkaz. Ale nevěděl o něm a já nebyla jediná, komu bylo jasné, že je to podvodník.

Wyattův pohled ztvrdl. „Cože? Co o něm víš?“

„Vím, že mě podváděl,“ kličkovala jsem. „Ale to by přece nedávalo smysl. Jednak jsem celé roky nic neřekla, tak proč by si kvůli tomu najednou dělal hlavu? A navíc nejsem jediná, kdo to ví, takže mým odstraněním by nic nezískal.“

„Kdo ještě o tom ví?“

„Máma, Siana a Jenni. Táta taky. Máma mu nakonec něco prozradila, ale nezná moc podrobností. Taky o tom samozřejmě vědí ženské, s nimiž mě podváděl. Pravděpodobně i jeho rodina. A pochybuju, že by jeho politickou kariéru mohlo poškodit, že před pěti lety podváděl první manželku s někým, kdo není jeho momentální žena. Možná trochu nahlodat, ale určitě ne zničit.“

Jenže kdyby proniklo na veřejnost, že byl přistižen s mojí sedmnáctiletou sestrou, to by jeho kariéru zničilo, protože by se dostal do kategorie zvrhlíků.

„Fajn. Ještě něco jiného.“

„Nic mě nenapadá.“ Jak jsem se zmínila, Jason nevěděl, že mám kopie těch snímků, takže z té strany jsem byla v bezpečí. „A vůbec, Jason není útočný typ.“

„Měl jsem dojem, že vyhrožoval, že ti zničí auto.“

„Jenže před pěti lety! A jen v tom případě, kdybych zveřejnila informace o jeho záletech. V té době kandidoval do zákonodárského sboru, takže by mu to rozhodně ublížilo. A abych byla spravedlivá, přišel s tím až poté, co jsem mu vyhrožovala, že to zveřejním – pokud mi nedá všechno, co jsem chtěla.“

Wyatt zaklonil hlavu a zadíval se do stropu. „Proč mě to nepřekvapuje?“

„Protože jsi chytrý člověk.“ Poplácala jsem ho po hýždích.

„Dobrá, pokud myslíš, že to není tvůj exmanžel (stejně si ho proklepnu), napadá tě někdo další?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jediný důvod, který mě napadá, měl Dwayne Bailey.“

„No tak, Blair. Přemýšlej!“

„Co asi dělám?“ bránila jsem se podrážděně.

Wyatt už taky začínal být nervózní. Položil mi dlaně na boky a zadíval se mi do očí. „Musíš přemýšlet intenzivněji. Jsi bývalá roztleskávačka, určitě by se našly stovky lidí, kteří by tě chtěli zabít.“

KAPITOLA DVACET

MŮJ VÝKŘIK umlčel veškeré hlasy, které k nám přicházely z vedlejší místnosti. „*To odvoláš!*“ zaječela jsem.

„Jasně, jasně, jen klid,“ zamumlal. „Beru to zpátky.“

„Nebereš. Myslels to vážně.“

„Ale nemyslel. Jsem už jen unavenej.“ Sáhl po mně, ale než se mě stačil dotknout, ucukla jsem, zamířila ke dveřím a vyběhla ven. Přesně jak jsem čekala, všichni v tom velkém rušném prostoru na nás zírali, někteří bez obalu, jiní předstírali, že se dívají jinam.

Mlčky jsem doklopýtala k výtahu a nebudete mi věřit, najednou mě začalo bolet celé tělo. Plazení by mi možná šlo líp, ale tady to nešlo. Moje city byly zraněny a chtěla jsem, aby to Wyatt pochopil.

Dveře výtahu se otevřely a vystoupily dvě uniformy. No, uvnitř byli muži, ale víte, co myslím. Tiše jsme nastoupili a Wyatt stiskl knoflík.

„Nemyslel jsem to tak,“ opakoval, hned jak se dveře zavřely.

Vrhla jsem po něm opovržlivý pohled, ale neodpověděla jsem. „Dvakrát během čtyř dnů se tě někdo před mýma očima snažil zabít,“ pokračoval drsně. „Jestliže to nebyl Bailey, musíš mít někde nepřítele. Třeba víš něco důležitého, aniž si

to uvědomuješ. Snažím se vykutat nějaké informace, které by nás navedly správným směrem.“

„Nemyslíš, že byste měli nejdřív prověřit Baileyho alibi, než začneš předpokládat, že jsou *stovky* lidí, které se mě chtějí zbavit?“ zafuněla jsem.

„To byla samozřejmě nadsázka.“

„Fakt? Kolik *přesně* lidí tedy myslíš, že po mně jde?“

Loupl po mně očima. „Sám jsem měl jednou nebo dvakrát chuť tě zaškrtnout.“

Výtah zastavil, otevřel se a my vystoupili. Jeho poznámku jsem přešla mlčením. Tušila jsem, že se mě snaží vyprovokovat k něčemu ukvapenému, jako například obvinění, že mi tedy nejspíš poškodil brzdy on sám, za což bych se pak musela omlouvat, protože to pochopitelně nemyslel vážně a já to věděla.

Vyšli jsme na parkoviště a Wyatt mě vzal kolem pasu a otočil obličejem k sobě. „Opravdu se omlouvám,“ řekl a lehce mě políbil na čelo. „Během posledních dní sis užila své, zvláště dnes, a já tě neměl škádlit, bez ohledu na to, že jsem rozladěný.“

Znovu mě políbil a ochraptěle pokračoval: „Když jsi vlétla do té křižovatky a narazilo do tebe první auto, zastavilo se mi srdce.“

Ted' snad nebyl důvod být protivná, ne? Položila jsem mu hlavu na rameno a snažila se nemyslet na tu hrůzu, jakou jsem ráno prožívala. Vím, jak by mi bylo, kdybych jela za ním a viděla, jak ho někdo zabil, což si určitě myslel, že se stalo právě mně.

„Ty moje chudinko,“ zamumlal při pohledu na můj obličej a pohládl mě po vlasech.

Naštěstí jsem nestrávila celý den na policejní stanici jen čekáním na to, až mi obličej oteče a pod očima se mi udělají monokly. Jedna z policistek mi dala plastový sáček, který jsem naplnila ledem a pravidelně přikládala na otoky, takže i

když jsem nevypadala vábně, mohlo to být daleko horší. Taky jsem si na ránu na nose přilepila náplast. Připadala jsem si jako boxer po zápase.

„J. W.,“ řekl kdosi a oba jsme se rozhlédli. Blížil se k nám šedovlasý muž v šedém obleku. Usoudila jsem, že s těmi vlasy by měl nosit něco barevnějšího, nebo přinejmenším pěknou světlemodrou košili, aby nepůsobil tak fádně. Přemítala jsem, jestli jeho manželka má nějaký smysl pro módu.

Byl menší a podsaditý a působil dojmem obchodníka, jenže když přišel blíž, všimla jsem si, že má pátravý pohled.

„Šéfe,“ oslovil ho Wyatt, podle čehož jsem vydedukovala (Uff!), že je to jeho nadřízený. Pokud jsem ho už někdy předtím viděla, nepamatovala jsem si to.

„Tohle je ta mladá dáma, o níž mluví celá policejní stanice?“ zeptal se a zvědavě si mě prohlížel.

„Obávám se, že ano,“ přisvědčil Wyatt. „Moje snoubenka, Blair Malloryová. Blair, to je William Gray, velitel policie.“

Odolala jsem nutkání ho kopnout (Wyatta, ne šéfa) a potřásla si s velitelem rukou. No, ráda bych si s ní potřásla, jenže šéf tu moji jen tak jemně podržel, jako by se bál, že by mi ublížil. Dostala jsem strach, že vypadám mnohem hůř, než když jsem se naposledy dívala do zrcadla. Wyatt mi k tomu přidal „moji chudinku“ a teď ke mně velitel přistupoval jako k nějaké křehké sklence.

„Bylo to hrozné, co se stalo dnes ráno,“ prohlásil šéf zachmuřeně. „Ve městě nemáme moc vražd a chceme to tak udržet. Tuhle věc vyřešíme, slibuju, slečno Malloryová.“

„Díky,“ vzdychla jsem. Co jiného se dalo odpovědět? Pospěšte si? Detektivové věděli, co dělají, a já věřila, že jsou v tom dobří, právě jako já byla dobrá v některých věcech. Pak jsem dodala: „Máte úžasnou barvu vlasů. Vsadím se, že by

ještě víc vynikla, kdybyste nosil bleděmodrou košili. Co myslíte?“

Zatvářil se vyplašeně a Wyatt mě štípl do pasu, ale ignorovala jsem ho.

„Nevím,“ pokrčil nakonec rameny a zasmál se způsobem, jako to dělají muži, když se cítí trochu polichoceni a zároveň mírně v rozpacích.

„Jsem si tím jistá. Určitě máte v té barvě aspoň deset košil, protože na vás zaručeně vypadají báječně.“

Odkáslal si a couvl. „J. W, informujte mě o tom, jak pokračuje vyšetřování. Starosta to bude požadovat.“

„Ovšem.“ Wyatt se mnou chvatně zamířil ke svému vozu a šéf pokračoval do budovy. Wyatt sykl: „Co tě to napadlo, dávat policejnímu veliteli módní rady?“

„Někdo to potřebuje,“ bránila jsem se. „Chudák.“

„Jen počkej, až se to roznese,“ zamumlal, otevřel dveře a pomohl mi na sedadlo. Byla jsem čím dál rozbolavější. „Proč?“ chtěla jsem vědět.

Zavrtěl hlavou. „Od minulého čtvrtka se u nás nemluví prakticky o nikom jiném než o tobě. Všichni si myslí, že tě mám buď za trest, nebo jsem ten nejodvážnější chlap na světě.“

Nevěděla jsem, co si mám o tom myslet.

Když jsme projížděli křižovatkou, kde jsem zdemolovala své auto, zavřela jsem oči. Nebyla jsem si jistá, jestli ještě někdy dokážu na té stopce zastavit, aniž bych si tu situaci znovu prožila.

Wyatt zabočil do ulice vedoucí k mému bytu. „Už můžeš oči otevřít,“ poznamenal jemně.

Zahnala jsem vzpomínku na skřípějící pneumatiky a otevřela oči. S křižovatkou za zády všechno vypadalo normálně a bezpečně. Wyatt zajel pod arkádu. Rozhlédla

jsem se a připomněla si, že když strážník dopravil moje auto k domu, byla branka odemčená.

Bylo možné, že člověk, který mi poškodil brzdy (pořád jsem za nejpodezřelejšího považovala Baileyho), už tehdy slídlil kolem? Uviděl, že kabriolet přivezli, a začal koumat, že by na mě mohl jiným způsobem, když to předtím nevyšlo.

„Myslím, že se přestěhuju,“ hlesla jsem. „Už bych se tady necítila v bezpečí.“

Wyatt vystoupil a pomohl mi ven. „To je dobrý nápad,“ přikývl. „Než se zotavíš, necháme tady všechno sbalit a přesunout ke mně. Co chceš udělat s nábytkem?“

Civěla jsem na něj, jako by byl mimozemšťan. „Jak to myslíš? Budu nábytek potřebovat kdekoli jinde.“

„Já už mám dům plně vybavený. Nic dalšího v něm nepotřebujeme.“

Aha. Tady jsem byla poněkud pomalejší. „Nemám na mysli, že se nasídlím k tobě. Jen mluvím o... přestěhování. Prodám byt a koupím si jiný. Necítím se na celý dům, protože nemám čas pečovat o dvůr a záhony a tak.“

„Proč by ses měla stěhovat dvakrát, když stačí jednou?“

„To, že jsi šéfovi tvrdil, že jsem tvoje snoubenka, ještě neznamená, že tomu tak je doopravdy. Nejenže tlačíš káru před koněm, ale zapomněls to nebohé zvíře ve stáji. Vždyť jsme přece vůbec nebyli na rande, nevzpomínáš?“

„Posledních pět dní jsme skoro pořád spolu. Prostě jsme rande přeskočili.“

„To si myslíš ty.“ Zastavila jsem se přede dveřmi, a teprve v tu chvíli mi došlo, že se do svého bytu nedostanu. Neměla jsem kabelku, klíče, ani kontrolu nad svým životem. Zděšeně jsem se koukla na Wyatta, posadila se na schod a rozbrečela se.

„Blair..., zlato,“ řekl konejšivě, ale neptal se, co mi je. Myslím, že bych ho v tu chvíli praštila. Posadil se však vedle mě, vzal mě kolem ramen a přitáhl k sobě.

„Nemůžu dovnitř,“ vzlykala jsem. „Nemám klíče.“

„Siana má náhradní, ne? Zavolám jí.“

„Chci svoje klíče a svoji kabelku!“ Po tom všem, co se ten den stalo, byla ztráta kabelky tou poslední kapkou. Wyatt mě držel a jemně se mnou pohupoval, přitom vytáhl mobilní telefon a zavolal Sianě.

Moje rodina zatím neměla zprávy o tom, co se přihodilo ráno, a Wyatt to vysvětlil velmi stručně. Měla jsem nehodu, air bag fungoval, takže nejsem zraněná, nebyla jsem ani v nemocnici, ale moje kabelka zůstala v autě, které je na policii, takže se nemůžu dostat domů. Mohla by přijet a odemknout mi? Případně Wyatt pošle strážníka, aby klíče vyzvedl.

Slyšela jsem sestřin poplašený hlas, ale nerozuměla jsem, co říká. Když Wyatt hovor ukončil, otočil se ke mně. „Bude tady asi za dvacet minut. Chceš se vrátit do auta, kde je klimatizace?“

Chtěla jsem. Otřela jsem si tváře a požádala ho o kapesník. Neměl ho. Muži jsou tak nepřípravení.

„V kufru ale mám roličku toaletního papíru, myslím, že by mohl stačit.“ Změnila jsem názor na jeho připravenost a stála jsem vedle něho, zatímco lovil v zavazadlovém prostoru, a nakukovala dovnitř, co všechno tam ještě má.

Kromě velké krabice s toaletními papíry to byla lékárníčka, plechovka s gumovými rukavicemi, několik rolí lepicí pásky, složené igelitové plachty, zvětšovací sklo, pásmové měřítko, papírové a plastové sáčky, pinzety, nůžky a hromady dalších věcí. Byl tam taky krumpáč, lopata a pila.

„K čemu ty pinzety?“ podivila jsem se. „Máš je po ruce, kdyby někdo potřeboval vytrhat obočí?“

„Sbírka usvědčujících materiálů,“ pokrčil rameny. „Musel jsem ji mít, když jsem byl detektiv.“ Vytáhl roličku papíru a podal mi ji.

„Jenže už nejsi.“ Utrhla jsem kus papíru, složila ho, otřela si nos a vysmrkala se.

„Zvyk je druhá přirozenost. Pořád věřím, že je k něčemu budu potřebovat.“

„A krumpáč?“

„Nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat vykopat díru.“

„Hmm.“ Už jsem to chápala. „Já pořád vozím cihlu,“ svěřila jsem mu a hned jsem sebou trhla, protože jsem si připomněla, v jakém stavu teď moje auto je.

Zaklapl kufr. „Cihlu? K čemu?“

„Pro případ, že budu potřebovat rozbít okno.“

Wyatt jen zavrtěl hlavou. Seděli jsme pak ve voze, dokud nepřijela Siana. Vypadala elegantně v tmavošedém kostýmku s červeně lemovaným kabátkem. Zlatoplavé vlasy měla sestřižené k ramenům, což jejímu obličejí ve tvaru srdce velmi slušelo. Přesto vyzařovala do okolí: Dejte si na mě pozor!

Vystoupili jsme, a když mě Siana uviděla, vykřikla, a rozběhla se ke mně. Vypadalo to, že mě chce obejmout, ale těsně přede mnou se zarazila, poplácala mě po rameni, hned však zase ruku stáhla. Po tváři jí stékaly slzy.

Podívala jsem se na Wyatta. „To vypadám tak hrozně?“ zamumlala jsem nejistě.

„Jasně,“ odpověděl, čímž mě paradoxně uklidnil, protože kdybych byla opravdu ve špatném stavu, hýčkal by mě.

„Co se stalo?“ chtěla vědět Siana.

„Selhaly mi brzdy.“ Plné vysvětlení přijde později.

„Do čeho jsi narazila? Do sloupu?“

„Zasáhlo mě jiné auto – na straně vedle řidiče.“

„Kde je to tvoje? Dá se opravit?“

„Ne,“ zavrtěl Wyatt hlavou. „Je na odpis.“

Siana se znovu zatvářila zděšeně. Otočila jsem se k ní. „Máma nás dnes pozvala na večeři, a tak se potřebuju dát trochu do kupy, než se tam vypravíme.“

„To je samozřejmé,“ přikývla. „Kdyby tě uviděla takhle zakrvácenou, asi by dostala infarkt.“

Klíč k mému bytu byl na kroužku s jejími ostatními klíči. Oddělila ho, odemkla a ustoupila, abych mohla vejít první a odpojit bezpečnostní systém. S Wyattem mě pak následovali.

„Máma mě taky pozvala. Myslím, že než bych dojela do kanceláře, byl by skoro čas k odchodu, takže jsem dnes už skončila. Potřebuješ něco? Jsem ti k dispozici.“

„Ani ne.“

„Zajistí ti pojišťovna zapůjčení vozu, než se tohle všechno vyřídí?“

„Díkybohu! Zítra bych už měla mít v čem jezdit.“

Siana byla právník a její myšlenky se ubíraly kupředu. „Domluvila ses s mechaniky, aby tvoje auto prozkoumali? Budeš potřebovat potvrzení...“

„Nebude,“ zavrtěl Wyatt hlavou. „Nešlo o mechanickou chybu.“

„Blair tvrdila, že selhaly brzdy.“

„To je pravda, jenže jim někdo pomohl. Brzdová hadička byla přeríznutá.“

Siana zamrkala a zbledla. „Někdo tě chtěl zabít!“ zamumlala. „Zase.“

Vzdychla jsem. „Já vím. Wyatt prohlásil, že je to proto, že jsem byla roztleskávačka.“ Loupla jsem po něm očima a vydala se do patra, abych si dala sprchu. Slyšela jsem, jak mě Siana brání, a usmála jsem se.

Můj úsměv však po příchodu nahoru pohasl. Dva pokusy o vraždu už byly hodně. Cítila jsem, že moje nervy to už přestávají zvládat.

Opatrně jsem shodila zakrvácené oblečení a pořádně se prohlédla v zrcadle. Na tvářích a na nose se už rýsovaly modřiny, stejně jak na kolenou, ramenou, vnitřní straně pravé paže a pravém boku. Bolelo mě celé tělo.

Wyatt se objevil ve chvíli, kdy jsem ještě studovala tu pohromu. Mlčky mě přelétl pohledem a potom mě jemně objal a chvíli kolébal. Tentokrát v tom nebylo nic sexuálního. „Potřebuješ led,“ poznamenal. „Spoustu.“

„Potřebuju koblihy. Aspoň dva tucty.“

„Cože?“

„Koblihy. Musíme zajet do Krispy Kréme.“

„Co s nimi chceš dělat?“

Vyprostila jsem se z jeho sevření. „Všichni na mě dnes byli tak hodní, a tak udělám pudink, abych jim ho zítra donesla. Mám skvělý recept.“

Wyatt se tvářil, že ho to zaujalo. „Možná bychom mohli vzít čtyři tucty, aby nám něco zůstalo doma.“

„Na to se necítím,“ vzdychla jsem a vstoupila do sprchy.

„Pomůžu ti!“ křikl za mnou.

Opět jsem se usmála prosebnému tónu v jeho hlase. Neměl mi prozrazovat, že si potrpí na sladké. Teď jsem ho měla v hrsti.

Ve chvíli, kdy jsem si myla hlavu, se ozval jeho mobil. Šlo mi to pomalu, protože jsem ještě pořád nemohla plně využít levou ruku, ale jakžtakž jsem to zvládla. Poslouchala jsem Wyatta, i když mu nebylo rozumět. Nakonec jsem zastavila vodu a začala se utírat.

„Pojď ven, pomůžu ti s tím,“ prohlásil. Hned jsem si všimla, že se znovu tváří zachmuřeně.

„Děje se něco?“

„To byl MacInnes.“ Převzal ode mě osušku a jemně mě otíral. „Bailey má alibi. Byl buď doma s manželkou, nebo v práci, přičemž měl mezitím jen tolik času, kolik potřeboval k přesunu. Bailyho žena požádala o rozvod, takže nemá důvod kvůli němu lhát. Ještě to proklepnou znovu, ale vypadá to, že je čistej. Zabít tě chce někdo jinej.“

KAPITOLA DVACET JEDNA

K NAŠIM jsme dorazili poměrně brzy, přestože jsme se cestou zastavili pro koblihy a kondenzované mléko, které jsem potřebovala k přípravě pudinku. Všechno ostatní včetně pánví (!) měl Wyatt doma. Vzali jsme čtyři tucty koblih a z jejich vůně se mi sbíhaly sliny, ale ovládla jsem se, a dokonce ani neotevřela krabici.

Táta si pátravě prohlédl můj obličej a tiše se zeptal: „Co se vlastně stalo?“

„Zdemolovala jsem auto,“ vzdychla jsem a objala ho. Pak jsem přešla do kuchyně za mámou. Ani jsem se nesnažila zakrývat modřiny. No, vzala jsem si dlouhé kalhoty, protože kdybych šla v šortkách a někdo by uviděl ty potlučené nohy, ještě by si mohl myslet, že mě Wyatt bije. Ale na obličej jsem nepoužila líčidlo, protože by stejně nepomohlo.

Máma stála u mrazáku a něco tam hledala. Ani se nepodívala, kdo přišel. „Co myslíš, že bychom dali na gril...?“ pronesla do prostoru a teprve potom zvedla hlavu a protočila panenky. „Blair Malloryová!“ sykla vyčítavým tónem, jako bych za všechno mohla já.

„Byla to nehoda,“ prohlásila jsem a posadila se na jednu z vysokých barových stoliček. „Moje ubohé autíčko už neexistuje. Někdo mi přeřízl brzdovou hadičku, takže jsem

proletěla kolem stopky na rušnou křižovatku hned kousek od svého bytu.“

„Tohle musí přestat!“ zamračila se, zabouchla mrazák a otevřela ledničku. „Myslela jsem, že policie už toho chlapa, co zabil Nicole, chytila.“

„To je pravda. Jenže ten to neudělal. Ani po mně nestřílel. Od Nicoliny vraždy chodil z domova jen do práce. Jeho žena mu potvrdila alibi, a protože ji podváděl, nemá důvod ho falešně krýt.“

Máma zavřela ledničku a znovu otevřela mrazák, což vypovídalo o tom, že je rozčilená. Tentokrát vytáhla sáček mraženého hrášku, který zabalila do utěrky a podala mi ho. „Přidrž si to na těch modřinách. Máš ještě nějaké zranění?“

„Ne. Ale bolí mě celé tělo. Airbag mi narazil do obličeje, takže mi tekla krev z nosu.“ Zaklonila jsem hlavu a poslušně si přitiskla sáček na obličej. Byl tak velký, že mi zakryl oči, nos a tváře a byl zatraceně studený.

„Zdravím vás, Wyatte, nevšimla jsem si vás,“ prohodila matka. „Blair, už asi nestihnu pečení, a tak si ugrilujeme hamburgery.“

Pohlédla jsem ke dveřím, kde stál otec s Wyattem. „Mně to vyhovuje,“ pokrčil otec rameny. „Půjdu zapálit dřevěné uhlí.“ Prošel kuchyní na terasu a Wyatt ho následoval. Svým způsobem to působilo dojmem, jako by prchal.

Chvíli po nás se objevila Siana, jež se zastavila doma a převlékla se do šortek a trička. Jenni vpadla dovnitř ve světležlutém kostýmku, který dokonale ladil s její pletí.

Celý večer se nad šťavnatými hamburgery povídalo hlavně o mé nehodě. „Zítra si promluvím s Blaiřiným bývalým manželem,“ poznamenal Wyatt, když se ho máma ptala, jak pokračuje vyšetřování. „Blair sice tvrdí, že on to určitě nebyl, ale statistiky mi radí, abych si ho radši prověřil.“

Pokrčila jsem rameny. „Jak myslíš. Ale od rozvodu jsem ho neviděla, ani s ním nemluvila.“

„Jenže volal a nechal jí vzkaz, když se dozvěděl, že byla postřelena,“ vysvětloval Wyatt rodině.

Siana se opřela a zamyšleně utrousila: „Není vyloučeno, že se třeba chce vrátit. Třeba má s druhou ženou problémy.“

„Tím spíš mám důvod s ním prohodit pár slov,“ zavrčel Wyatt.

„Nemyslím, že by Jason provedl nějaký násilný čin,“ zavrtěla máma hlavou. „Příliš by se zabýval tím, jak to bude vypadat. Hlavně by si nerad poškodil politickou kariéru.“

„Byl by schopný zabít, aby ji ochránil?“ vyhrkl Wyatt a všichni zmlkli. Jenni si pohrávala s příborem a měla sklopené oči.

„Já ho ale přece nijak neohrožuju!“ namítla jsem. „Proč by se měl najednou po pěti letech rozhodnout, že mě zabije?“

„Třeba se nezměnila tvoje situace, ale jeho.“

„Takže spáchá vraždu a tím si pomůže? Není to snad nesmysl?“

„Záleží na tom. Je chytrý, nebo si jen myslí, že je chytrý?“

Dívali jsme se jeden na druhého. Jason nebyl hloupý, ale ani tak chytrý, jak se domníval.

„Dobrá, беру to,“ vzdychla jsem, „ale pořád nevidím žádný motiv.“

„To, že nevidíš motiv, neznamená, že ho máme vyloučit jako možného pachatele.“

„Než ale chytíte pachatele, jak se postaráte o dceřino bezpečí?“ chtěla vědět máma. „Nemůže chodit do práce ani bydlet doma. Překvapuje mě, že jste sem vůbec přijeli.“

„Uvažoval jsem o tom, že návštěvu zrušíme,“ připustil, „ale pokud útočník neví, že máme s Blair něco společného, a nezná moje bydliště, můžu dohlédnout na to, aby došla k autu a aby nás nikdo nesledoval. Řekli jste o té nehodě někomu?“

Všichni zavrtěli hlavou.

„Fajn. Tak u toho zůstaňte. Víím, že moje matka se taky nikomu nezmíní. Co ty, Blair?“

„Ani Lynn. Bavily jsme se o jiných věcech.“

„Takže se vrátíme k dosavadnímu zařízení. Blair zůstane u mě, nepůjde do práce, a dokud toho chlápka nechytíme, nebude se stýkat ani s vámi. Samozřejmě si můžete telefonovat, ale žádné osobní návštěvy.“

Všichni přikyvovali a Wyatt se tvářil spokojeně. „Detektivové prozkoumávají okolí a vyptávají se každého, i malých dětí. Možná někdo někoho zahlédl u Blairina auta, ale tehdy mu na tom nebylo nic podezřelého.“

Nechápala jsem, kdo by mohl mít důvod mě zabít. Nesváděla jsem muže jiných žen a snažila se být ke všem milá. „Jestli to není nic osobního,“ přemýšlela jsem nahlas, „nemůže to být kvůli fitcentru? Kvůli penězům? Co jiného by to mohlo být?“

Jenže když jsem otvírala *Skvělá těla*, v nejbližším okolí nic podobného nebylo. Že by se teď chtěla objevit konkurence?

Všichni zavrtěli hlavou. „Je to záhada,“ vzdychla Siana.

„Jaké bývají běžné motivy?“ zeptal se táta a hned je začal vypočítávat na prstech: „Žárlivost, pomsta, chamtivost... Co dál? Neberu v úvahu politiku a náboženství, protože Blair není žádná horká hlava a není zaměřená politicky ani nábožensky.“

Wyatt zavrtěl hlavou. „Oba pokusy byly plánované. Předpokládáme, že je spáchal muž...“

„Proč myslíte?“ skočila mu do řeči Siana, kterou vždy zaujala intelektuální diskuse, i když v ní šlo třeba o mého případného vraha.

„Použitá zbraň nebyla revolver, ale puška dvaadvacítká. Našli jsme nábojnici. Blair se ve chvíli výstřelu sehnula, proto ji zasáhl do paže, nikoli do těla. Ženy většinou

používají pistole, protože pušky vyžadují větší zkušenosti a schopnosti.“

„A co ty brzdy?“ zeptala se máma.

„Sedí tu právě čtyři ženy. Která z vás ví, kde je brzdová hadička?“

Máma, Jenni i Siana se tvářily zaraženě. „Pod autem,“ prohlásila jsem. „Viděla jsem, jak se tam díváte.“

„Ale předtím jsi to nevěděla.“

„Jasně že ne.“

„Dole je několik různých kabelů a drátů. Jak bys poznala, který přeríznout?“

„Asi bych se musela někoho zeptat. Nejspíš bych přerázla všechny.“

„Což dokazuje moji teorii. Ženy nemají zájem o technické detaily. Ale zeptám se tě ještě na něco. Kdybys chtěla někoho zabít, zvolila bys tuhle metodu?“

„Pokud bych chtěla někoho zabít,“ dumala jsem, „musela bych mít buď hrozný vztek, nebo strach. Potom bych použila to, co by bylo při ruce, ať by to byl šroubovák, kámen nebo holé ruce.“

„Přesně takhle uvažuje většina žen. Říkám *většina*, ale ze statistického hlediska pátráme po muži. Souhlasíte?“

Všichni souhlasně přikyvovali.

KAPITOLA DVACET DVA

MÁMA by mě nepustila z domu dřív, dokud se nepostarala o moje modřiny. Siana s Jenni pomáhaly, přikládaly mi sáčky s ledem, plátky okurky a mokré žínky a mazaly mě krémem s vitaminem K. Táta s Wyattem se radši vzdálili a bavili se po svém.

„V žádném případě si neber aspirin, protože tím by se ti modřiny ještě zhoršily. Vem si radši ibuprofen,“ radila Siana. „Dávej si masáže, perličkové koupele a takové věci.“

„Dobrý je taky strečink,“ dodala Jenni. Přitom mi opatrně promačkávala ramena. Obvykle bývala hodně řečná, ale tentokrát byla podivně zamlklá. Docela mě překvapilo, že zůstala a pustila se do masáže, protože obvykle měla nějaký sraz s přáteli, rande nebo večírek.

Cítila jsem se se svou rodinou dobře, nakonec jsem ji ale musela opustit. Wyatt se objevil ve dveřích, aniž cokoli řekl, jen na mě zíral pohledem, jaký mají muži, když chtějí odejít. S netrpělivým výrazem: Jak jsi na tom?

Měl samozřejmě pravdu, byl čas k odchodu. „Zítra nechci k tvojí matce,“ prohlásila jsem v autě. „Ne že bych ji neměla ráda – je okouzlující – ale jsem si jistá, že se budu cítit tak rozbolavělá, že bych radši zůstala u tebe, abych si mohla kdykoli lehnout, kdyby mi nebylo dobře.“

Vrhl po mně ostražitý pohled. „Nelíbí se mi představa, že bys byla sama.“

„Jestli máš pocit, že u tebe nebudu v bezpečí, tak proč mě tam vezeš?“

„O to nejde. Myslím tvůj zdravotní stav.“

„S namoženými svaly si vím rady. Už jsem je měla mockrát.“ Na něco jsem si vzpomněla a vzdychla jsem. „Z odpočívání asi nic nebude. Musím si vyzvednout pronajaté auto, které mi zařídí pojišťovna.“

„Dej mi na ni číslo a já se o to postarám. Nechci, aby ses pohybovala po městě, dokud ten grázl nesedí za mřížemi.“

Vylekala jsem se. „Je v ohrožení i moje rodina?“

„Zatím to vypadá, že se zaměřil jen na tebe. Někdo se ti chce za něco mstít. Tak to vypadá, zlato. Že jde o pomstu – ať z osobních, či profesních důvodů.“

Nedokázala jsem pochopit, proč by mě měl někdo chtít zlikvidovat. Ta nejistota mi připadala skoro stejně hrozná jako dosavadní pokusy o vraždu. Jasně, ne úplně, ale skoro. Kdybych totiž věděla proč, věděla bych i kdo.

Pracovní záležitost to rozhodně nemohla být. Všechny papíry jsem měla v naprostém pořádku a ke všem jsem se chovala korektně. Nikdy jsem nikoho nevyhodila. Pár lidí odešlo za jinou prací, ale své zaměstnance jsem si pečlivě vybírala a dobře s nimi zacházela. Žádný z nich by mě nezabil, protože by přišel o dobrou práci.

Zbývaly tedy osobní vztahy. „Vylučuju kohokoli ze střední školy,“ přemýšlela jsem nahlas.

Wyatt si odkašlal. „To je dobře, protože křivdy z puberty dokážou někdy pořádně hnisat. Měla jsi nějakou partu?“

„Byla jsem roztleskávačka a stýkala se hlavně s jinými roztleskávačkami. Měla jsem jen jednu kamarádku, která k nim nepatřila a sport ji ani nezajímal.“

„Kdo to byl?“

„Jmenovala se Cleo Clelandová. Pocházeli z Kalifornie a její matka byla ten typ přirozeně hezké ženy s jistými feministickými rysy, takže Cleo se nesměla líčit a podobné věci. Chodily jsme tedy do školy dřív a já s sebou nosila svoji kosmetiku. Na záchodě jsem ji pak nalíčila, aby se jí ostatní nesmáli. Bylo to hrozné.“

„To si dokážu představit,“ zamumlal Wyatt.

„Trochu se všechno zkomplikovalo, když začala chodit na rande, protože se musela líčit tak, aby to matka neviděla. V té době se to už naučila, měla ale hrozné nervy, aby ji její kluk nezahlédl nenalíčenou, protože to by byla katastrofa.“

„Mně se nenalíčená líbíš.“

„Taky mi už není šestnáct. V tom věku bych radši umřela, než aby mě někdo spatřil jen tak. Procházela jsem obdobím nejistoty, protože jsem navíc musela bojovat o udržení své váhy.“

Nedůvěřivě si mě prohlédl. „Tys byla tlustá?“

Pleskla jsem ho přes ruku. „Jasně že ne, ale jako roztleskávačka jsem potřebovala štíhlou postavu. Stávala jsem totiž na vrcholu pyramidy. Zároveň jsem ale musela být silná a mít svaly,“ dodala jsem.

„Stálo ti tohle za to, poskakovat a mávat rukama během zápasu?“

Bylo mi jasné, že o tom vůbec nic neví. „Chtěla bych si otevřít kurz roztleskávaček, takže asi ano.“

„Na to jsou kurzy?“

„Samozřejmě, proč ne?“

„Vrátíme se ke tvým studentským letům. Nepřebralas někomu kluka?“

Pohrdavě jsem si odfrkla. „Měla jsem svých dost.“

„Zajímal se o tebe některý bezvýsledně?“

„To je možné. Měla jsem svého partnera a o jiné se už nestarala.“

„Kdo to byl? Jason?“

„Ne, toho jsem poznala až na přípravce. Na střední škole jsem chodila s Patrickem Haleyem. Ve dvaceti se zabil na motorce. V té době jsme už ale spolu nechodili.“

„Takže Patricka škrtáme. Kde je teď Cleo Clelandová?“

„V Raleigh-Durhamu. Asi tak jednou ročně se scházíme na oběd a pak jdeme do kina. Je vdaná a má čtyřletého synka.“

Cleo si taky mohl škrtnout. Byla to totiž moje kamarádka, a navíc žena, a jak Wyatt tvrdil, o život mi pravděpodobně usiloval muž.

„Někdo tu musí být,“ zavrtěl hlavou. „Někdo, na koho jsi třeba kolik let ani nevzpomněla.“

Měl pravdu. Šlo o osobní záležitost, takže jsem ho musela znát. Přitom mě absolutně nikdo nenapadal. Pak se mi rozsvítilo.

„Už to mám!“ vykřikla jsem.

Trhl sebou a zpozorněl. „Kdo je to?“

„Určitě některá z *tvých* bývalých přítelkyň.“

KAPITOLA DVACET TŘI

AUTO vybočilo ze směru, jak Wyatt trhl volantem. Hned ho srovnal a zabodl do mě pohled. „Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

„No, když to nejsem já, musíš to být ty. Jsem dobrý člověk a nemám žádné nepřátele, o kterých bych věděla. *Nicméně*, kdy se stal první pokus? Těsně po našem návratu z pláže. Kolik lidí vědělo, že jsi tam jel za mnou? Po tom, jak ses choval ve čtvrtek v noci, když zabili Nicole...“

„Jak jsem se choval?“ zeptal se rozhořčeně.

„Řekl jsi svým kámošům, že spolu máme pletky, je to tak? I když nic nebylo. Viděla jsem, jak se na mě dívali, a *ani jeden* z těch zhruba padesáti poldů mi nepřišel na pomoc, když ses ke mně choval hrubě. Takže počítám s tím, že jsi jim lhal a tvrdil, že spolu chodíme.“

Stiskl zuby. „Nechoval jsem se hrubě.“

„Choval. Netvrdil jsi, že se scházíme?“

„Jo. Protože to tak je.“

„To je sporné...“

„Žijeme spolu. Spíme spolu. Co je k čertu sporného na tom, jestli se scházíme, nebo ne?“

„Poněvadž jsme spolu ještě ani nezačali chodit a tamto bylo jen dočasné. *A přestaň mě přerušovat!* Ráda bych

věděla, s kým jsi byl a zbavil ses jí jako horké brambory, jen abys mě mohl uhánět.“

Několik vteřin skřípal zuby. Vnímala jsem to, bylo to slyšet. Potom řekl: „Podle čeho soudíš, že jsem s někým byl?“

Protočila jsem panenky. „Ale prosím tě. Vím, jak jsi na sex. Ženské na tebe nejspíš čekají ve frontě.“

„Nemám žádné ženské... Ty myslíš, že jsem na sex?“

Znělo to spokojeně. Nejradši bych praštila hlavou do zdi, ale bolelo by to, a teď jsem měla dost bolístek. „Wyatte!“ zaječela jsem. „S kým jsi randil?“

„S nikým důležitým.“

„Nemusí to být nikdo důležitý, stačí, že to bylo rande. Protože některé ženské si dělají marné naděje, víš? Jedna schůzka a už chystají svatební šaty. Takže s kterou jsi byl naposledy, jež si mohla myslet, že se děje něco vážného, a byla celá bez sebe, když jsi odjel za mnou na pláž? Měl jsi rande minulý čtvrtek, tu noc, co zabili Nicole?“ Všimněte si, jak jsem to navlékla. Byla jsem totiž zvědavá.

Tou dobou jsme dojeli k jeho domu a Wyatt zpomalil, aby zabočil na příjezdovou cestu. „Ne. Ten večer jsem učil ženské v kurzu sebeobrany,“ odpověděl nepřítomně – k mé obrovské spokojenosti. „Myslím, že tvoje teorie má skuliny, protože je... Bože, je to skoro dva měsíce, co jsem s někým chodil. Můj společenský život není tak žhavý, jak si asi myslíš.“

„Poslední osoba, se kterou jsi přede mnou byl. Vyšli jste si víc jak jednou?“

„Jo, párkrát.“ Zajel do garáže.

„Spal jsi s ní?“

Netrpělivě se na mě podíval. „Už vím, kam tímhle malým výslechem míříš. Ne, nespál jsem s ní. A věř mi, nijak jsme si nepadli do oka.“

„Ona tobě ne, ale ty jí možná ano.“

„Ne,“ opakoval. „Nepadnul. Místo aby ses hrabala v mé minulosti, měla bys zapřemýšlet o sobě. Jenom flirtuješ a někteří lidé by se mohli domnívat, že to myslíš vážně...“

„Já neflirtuju! Nezkoušej to hodit zpátky na mě!“

Obešel auto a otevřel mi dveře. Naklonil se dovnitř a vzal mě do náruče, abych nemusela namáhat svoje ztuhlé a bolavé svaly při vylézání, a potom mě něžně postavil na nohy. „Flirtuješ,“ prohodil nekompromisně. „S tím nic nenaděláš. Máš to v genech.“

Když o mně mluvil, měl v zásobě spoustu slov začínajících na „f“ a už mě unavovalo je poslouchat. Možná příležitostně flirtuju, ale nejsem žádná koketa. Nemyslím, že bych byla povrchní, a Wyatt ze mě navíc dělal frivolního – další slovo na „f“ – pitomce.

„A teď špulíš pus,“ řekl a palcem mi přešel po spodním rtu, který možná malinko vyčníval. Potom se sklonil a políbil mě. Pomalý, vřelý polibek, při kterém jsem z nějakého důvodu roztála. Asi proto, že jsem věděla, že se v žádném případě dál nedostane. I on to věděl. Takže mě líbal jen tak, ne aby mě odvedl do postele.

„To bylo za co?“ zeptala jsem se trochu podrážděně, když se odtáhl. Chtěla jsem zakrýt svoje pocity.

„Protože jsi měla špatný den,“ broukl a udělal to znovu. Povzdechla jsem si a uvolněně zůstala stát proti němu. Skutečně jsem měla velice špatný den. Když mě tentokrát přestal líbat, na chvíli mě pevně objal a opřel si tvář o moji hlavu. „Policejní práci nech na nás,“ poznamenal. „Ledaže by sis zčistajasna vzpomněla na nějakého úhlavního nepřítele, který ti vyhrožuje smrtí. V tom případě bych o tom měl každopádně vědět.“

Ustoupila jsem a zamračila se. „Znamená to, že jsem hloupá blondýna, která si něco takového nepamatuje?“

Povzdechl si. „Nic takového jsem neřekl. Protože ty nejsi hloupá. Jsi všechno možné, ale ne hloupá.“

„Ach, skutečně? Co všechno jsem?“ Byla jsem agresivní, protože jsem byla zraněná a vystrašená a musela jsem se na někom vybit. Wyatt je velký kluk; on to zvládne.

„Frustrovaná,“ řekl a já ho málem nakopla, protože přišel s dalším slovem na f. „Mrzutá. Paličatá. Mazaná, protože hloupou blondýnu vytahuješ vždycky, když si myslíš, že ti dám, co chceš. A počítám, že to obvykle vyjde. Tvoje myšlenkové pochody mě k smrti děsí. Bezohledná. Legrační. Vzrušující. Roztomilá.“ Něžně se dotkl mé tváře. „Rozhodně roztomilá. A tohle *není* dočasné.“

Bože, já tu snad nejsem jediná mazaná! prolétlo mi hlavou. Takže mu připadám roztomilá? Je dobré to vědět. Rozhodla jsem se ignorovat tu část, že to není dočasné. Sehnul se, znovu mě políbil a potom dodal: „Umřel bych pro tebe.“

Zamrkala jsem. „Tohle říkají ženské. Mužský by to říkat neměl.“

Narovnal se. „Proč ne?“

„Ty bys měl tvrdit něco chlapského, jako: Nechal bych se pro tebe odprásknout. Slyšíš ten rozdíl?“

Potlačil úsměv. „Půjdem dovnitř.“

Vzdychla jsem. Měla jsem ještě udělat plánovaný pudink a vůbec se mi do toho nechtělo. Ale slib se má dodržet. Ne, lidé na policejním oddělení o tom nevěděli, slíbila jsem jim to v duchu.

Wyatt vyndal ze zadního sedadla koblihy a kondenzované mléko, potom odemkl kufr a vytáhl plátěný pytel, ze kterého visely nějaké zelené provázky. Zavřel auto a zamračil se.

„Co je to?“ chtěla jsem vědět.

„Říkal jsem, že ti donesu nějaký keřík. Tady je.“

Zírala jsem na ubohou, urousanou rostlinu. Zelené provázky byly její zplhlé větvičky. „Co budu dělat s keříkem?“

„Stěžovala sis, že v domě není jediná kytky, a proto je jaksi nevhodný k bydlení nebo co. Takže tady je tvoje květina.“

„Tohle není rostlina do bytu! Je to *křoví*. Tys mi koupil křoví?“

„Rostlina jako rostlina. Dej ji do domu a je z ní pokojová kytky.“

„Ty o tom nemáš ani páru,“ odsekla jsem a natáhla se, abych od něj vzala tu zbídačenou věc. „V tomhle vedru jsi ji měl celý den v kufru? Tys ji *uvařil*. Možná se už nevzpamatuje. Snad ji vzkřísím. Otevřeš mi dveře? Doufám, že jsi pro ni obstaral nějakou potravu.“

Odemkl dveře a pak se opatrně zeptal: „Rostliny jedí?“

Nevěřicně jsem na něj pohlédla. „Samozřejmě! Každá živá věc se potřebuje živit.“ Podívala jsem se na kytku v ruce a potřásla hlavou. „Ačkoliv tahle chudinka už nejspíš nikdy jíst nebude.“

Moje poraněná ruka odmítala udržet její váhu, i když většinu práce zastávala pravá ruka a levou jsem ji jen přidržovala. Mohla bych ji dát Wyattovi, ale nevěřila jsem mu. Už dokázal svoji surovost k rostlinstvu.

Zatímco nosil dovnitř moje zavazadla, dala jsem keřík do umyvadla a opatrně ho postříkala studenou vodou. Pokoušela jsem se ho oživit. „Potřebuju kbelík,“ oznámila jsem. „Něco, co už nepoužiješ, protože do dna propíchnu díry.“

Wyatt právě přinášel z prádelny modrý plastový kyblík na podlahu, ale při mých posledních slovech se zastavil. „Proč chceš zničit tenhle naprosto skvělý kýbl?“

„Protože tys tuhle kytku málem utýral k smrti. Potřebuje zalít, ale kořeny ve vodě stát nemůžou. Takže voda musí někudy odtékat. Ledaže bys měl pěkný květináč s dírami, o čemž pochybuju, protože ty žádné rostliny doma nepěstuješ, a já musím udělat díry do téhle nádoby.“

„Vidiš, proto muži nemají doma kytky. Jsou s nimi jenom problémy a jsou zatraceně komplikované.“

„Zato s nimi dům vypadá hezky, vyvolávají příjemný pocit a udržují svěží vzduch. Myslím, že bych nikdy nemohla žít v domě bez rostlin.“

Odevzdaně vzdychl. „Dobrá, dobrá. Já do toho kbelíku propíchnu díry.“

Můj hrdina.

Aby proděravěl umělou hmotu, použil dlouhý šroubovák a za chvíli už povadlá kytky sídlila v nádobě, kterou jsme umístili do latoru v prádelně. Doufala jsem, že se do rána trochu vzpamatuje. Potom jsem zamířila ke sporáku a začala dávat dohromady přísady na pudink.

Wyatt mě vzal kolem ramen a jemně zatlačil na židli. „Sedni si,“ zamumlal, ačkoliv to bylo naprosto zbytečné vzhledem k tomu, že už jsem tak učinila. „Já to připravím. Jenom mi pověz, co mám dělat.“

„Proč? Ty mě stejně nikdy neposloucháš.“ Je nějaký způsob, jak bych se mohla vzepít?

„Já se přemůžu,“ odvětil ironicky. „Protentokrát.“

Velkorysé, že? To nejmenší, co mohl udělat s ohledem na můj špatný den, bylo slavnostně slíbit, že odteď bude věnovat pozornost všemu, co řeknu.

Pustil se do pudinku a já dohlédla, aby přidal přísady, co tam patří. „To je všechno?“ zeptal se překvapený, že to bylo tak jednoduché.

„Všechno. Jestli ti to nebude vadit, vyčistím si zuby a půjdu do postele.“ Vyčerpaně jsem vstala. Byla jsem téměř na konci sil.

Jeho pohled změkkl a beze slova mě vzal do náruče.

Položila jsem mu hlavu na rameno. „Tolik toho pro mě děláš,“ pronesla jsem, když mě nesl nahoru. „Myslela jsem to, že mě pořád nosíš.“

„Je mi potěšením. Jenom bych si přál, aby to bylo za jiných okolností.“ Z tváře mu zmizel něžný výraz a zamračil se. „Z toho, že jsi zraněná, je mi nanic. Toho grázla, který ti to udělal, bych nejradši zabil.“

Vyčistila jsem si zuby, potom mi pomohl se svlékáním a zachumlal mě pečlivě do peřin. Usnula jsem dřív, než opustil pokoj.

Spala jsem celou noc a neprobudila se, ani když lezl do postele. Probralo mě teprve drnčení budíku a ospale jsem se natáhla, abych Wyatta pohladila, když ho zamáčkla. „Jak se dneska ráno cítíš?“ zeptal se, převalil se na záda a otočil hlavu ke mně.

„Ne tak zle, jak jsem předpokládala. Lip než večer. Jasně, ještě jsem se nepokusila vylézt z postele. Mám monokly?“ Zadržela jsem dech a čekala na odpověď.

„Ani ne,“ odpověděl a zkoumavě si mě prohlížel. „Podlitina se od včerejška nezhoršila. Všechno to voodoo, které jste prováděly u vašich v kuchyni, asi zabralo.“

Díkybohu. Pro jistotu si dneska znovu dám ledové obklady. Nerada bych vypadala jako mýval.

Ani jeden jsme hned nevstali z postele. Wyatt se protáhl, zívá a zase se ospale uvelebil. Přímo pod jeho pasem se rýsovala velice zajímavá věc a já bych ji ráda zkontrolovala. To by však bylo nelidské s ohledem na moje stanovisko, že s ním nechci mít sex. Ne, to není přesné; ne že bych *nechtěla*, ale věděla jsem, že bych neměla, dokud se vztahy mezi námi neurovnají. Ačkoliv jsem doopravdy, doopravdy chtěla.

Dřív, než jsem podlehla pokušení (zase), přiměla jsem se odvrátit pozornost a opatrně si sedla. Bolelo to. Hodně. Kousla jsem se do rtu, spustila nohy z postele, postavila se a udělala krok. Další. Shrbeně, jako velmi stará babka, jsem se došourala do koupelny.

Špatná zpráva byla, že mě svaly bolely víc než minulou noc, ale to se dalo čekat. A dobrá zpráva byla, že jsem se s tím dokázala vyrovnat. Zítra to bude mnohem lepší.

Zatímco Wyatt připravoval snídani, pomohla mi teplá lázeň. Stejně jako pár ibuprofenů, opatrné protažení těla a první šálek kávy. Ta svědčila spíš mojí náladě než svalům, ale nálada je taky důležitá, ne?

Po snídani se mi už sbíhaly sliny při pomyšlení na koblihy s pudinkem. Wyatt se neubránil pokušení. Ponořil velkou lžici do misky a zalovil v ní. Přimhouřil oči a vydal uznalé zabručení. „Lidi, to je dobrý. Nejspíš si nechám oba pekáče pro sebe.“

„Jestli ano, řeknu to na tebe.“

Povzdechl si. „Dobrá, dobrá. Ale budeš mi to dělat každý rok k narozeninám, vid’?“

„Už si to umíš připravit sám,“ odvětila jsem, ale srdce se mi šťastně roztančilo při představě, že s ním budu každé jeho narozeniny, rok co rok. „Kdy ses přesně narodil?“

„Třetího listopadu. A ty?“

„Patnáctého srpna.“ Proboha. Ne že bych věřila na astrologii a tak podobně, ale Štír a Lev může být pěkně výbušná kombinace. Oba jsou tvrdohlaví a vznětliví, i když já jsem mimo normu, protože nejsem ani trošku vznětlivá. Jsem zato ale pěkně tvrdohlavá.

„Proč se mračíš?“ zeptal se a lehce mi promasíroval bod mezi obočím.

„Jsi Štír.“

„Co z toho vyplývá?“ Vzal mě kolem pasu, přitáhl blíž k sobě a sklonil se, aby mě políbil za pravým uchem. „Chceš vidět moje žihadlo?“

„Nechceš vědět, co je špatného na Štírech? Ne že bych věřila na astrologii.“

„Když na ni nevěříš, proč bych se měl starat, co je na nich špatného?“

Nenáviděla jsem, když používal logiku. „Takhle poznáš, jak jsi na tom.“

„Já vím, jak na tom jsem.“ Sevřel mi dlaní ňadro a kousl mě do krku. „Jedná se o blondýnu s vyhraněným chováním, drzími ústy a zaobleným roztřeseným zadečkem, který mě dohání k šílenství.“

„Můj zadek není roztřesený,“ vyhrkla jsem pobouřeně. Těžce jsem usilovala o to, abych ho udržela pevný. Díky tomu, co dělal s mým krkem, jsem se musela ze všech sil snažit, abych vypadala pohoršené.

„Když jdeš, tak si na něj zezadu nevidíš.“

„No a co?“

Cítila jsem, jak se mi na krku směje. Nějakým způsobem mi padla hlava dozadu, přitulila jsem se k jeho rameni a zapomněla, jak mě bolí každý pohyb. „Poskakuje nahoru a dolů, jako dva hopsající míčky. To ses nikdy nerozhlédla a neuvědomila si, jak chlapům tečou po bradě sliny?“

„Jo, ale myslela jsem, že je to jen otázka vývoje.“

Přidušeně se rozesmál. „Může být. Sakra, kdybys jen nebyla tak potlučená a rozbolavělá.“

„Přijdeš pozdě do práce.“ Nezatěžovala jsem se protesty, že mu nedovolím, aby se se mnou miloval, protože jsem si ověřila, že můžu opravdu stěží kontrolovat, na co se soustředím. Mohla bych to zkusit, ale...

„A všem by bylo jasné, co jsem dělal, protože bych se křenil od ucha k uchu.“

„Potom je dobře, když jsem potlučená a bolavá, protože mi vážně vadí pozdní příchody do práce.“ Kdyby bylo nejhůř a moje sebekontrola přestala fungovat, můžu hrát nemocnou. Je to trošku manipulace, ale tohle je válka, v níž on vyhrává.

Znovu mi začal žužlat krk, aby mi ukázal, o co přicházím, pro případ, že bych to potřebovala připomenout. Díky, nepotřebuji.

„Co budeš dneska dělat, až budu pryč?“

„Spát. Možná si trochu zacvičím jógu a protáhnu a uvolním si svaly. Budu se plížit po tvém domě a všechno si občíhnu. Potom, jestli budu mít čas, seřadím podle abecedy konzervy, uklidím komoru a přeprogramuju dálkové ovládání, aby pokaždé, když ho zmáčkneš, naskočil v televizi kanál Lifetime.“ Nevěděla jsem, jestli je to vůbec možné, ale znělo to dobře.

„Probůh.“ V jeho hlase znělo zděšení. „Oblékni se. Jdeš se mnou na stanici.“

„Nemůžeš mě od toho odradit. Jestli trváš na tom, abych tu zůstala, musíš nést následky.“

„Už vím, jak to funguje.“ Zvedl hlavu a přimhouřenýma očima se na mě zadíval. „Dobrá, dělej, co umíš. Dneska v noci ti to vrátím.“

„Jsem zraněná, vzpomínáš?“

„Jestli tohle všechno můžeš dělat, jsi v lepší formě, nežli předstíráš. Hádám, že to v noci zjistím.“

Zlehka mě plácl přes hýždě. „Už se na to těším.“ Ach, byl si tak jistý sám sebou.

Následovala jsem ho nahoru a pozorovala, jak se sprchuje a holí. Zatímco se oblékal, posadila jsem se na postel. Dneska si vybral tmavomodrý oblek, bílou košili a žlutou kravatu s úzkými modrými a červenými proužky. Rád se parádil, což se mi na mužích vždycky líbilo. Když doplnil oblečení pouzdrem na pistoli a na pásek si připnul odznak, bylo to na moji sebekontrolu příliš. Všechna ta autorita a síla mě uváděly u vytržení. Není to ode mě příliš feministické, ale čert to vem. Wyatt byl můj a bylo jedno, co měl na sobě.

„Vezmu tvoje koblihy kolegům – budou nadšení – a potom navštívím tvého bývalého,“ řekl, když se soukal do saka.

„Je to ztráta času.“

„Možná, ale chci se přesvědčit sám.“

„Proč s ním nepromluví MacInnes a Forester? Nebude jim vadit, když se budeš vměšovat do jejich práce?“

„Ušetřím jim pár pochůzek, a navíc vědí, že je to osobní, takže mi nechávají volnou ruku.“

„Nebyli ostatní naštvaní, když ses jim vměšoval do jejich záležitostí?“

„Jasně že byli. Kruci, nebyli by to lidé, kdyby ne. Snažím se jim nešlapat na paty, ale jsem taky jejich šéf a oni to vědí.“

Nevadilo by mu, kdyby jim musel šlapat na paty. Neřekl to, ale ani nemusel.

Šla jsem s ním do garáže a on mě mezi dveřmi políbil na rozloučenou. „Nevyhazuj nic, co najdeš během svého čmouchání a slídění, jasné?“

„Jasně. Jedině kdyby to byly dopisy od staré přítelkyně nebo tak něco. V tom případě je můžu nedopatřením hodit do ohně. Vždyť víš, že takové věci se prostě stávají.“ Měl by. Chtěl přece vyslýchat Jasona pro podezření z pokusu o vraždu jenom proto, že si poslechl zprávu, kterou mi nechal na záznamníku.

Zazubil se. „Nejsou tu žádné dopisy,“ prohodil, když nastupoval do auta.

Pochopitelně jsem se podívala. Den ubíhal poklidně. Nikam jsem nemusela chodit ani nic dělat, s nikým jsem nemusela mluvit. S takovou spoustou volného času jsem se *musela* podívat. Neuklízela jsem jeho komoru, ani jsem nerovněla konzervy, protože bych je musela zvedat a přenášet.

Místo toho jsem se celý den hýčkala. Dívala jsem se na televizi, zdřímla si. Dala prádlo do pračky a přestěhovala nepatrně zotavený keřík blíž k oknu, aby byl na sluníčku. I k tomu je třeba zvedání a přenášení, což mě bolelo, ale přesto jsem to udělala, protože rostlina potřebovala veškerou péči. Taký jsem zavolala Wyattovi na mobil a dostala se do

hlasové schránky. Nechala jsem mu vzkaz, aby obstaral nějakou výživu pro květinu.

Zavolal v poledne. „Jak se cítíš?“

„Stále neohebná, bolavá, ale jinak v pořádku.“

„S Jasonem jsi měla pravdu.“

„Říkala jsem ti to.“

„Má zatraceně dobré alibi: náčelníka Graye. V sobotu odpoledne hrál tvůj bývalý s náčelníkem golf v Little Creek Country Clubu, takže na tebe nemohl v žádném případě střílet. Myslíš, že bys přišla ještě na někoho jiného, kdo by tě chtěl zabít?“

„Nemám tušení.“ Taky jsem o tom přemýšlela, ale vůbec nic mě nenapadlo. Došla jsem k závěru, že se mě někdo pokouší zabít z důvodu, o němž nic nevím, což vůbec není dobré.

KAPITOLA DVACET ČTYŘI

KDYŽ se pozdě odpoledne vrátil Wyatt domů, sledoval ho zelený taurus. Sešla jsem do garáže, protože jsem čekala, že z vypůjčeného auta uvidím vystupovat otce, avšak místo něj vylezla Jenni. „Ahoj,“ vyhrkla jsem překvapeně. „Myslela jsem, že přijede táta.“

„Dobrovolně jsem se nabídla,“ odpověděla a zastrčila si dlouhé vlasy za uši. Zatímco mě Wyatt líbal na uvítanou, odstoupila stranou. Když mě objímal, byla jeho ústa teplá a dotyky něžné.

„Taký jsi měla den?“ chtěl vědět a vzal moji tvář do dlaní.

„Bez zvláštních událostí. Přesně to jsem potřebovala.“ Ten klid byl báječný. Nestalo se nic, co by mě nutilo přemýšlet o tom, že bych mohla umřít, a to byla příjemná změna. Usmála jsem se na Jenni. „Pojď dál, dáš si něco studeného k pití. Dokud jsem nevyšla ven, neuvědomila jsem si, jaké je horko.“

Wyatt ustoupil, aby Jenni mohla vejít do domu. Rozhlédla se a v jejím pohledu se zračil upřímný údiv. „Je to obrovský dům,“ zavrtěla hlavou. „Vypadá staromódně a zároveň i moderně. Kolik je tu ložnic?“

„Čtyři,“ odpověděl Wyatt. Sundal si sako, přehodil ho přes opěradlo židle, povolil uzel na kravatě a rozepnul horní

knoflík u košile. „Celkem devět místností, tři a půl koupelny. Chceš za poplatek provést?“

„Jenom dole,“ zasmála se. „V případě, že by se mě máma zeptala, jak máte uspořádané spaní, nebudu moct popravdě říct něco, o čem nevím.“

Máma nebyla puritánka (k tomu měla daleko), ale vštěpovala svým dcerám, že inteligentní žena nespí s mužem, pokud s ním nemá vážný vztah. A vážným vztahem rozuměla přinejmenším zásnubní prsten na ruce. Byla toho názoru, že muži, ti prostí tvorové, si nejvíc cení věcí, za které musí tvrdě bojovat. V zásadě souhlasím, i když skutečnost může být jiná. Myslím tím svoji současnou situaci. Wyatt se vůbec nemusel moc snažit. Stačilo, aby mě políbil na krk. Lituji dne, kdy odhalil moji slabost. Abych k sobě byla spravedlivá, je to jediný muž, kterého jsem kdy potkala, jenž tak snadno podkopal moji sebekontrolu.

Jenni hodila klíče od auta na kuchyňskou linku a následovala Wyatta na malé prohlídce přízemí domu, které se skládalo z kuchyně, jídelního koutu, jídelny (ta byla prázdná), a obývacího pokoje. Jak jsem dnes odhalila, měl za kuchyní malou pracovnu, ale s tou se nezatěžoval. Byla opravdu těsná, možná dva na dva, a víc by se hodila na špižírnu nebo komoru než na pracovnu. Měl tu ale všechno nezbytné: psací stůl, kartotéku, počítač, tiskárnu a telefon. V kartotéce nebylo nic zajímavého. Na počítači jsem si zahrála pár her, ale nezkoumala jsem jeho složky. *Znám své meze.*

Nechodila jsem s nimi, ale slyšela jsem, jak se Wyatt zastavil v obývacím pokoji a zapnul televizi, aby zjistil, jestli jsem si hrála s dálkovým ovládáním. Ušklíbla jsem se. Přemýšlela jsem, že vyndám baterie, ale došla jsem k závěru, že si to nechám pro případ, že bychom se pohádali. No, jistě měl pro každý případ velkou zásobu baterií. Asi by bylo vtipnější, kdybych šla nakupovat... a nedopatřením by mi před odchodem ovládání zapadlo do tašky. Takové věci by si

měl člověk promyslet dopředu, aby potom nezaváhal. Kdo zaváhá, ostrouhá.

Než se vrátili do jídelního koutu, připravila jsem na stůl sklenice s ledovým čajem. Wyatt jednu z nich popadl a naráz vypil půlku, až mu opálený ohryzek poskakoval. I když byl na Jenni milý, zahlédla jsem v jeho tváři stíny úzkosti. Ve snaze zjistit, kdo mě chce zabít, se policie evidentně nikam nedostala.

Konečně položil sklenici a usmál se na mě. „Tvoje koblihy měly úspěch. Pekáč byl prázdný během půl hodinky a všichni byli v sedmém nebi.“

„Tys dělala koblihy s pudinkem?“ zeptala se Jenni a zasténala. „Nezbylo něco?“

Wyatt se uculoval. „Náhodou udělala dvě várky a jedna je ještě v ledničce. Dáš si?“

Souhlasila s výrazem hladového vlka a Wyatt vyndal pekáč. Vytáhla jsem ze skříňky dva talířky a dvě lžíce. „Ty si nedáš?“ zeptala se Jenni a svrátila čelo.

„Ne. Teď nic nedělám, takže musím hlídat, co jím.“ Neměla jsem z toho žádnou radost. Radši bych každý den hodinu nebo dvě pracovala venku, než abych počítala kalorie. Ráda bych si trochu vzala, ale držela jsem se.

Zatímco Wyatt a Jenni se cpali, posadila jsme se taky ke stolu. Zeptala jsem se Wyatta, jestli něco zjistili, a on si povzdechl.

„Pátračka našla otisk nohy v prachu za tvým bytem a poslali jsme to na analýzu. Jedná se o dámskou sportovní obuv...“

„Nejspíš moji,“ vyhrkla jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Jedině, že bys měla velikost osm a půl, a já zatraceně dobře vím, že to tak není.“

Měl pravdu. Nosila jsem šest a půlky. Žádná z žen v naší rodině neměla tuhle velikost. Máma měla šestky a Siana i Jenni sedmičky. Zapřemýšlela jsem, která z mých kamarádek

by mohla mít osm a půlky a taky by se mohla pohybovat v okolí mého bytu. Nikdo mě nenapadl.

„Myslím, že jsi říkal, že mě nechce zabít žena,“ pronesla jsem vyčítavě.

„Pořád jsem o tom přesvědčený. Střílení ze zálohy a hraní si s autem obvykle není způsob, jaký používají ženy.“

„Takže ten otisk nohy nejspíš nic neznamená?“

„Asi ne. Kéž by to tak bylo.“ Promnul si oči.

„Nemůžu se stále schovávat.“ Neměla jsem mu to za zlé, jenom jsem uvedla fakta. Mám svůj život, a kdybych ho nemohla žít, potom by ten mizera zabil můj zdravý rozum, i kdyby se mu nepovedlo zabít moje tělo.

„Možná ani nebudeš muset,“ pronesla Jenni váhavě a zírala na svoji lžici, jako by na ní byl vepsán smysl života. „Chtěla jsem říct... Nabídla jsem se, že ti přivezu auto, protože jsem trochu přemýšlela a mám plán. Nasadím si blond paruku a budu předstírat, že jsem ty. Budu návnada, takže Wyatt toho darebáka chytí a ty budeš zase v bezpečí,“ zakončila v takovém spěchu, že její slova splývala.

Brada mi spadla tak nízko, že jsem s ní málem praštila o podlahu. „Cože?“ zapištěla jsem. Nikdy v životě bych nečekala, že mi Jenni udělá takovou nesmyslnou nabídku. Byla vážně dobrá v hledání svých favoritů a nikdy jsem to nebyla já. „Sama můžu být návnada a ani nebudu potřebovat paruku!“ namítla jsem.

„Nech mě, abych to pro tebe udělala,“ prosila a k mému překvapení jí z očí vytryskly slzy. „Nech mě, ať ti vynahradím to, co jsem provedla. Vím, žeš mi nikdy neodpustila, a já ti to nevyčítám. Byla jsem sobecká mrcha a nemyslela na to, jak moc jsem tě ranila, ale dospěla jsem, namouduši, a chtěla bych, abychom si byly stejně blízké, jako ty a Siana.“

Byla jsem tak vyvedená z míry, že jsem nevěděla co říct, a to se nestává denně. Otevřela jsem ústa a potom je znovu zavřela, protože můj mozek setrval na neutrálu.

„Žárlila jsem na tebe,“ pokračovala. Stále mluvila rychle, jako by ze sebe chtěla všechno dostat dřív, než ztratí kuráž. „Byla jsi vždycky tolik oblíbená, a dokonce i *moje* kamarádky se domnívaly, že jsi ta nejskvělejší osoba, kterou znají. Všechny se česaly jako ty a kupovaly si stejný odstín rtěnky. Byla jsem zhnusená.“

Tohle byla Jenni, jakou jsem znala. Ulevilo se mi při vědomí, že vetřelci neovládají tělo mé sestry. Wyatt seděl tiše a s pozorným pohledem zaznamenával každé slovo. Přála jsem si, aby odešel do jiné místnosti, ale bylo mi jasné, že mi spíš narostou křídla a budu létat.

„Bylas ta nejlepší roztleskávačka, byla jsi atraktivní, urostlá, druhá nejlepší žákyně ve třídě, dostala ses na vysokou na stipendium, měla jsi výborné známky, získala titul v obchodní administrativě a vzala sis toho nejpohlednějšího chlápka, jakého jsem kdy viděla,“ naříkala. „Jednou bude guvernérem, možná senátorem, nebo dokonce prezidentem a spadnul ti do klína jako zralá švestka! Tolik jsem *žárlila*, protože ať jsem jakkoliv hezká, nikdy nebudu schopná dělat všechno co ty. Zdálo se mi, že tě máma s tátou milují víc. Dokonce i Siana tě má radši! Takže když mi Jason dělal milostné návrhy, přijala jsem to. Protože, jestli se ohlížel za mnou, muselo to být proto, že jsi nakonec nebyla tak báječná, zatímco já *ano*.“

„Co se stalo?“ prohodil tiše Wyatt.

„Blair nás nachytala, jak se s Jasonem líbáme,“ přiznala se nešťastně. „To je všechno, a bylo to poprvé, ale všechno se najednou zhatilo a oni se rozvedli. Je to moje vina a já to chci napravit.“

„Budeš si muset najít jiný způsob,“ prohlásil Wyatt věcně. „Je vyloučené, abyste ty nebo Blair dělaly návnadu. Jestli ten

plán použijeme, tak se za Blair bude vydávat některá policistka. Nikdy bychom neohrozili civilistu.“

Jenni vypadala ohromeně, když její bezvadný plán byl tak rychle odmítnut, a to nejen mnou, ale i Wyattem. Koneckonců, jeho souhlas byl rozhodující, protože měl pravomoc ho buďto anulovat, nebo uvést do pohybu. Ale nepřijal ho.

„Musí být něco, co můžu udělat,“ pronesla a slzy se jí řinuly po tváři. Prosebně se na mě podívala.

„Počkat.“ Tentokrát jsem našla hlas. Zatímco jsem přemýšlela, poklepávala jsem si nehtem na spodní ret. „Až si opatřím auto, můžeš mi ho celý příští rok každou sobotu umýt. Nebo můžeš gruntovat moji koupelnu, protože já tuhle práci nenávidím.“

Zamrkala na mě, jako by zcela nechápala, co říkám. Potom se rozchichotala. Uprostřed toho smíchu se skytáním zavzlykala. Byla to velice zvláštní kombinace zvuků. Polekalo mě moje vlastní hihňání, které jsem při představě celé situace nemohla zastavit. Jsem blondýna; vážně bych se neměla hihňat.

Nakonec jsme skončily smíchem a Jenni se mi pětkrát nebo šestkrát omluvila. Já ji ujistila, že ona je moje rodina a vždycky bych jí dala přednost před Jasonem Carsonem, protože je to mizerný bastard, který sváděl svou sedmnáctiletou švagrovou, a mně je lépe bez něj.

Páni! Rodinná dramata mě vyčerpávají.

Wyatt musel odvézt Jenni domů. Požádali mě, abych jela s nimi, ale já se rozhodla zůstat, protože jsem cítila, že potřebuji zůstat chvíli sama, abych zklidnila svoje emoce. Pokusila jsem se Jenni odpustit, protože lví podíl měl na svědomí Jason. Byl dospělý a ženatý, kdežto teenageři nejsou ti nejlepší na rozumná rozhodnutí. Přesto někde hluboko v mé mysli navždy zůstalo, že mě vlastní sestra zradila. Snažila jsem se k ní chovat normálně, ale cítila, že je rozdíl mezi

Před a Potom. Nejvíc mě překvapilo, že jí to vadilo. Ne, ve skutečnosti mě nejvíc překvapilo, že na mě vůbec někdy žárlila. Jenni je nádherná a byla nádherná ode dne, kdy se narodila. Já sama jsem chytrá, ale ne tolik jako Siana. Jsem hezká, ale nepatřím do stejné třídy jako Jenni. V naší rodině jsem průměrná. Proč by proboha měla žárlit?

Chtěla jsem zavolat Sianě, abych to s ní prohovořila, ale rozhodla jsem se, že tajemství zůstane mezi Jenni a mnou. Jestli myslela vážně, že napraví náš vztah (*opravdu*), potom nebudu sabotovat příležitost tím, že vyžvaním něco, co by možná nechtěla, aby ostatní věděli.

Wyatt se vrátil během hodiny. Když vešel do dveří, měl zakaboněné čelo. „Proč jsi mi kruci neřekla, že jsi svého bývalého vydírala a chtěla na něm, aby ti dal všechno, cos na něm žádala při rozvodu? Nemyslíš, že něco takového by se mohlo brát jako motiv?“

„Až na to, že Jason na mě nestřílel,“ naznačila jsem. „A domnívá se, že má negativ.“

Jako laser na mně utkvěly jeho zelené oči. „*Domnívá se?*“

Zamrkala jsem a nasadila ten nejnevinnější výraz. „Chtěla jsem říct, on *si je jistý*, že má negativ.“

„Hmm. Je si *jistý*, že má všechny kopie?“

„No... myslí si, že ano, a to je důležité, ne?“

„Takže jsi ho vydírala a pak jsi ho podfoukla.“

„Brala jsem to jako pojistku. Kromě toho nikdy nebylo třeba, abych obrázky použila, a on nemá tušení, že nějaké existují. Nekontaktovala jsem ho od našeho rozvodu, a to je pět let. Proto vím, že se mě Jason nepokoušel zabít. Neměl žádný důvod.“

„Kromě toho, že důvod má.“

„No, měl by, kdyby to věděl, ale to není jeho případ.“

Wyatt se štípnul do kořene nosu, jako by ho ze mě rozbolela hlava. „Kde jsou kopie?“

„V mé bezpečnostní schránce. Je vyloučené, aby je někdo náhodou viděl, a nikdo neví, že je mám. Dokonce ani moje vlastní rodina.“

„Dobrá. Důrazně tě žádám, až tohle skončí, a ty se nebudeš muset schovávat, vezmi ty kopie a znič je.“

„To bych mohla,“ připustila jsem.

„Já vím, že bys mohla. Otázka je: Uděláš to? Slib mi to.“

Zamračila jsem se na něj. „Řekla jsem, že ano.“

„Ne, řekla jsi, že bys mohla. To je rozdíl. Slib mi to.“

„Ach dobře. Slibuju, že zničím obrázky.“

„Neuděláš žádné další kopie.“

Tedy, nebyl to ten nejdůvěřivější chlapík na světě. Štve mě, když si tohle myslí. Buď mu zase radil táta, nebo je abnormálně podezřívavý.

„Neuděláš žádné další kopie,“ opakoval.

„Dobrá!“ vypěnila jsem a chystala plán, jak jeho dálkové ovládání náhodou upustím do záchodu.

„Fajn.“ Zkřížil ruce na prsou. „Jsou tu ještě nějaká tajemství, o kterých jsi mi neřekla? Někdo jiný, koho jsi vydírala, nějaká pomsta, o které jsi mi zapomněla říct, protože sis myslela, že to není důležité?“

„Ne, Jason je jediná osoba, kterou jsem kdy vydírala. A ten si to zasloužil.“

„Zaslouží si víc než to. Potřeboval by nakopat.“

Pokrčila jsem rameny, protože mě trochu uklidnilo jeho mínění. „Táta by to udělal, a tak jsme mu radši neřekly, proč jsem se s Jasonem rozvedla. Chtěly jsme chránit tátu, ne Jasona.“ Nikdy bych Jasonovi neodpustila, kdyby otec strávil třeba jedinou minutu ve vazbě za napadení, protože Jason se snadno naštvě a podal by žalobu.

„Souhlas.“ Wyatt mě chvíli pozoroval, potom smutně potřásl hlavou a přitáhl si mě do náruče. Uklidnila jsem se, vzala ho kolem pasu, položila mu hlavu na hrud' a on mi přitiskl tvář na hlavu. „Ted' je mi jasné, že potřebuješ

značnou útěchu,“ zamumlal. „Byla to asi velká rána, když jsi nachytala manžela, jak líbá tvoji sestru.“

Jestli něco nenávidím, jsou to lidé, kteří mě litují. V tomhle případě jsem to nepotřebovala. Život šel dál a Jason je pro mě minulost. Nemohla jsem však říct: „Ach, tím já se vůbec netrápím,“ protože by to byla obrovská lež, a on to věděl, a protože mě to stále velmi bolí a nemůžu se s tím smířit. Takže jsem zabručela: „Už jsem se z toho dostala. A dal mi mercedes.“ Až na to, že teď žádný nemám, protože je z něj kus zmačkaného a pokrouceného plechu.

„Možná ses přenesla přes bolest, ale určitě ne přes nepřijemnou životní zkušenost. Jsi opatrnější.“

Podle něj jsem vypadala jako ubohý poraněný ptáček. Odtáhla jsem se a zamračila. „Nejsem opatrnější, ale chytrá. To je rozdíl. Chci si být jistá. Než s tebou budu spát, tak se chci ujistit, že je mezi námi něco pevného...“

„Příliš pozdě,“ ušklíbl se.

Povzdechla jsem si. „Já vím.“ Položila jsem mu hlavu na prsa. „Gentleman by se neměli vysmívat.“

„Co to znamená?“

Znamená to, že je poněkud domýšlivý a já se musím trochu víc bránit. Ačkoliv, problém je, že se nechci víc bránit, naopak bych chtěla ubrat. Zdravý rozum mi radí, abych se vzdala rozhodnutí, že s ním nebudu spát, jelikož nedělám nic, jenom plýtvám dechem. Na druhé straně je mi proti srsti, aby si dělal, co chce.

„Říkám si, že se odstěhuju do nějakého hotelu v jiném městě,“ prohodila jsem jenom proto, aby se přestal tak sebejistě usmívat.

Vyšlo to.

„Cože?“ vykřikl. „Jak jsi přišla na tak pošetilý nápad?“

„V jiném městě budu v naprostém bezpečí, ne? Zapsala bych se pod falešným jménem a...“

„Zapomeň na to,“ nesouhlasil. „Ksaku, v žádném případě tě nenechám utéct.“ Pak si uvědomil, že už mám vozítko a on nebude mít žádnou kontrolu, co dělám během dne, zatímco je v práci. Tu neměl nikdy, protože kdybych chtěla odejít, stačilo jen zvednout telefon a zavolat kohokoli z rodiny, aby mě vyzvedli. Ostatně, to by udělala i jeho vlastní matka.

KAPITOLA DVACET PĚT

VZHLEDEM k tomu, co všechno se přihodilo, není divu, že mě v noci trápily zlé sny. Nejspíš jsem měla několik nočních můr, avšak moje podvědomí je v ignorování nepříjemných záležitostí stejně dobré jako vědomí. Zlé sny nemívám často. Obyčejně se mi zdá o všedních věcech s podivnými detaily, ale od toho sny jsou. Jako třeba, že jsem ve *Skvělých tělech* a mám na starosti horu papírování, ale ostatní zaměstnanci mi překáží, protože polovina z nich chce jezdit nahá na rotopedech a druhá půlka si myslí, že je to naprosto nepřijatelné, což taky je. A podobné věci.

Nezdálo se mi, že po mně střílejí. Tam nebylo nic kromě toho zvuku a potom pálení v paži, na čemž se nedalo stavět. Ale autonehoda oživila v mém podvědomí spoustu detailů. Nezdálo se mi ani o tom, že jsem minula další stopku. Byla jsem v červeném mercedesu, v tom, který jsem dostala, když jsme se s Jasonem rozvedli, a já ho pak vyměnila za bílý. Jela jsem přes vysoký klenutý most, když jsem najednou nad vozem ztratila kontrolu a začala se točit. Vráželo do mě auto za autem a s každým nárazem jsem byla blíž a blíž zábradlí. Věděla jsem, že při příští ráně spadnu dolů. Viděla jsem, jak se ke mně pomalu přibližuje poslední vůz, potom přišel příšerný náraz, můj červený mercedes vrazil do zábradlí a naklonil se přes okraj.

Probudila jsem se, když jsem začala padat. Srdce mi divoce tlouklo a třásl se. To já se třásla, ne srdce, které nejspíš taky, ale nedalo se to zjistit. Cítila jsem jenom bušení.

Wyatt se nade mnou nakláněl, velký ochranný stín v tmavé místnosti.

Hladil mi břicho, potom mě objal v pase a uklidňoval ve svém náručí. „Spatný sen?“

„Moje auto srazili z mostu,“ mumlala jsem, ještě napůl ze spaní. „Nepříjemné.“

„No, vím, čím to bude.“ Měl vlastní postup při uklidňování a ten vyžadoval, aby mě schoval pod sebe. Ovinula jsem mu nohy kolem boků a přitáhla ho blíž.

„Domníváš se, že jsi na tohle v pořádku?“ šeptal, ale otázku položil trochu pozdě, protože už do mě pronikl.

„Ano,“ odpověděla jsem i tak.

Byl opatrný, nebo se alespoň snažil být. Svoji váhu držel na předloktí a jeho pohyby byly pomalé, dokonce až do samého konce, kdy už pomalého nebylo nic. Nezpůsobil mi bolest, a jestli ano, byla jsem příliš rozrušená, než abych si toho všimla.

Příští den byl stejný jako ten předcházející, až na to, že jsem zvládla víc strečinku a jógy a cítila se mnohem lépe. Když jsem chtěla něco zvednout a namáhala svaly, levá ruka pořád bolela, ale pokud jsem byla opatrná a nedělala žádné rychlé pohyby, mohla jsem ji používat.

Zdalo se, že keřík, který mi Wyatt koupil, se vzpamatuje, i když spotřebuje spoustu výživy, než bude schopný přežít šok při přesazení na zahradu. Wyatt možná nevěděl, jak vypadají *pokojoyé* rostliny, ale koupil ho pro mě a já si té ubohé věci vážím. Při mé nucené nečinnosti mi začaly vadit uzavřené prostory, a tak jsem se prošla venku a vybrala místo, kam keř zasadím. Vzhledem ke stáří domu bylo

rostlinstvo na zahradě vzrostlé a svěží, ale našla jsem tam jen křoviny a žádné květiny. Prospěla by jí větší barevnost. Na vysázení kytěk už bylo pozdě. Možná příští rok...

Cítila jsem na kůži příjemné sluneční teplo. Nudilo mě být invalidou a toužila jsem trochu se protáhnout. Tolik jsem chtěla jít do práce, až to bolelo, a byla jsem našťvaná, že to nejde.

Stále mě trápil sen z minulé noci. Ani ne ta část, kdy jsem padala z mostu, ale skutečnost, že se jednalo o červený mercedes, který jsem prodala přede dvěma lety. Pokud věříte na proroctví snů, tak to nejspíš něco znamená, ale já neměla tušení, co by to mohlo být. Možná lituji, že nemám další červené auto. Nebo se domnívám, že bílá barva je nudná? To ne, a kromě toho, na jihu je kvůli horku bílá víc praktická.

Pokud jde o vzhled, dala bych červenou na třetí místo, bílou na druhé a na první černou. Na černých autech je něco, co vyzařuje sílu. Červená je sportovní, bílá sexy a elegantní, černá znamená výkon. Jestli dostanu šanci koupit si nové auto, bude asi černé.

Protože jsem byla znuděná, přestavila jsem nábytek v obývacím pokoji. Postrkovala jsem ho nohama a pravou rukou, a jenom tak z legrace jsem přesunula Wyattovo houpací křeslo z jeho čestného místa přímo před televizi. Nebylo nic špatného na tom, jak si Wyatt pokoj uspořádal, a bylo mi jedno, že křeslo je na prvním místě, ale jak už jsem řekla, nudila jsem se.

Od té doby, co jsem otevřela fitcentrum, jsem měla málokdy čas sledovat televizi, snad kromě zpráv v jedenáct v noci, takže jsem si odvykla. O tom Wyatt nevěděl. Možná bych se mohla trochu pobavit, když budu fňukat, že mi chybí sledování mých oblíbených pořadů, které samozřejmě budou na kanálech, jako je Lifetime, Dům a zahrada a Oxygen. Nepříjemné na tom bylo, že jestli vyhraji svoji bitvu o

dálkové ovládání, budu se na ně muset dívat. Vždycky je tu nějaký zádrhel.

Vyšla jsem na ulici a přinesla noviny ze schránky, pak jsem se usadila v kuchyni a přečetla každický článek. Potřebuji pár knížek. Potřebuji vyrazit do obchodů a koupit si kosmetiku nebo boty. To mi vždycky zvedne náladu. Musím zjistit, co v těchto dnech dělala Britney, protože to děvče si ze života udělalo naprostý zmatek, když se snažilo prozkoumat něco naprosto logického.

Wyatt neměl ani rozpustnou kávu. Celkem vzato, jeho dům byl mizerně a nedostatečně vybavený, než abych se tam cítila spokojeně.

Ve chvíli, kdy se odpoledne vrátil domů, jsem měla nervy nadranc. Z pocitu naprosté úzkosti jsem začala další seznam jeho hříchů a na prvním místě byl nedostatek mé oblíbené kávy. Jestli tu budu muset zůstat delší dobu, chci mít pohodlí. Potřebovala jsem taky víc svého oblečení, oblíbený sprchový gel, voňavý šampon a další nejrůznější věci.

Políbil mě na uvítanou a řekl, že se půjde nahoru převléknout. Aby se dostal ke schodům, musel projít obývacím pokojem. Zůstala jsem v kuchyni a poslouchala, jak jeho kroky náhle utichly, když si všiml změny v jeho životním prostředí.

Zvýšeným hlasem zavolal: „Co je to s nábytkem?“

„Nudila jsem se,“ odpověděla jsem. Zamumlal něco, čemu jsem nerozuměla, a slyšela, že jde nahoru.

Nejsem bezmocná dekorace. Prozkoumala jsem také obsah jeho ledničky a v mrazáku našla maso na hamburgery. Rozhodla jsem se, že ho osmažím a udělám omáčku na špagety. Protože nikdy nepřišel domů ve stejnou dobu dva dny za sebou, nedala jsem vařit vodu na těstoviny. Udělala jsem to až teď. Neměl rohlíky, ale přinesl bochník chleba, a tak jsem namazala dva krajíčky a posypala je česnekovým práškem a sýrem. Další věc, kterou neměl, byly přísady do

zeleného salátu. Nepovažovala jsem to za zdravou stravu, ale s ohledem na obsah špižířny a ledničky jsem si mohla vybrat tohle nebo fazole z konzervy.

Vrátil se dolů a na sobě měl jenom džíny, a když jsem uviděla ty napnuté šlachy, svaly a chlupatou hrud', sbíhaly se mi sliny. Abych přestala slintat blahem a ztrapňovat se, otočila jsem se a šoupla plech s nakrájeným chlebem do trouby. Než se zapeče, budou hotové i špagety.

„Pěkně to voní,“ prohodil, když se posadil ke stolu.

„Děkuju, ale jestli nezajdeme do potravin, nebude tu nic k jídlu. Co obvykle večeříš?“

„Obyčejně jím venku. Snídani tady, večeři venku. Takhle je to jednodušší, protože koncem dne bývám unavený a nechci se zatěžovat vařením.“

„Já nemůžu jíst venku,“ prohodila jsem podrážděně.

„No, mohla bys, když odjedeme do jiného města. Co takhle zítra? Mohlo by se to brát jako rande, ne?“

„Ne, nemohlo.“ Myslela jsem, že bychom se mohli projít po pláži. „Jíš tak jako tak. Rande je, když děláš něco, co normálně neděláš. Jako třeba jít na nějakou hru nebo na taneční exhibici.“

„Co míčová hra?“ opáčil.

„Teď se dá jít jenom na baseball, a ten je trapný. Není tu žádná pořádná zábava. Až bude fotbalová sezona, tak si promluvíme.“

Přešel moji urážku baseballu, naplnil naše sklenice ledem a nalil do nich čaj. „Z pátračky dneska něco našli,“ prohodil náhle.

Vypnula jsem oheň pod špagetami. Znělo to nejistě, jako by nevěděl, co s tím novým objevem dělat. „Co?“

„Pod tvým autem se zachytilo pár vlasů. Je zázrak, že tam byly, vzhledem k tomu, co z tvého vozu zbylo.“

„Co můžete z pár vlasů zjistit?“ zeptala jsem se. „Kdybyste měli podezřelého a mohli porovnat DNA, byly by k něčemu, ale to nemáte.“

„Jsou tmavé, takže nám prozradily, že dotyčná osoba je bruneta. A jsou dlouhé asi dvacet pět centimetrů, proto s největší pravděpodobností přece jen hledáme ženu. Není to úplně jisté, protože spousta mužů má dlouhé vlasy, ale testují je na lak na vlasy, gel a podobně. Mnoho mužů takové věci nepoužívá.“

„Jason ano,“ upozornila jsem ho.

„Jason je sexuchtivý hajzl a má víc samolibosti než rozumu,“ stručně vyjádřil svůj názor.

Lidi, ten ale neměl Jasona rád! Zahřálo mě to u srdce.

„Znáš nějakou ženskou s tmavými vlasy, která by tě chtěla zabít?“ otázal se.

„Znám spoustu žen s tmavými vlasy, ale pochybuju, že by po mně střílely.“ Bezradně jsem pokrčila rameny. Celá věc byla pro mne opravdu velká záhada. „Roky jsem neměla nehodu ani při parkování.“

„Důvodem nemusí být nic ze současnosti,“ řekl Wyatt. „Když zavraždili Nicole Goodwinovou a tebe pozvali jako svědka, někdo třeba uviděl příležitost, jak tě zabít a svést to na vraha Nicole. Ale Dwayne Bailey se k vraždě přiznal, takže nemá důvod, aby tě zabíjel.“

„Proč ta osoba nepřestala, když ho zatkli? Očividně to teď na něj nemůže hodit.“

„Jelikož ji nechtyli, počítá asi s tím, že to může dokončit a zmizet.“

„Přemýšlel jsi o svých známostech zhruba za poslední rok?“ chtěla jsem vědět. „Byla některá z nich bruneta?“

„Jo, jistě, ale říkal jsem ti, že to nebylo nic vážného.“

„Každopádně je všechny předvolej a vyslechni,“ prohodila jsem zlostně. Muselo to být něco osobního, protože jsem neudělala nic, co by mohlo být motivem pro vraždu.

„A co chlápci, s kterými jsi chodila ty? Třeba některý z nich měl bývalku, která do něj byla blázen – být blázen je tady velice důležité slovo – a nemá tě v lásce, protože její přítel s tebou začal chodit.“

„Připouštím, že je to možné.“ Zamyslela jsem se nad tím. „Nevzpomínám si, že by se někdo zmiňoval o bláznivé expřítelkyni. Nikdo nic neříkal o tom, že ho někdo špehuje, a taková osoba by ho pronásledovala, ne?“

„Možná ano, možná ne. Musíme prověřit všechno, takže budu potřebovat seznam chlápků, se kterými jsi v posledních několika letech něco měla.“

„Dobrá. Začneme u tebe.“ Sladce jsem se na něj usmála. „Pojďme prověřit tvoje přítelkyně.“

Jak vidíte, nikam jsme se s tímhle tématem nedostali, a tak jsme ho opustili. Zatím jsme snědli polévku a potom uklidili nádobí. Křeslo, které stálo před televizí, odsunul Wyatt na své místo a usadil se do něj s novinami, šťastný jako blecha. Stoupla jsem si před něj a zlostně ho pozorovala, dokud noviny neodložil a nezeptal se: „Co je?“

„Nudím se. Dva dny už jsem neopustila tenhle dům.“

„Protože se tě někdo pokouší zabít, takže bys měla zůstat někde, kde nejsi na očích.“

Myslel si, že *tohle* mě uklidní? „Mohla jsem dneska někam odjet, do jiného města, ale myslela jsem, že bys měl starosti, kdybych odešla sama.“

Krátce přikývl. „Máš pravdu.“

„Teď jsi tady.“

Povzdechl. „Dobrá. Co chceš?“

„Já nevím. Něco.“

„Tím se to zužuje. Co třeba kino? Mohli bychom stihnout v Hendersonu představení v devět. To se počítá jako rande, ne?“

„Hmm.“ Henderson je město vzdálené asi čtyřicet pět kilometrů. Bylo skoro sedm, a tak jsem šla nahoru, abych se

připravila. Podlitiny na obličejích už díky mámě zežloutly a já použila dostatek líčidel, abych je téměř zamaskovala. Potom jsem si oblékla dlouhé kalhoty a halenku s krátkým rukávem. Její konce jsem si uvázala v pase. Pročesala jsem si vlasy, připnula náušnice a byla jsem přichystaná.

Wyatt pochopitelně stále četl noviny. A byl pořád do půl těla svlečený.

„Jsem hotová,“ oznámila jsem.

Podíval se na hodinky. „Máme spoustu času.“ Vrátil se zpátky ke čtení.

Našla jsem svůj seznam a připsala *nepozorný*. Zdálo by se, že by chtěl při prvním rande po dvou letech udělat lepší dojem. Víte, je mi jasné, že spát s ním po tak krátké době byla velká chyba. Už mě bral jako samozřejmost.

„Asi se přestěhuju do některé jiné ložnice,“ uvažovala jsem nahlas.

„Ježíši. Dobrá. Už jdu.“ Hodil noviny na podlahu a vzal schody po dvou.

Zvedla jsem noviny a posadila se do křesla. Samozřejmě že jsem je přečetla, ale neměla jsem tušení, co právě hrají. Program byl pro naše město, počítala jsem však s tím, že v Hendersonu budou dávat totéž.

Měla jsem náladu na něco veselého a zrovna hráli novou romantickou komedii, která byla vtipná i smyslná. Wyatt sešel dolů a zapínal si bílou košili. Zastavil se, rozepnul kalhoty, zastrčil spodní okraj košile a zase je zapnul. „Na co chceš jít?“ zeptal se.

„Na *Prenup*. Bude to zábava.“

Zamračil se. „Nepůjdu na film pro ženský.“

„Dobře, na co chceš jít ty?“

„Na ten o chlapíkovi, který se snaží přežít. Vypadá to dobře.“

„Na *konci cesty*?“

„Jo, to je ono.“

„Fajn.“ Wyattův výběr je typická střilečka s hrdinou, který v horách bojuje o život. Pochopitelně tam vystupuje nezbytná polonahá krásná žena, kterou zachraňuje, ačkoli mi není jasné, proč se tak obtěžuje, když je tak směšně hloupá. Pokud se ale Wyattovi líbí, je to jeho volba.

Nastoupili jsme do auta a já si ulehčeně oddechla při změně prostředí. Slunce už bylo velmi nízko, odpolední stíny se prodloužily a vedro bylo stále tak intenzivní, že klimatizace pracovala naplno. Natočila jsem si studený vzduch do tváře, protože jsem nechtěla, aby mi pot poničil pudr na modřinách.

Do kina jsme přijeli téměř půl hodiny před přestavením, a tak se Wyatt chvíli projížděl po ulicích. Henderson měl patnáct tisíc obyvatel, ale byl dostatečně velký, aby mohl mít jedno kino se čtyřmi plátny. Bylo pěkné, zrenovované před několika lety. Wyatt jako typický muž nenáviděl čekání před začátkem filmu, a proto nám při návratu zbývalo pouhých pět minut.

„Já platím,“ řekla jsem, vytáhla jsem peníze a přistoupila k pokladně. „Jeden na *Prenup* a jeden na *Na konci cesty*. Vsunula jsem do okénka dvacku.“

„Cože?“ zaslechla jsem, jak za mými zády rozhořčeně sykl Wyatt, ale ignorovala jsem ho. Pokladní podle mé objednávky utrhla dvě vstupenky a prostrčila je okénkem.

Otočila jsem se a dala mu jeho lístek. „Takhle každý uvidíme, co chceme,“ pronesla jsem logicky a vykročila dovnitř. Oba filmy naštěstí začínaly během několika minut po sobě.

Wyatt vypadal rozzuřeně, ale odešel sledovat vybraný kus. Já seděla sama ve tmě a výborně se bavila, sledovala bláznivé šprýmy a nestarala se, jestli se Wyatt nudí, nebo ne. Erotické scény byly delikátní i žhavé, přesně tak, jak jsem to měla ráda. Přinutily mě přemýšlet o Wyattovi a cestě domů.

Naposledy jsem to dělala v autě v pubertě a taurus má sklápěcí sedadla. Ne moc velká, ale sklápěcí. Pěkná zastávka.

Když představení skončilo, vyšla jsem po hodině a půl příjemné zábavy s úsměvem ven. Musela jsem chvíli čekat na konec Wyattova filmu a čas jsem strávila prohlížením plakátů.

Film mu vůbec nezlepšil náladu. Když za několik minut vyšel, byl pořád zamračený jako bouřkový mrak. Beze slova mě popadl za ruku a odvedl do auta.

„Co to k čertu mělo znamenat?“ štěkl, když jsme byli uvnitř a nikdo jiný ho nemohl slyšet. „Myslel jsem, že jdeme na stejné představení.“

„Ne, tys nechtěl vidět film, o který jsem měla zájem, a já zase nechtěla vidět ten, co se ti líbil. Jsme oba dospělí, můžeme chodit do kina sami.“

„Měl jsem v úmyslu strávit čas společně, mít *rande*,“ procedil mezi zuby. „Když jsi nechtěla jít do kina se mnou, mohli jsme zůstat doma.“

„Ale já chtěla vidět *Prenup*.“

„Mohla jsi ho vidět později. Během pár měsíců to budou dávat v televizi.“

„Totéž platí i o tvém *Na konci cesty*. Nemusels tam sedět, když jsi nechtěl. Mohl ses dívat na film se mnou.“

„A unudit se k smrti při filmu pro slepice?“

Jeho poznámka se mě dotkla. Zkřížila jsem ruce a zabodla do něj pohled. „Když se mnou nechceš sledovat film pro slepice, řekni mi jediný důvod, proč bych se já měla s tebou dívat na film pro kohouty? Pokud bych ho ovšem nechtěla vidět.“

„Všechno musí být podle tebe, jo?“

„Sakra, počkej minutku. Jsem dokonale šťastná, že jsem byla v kině sama. Netrvala jsem na tom, abys šel se mnou. Jestli tady někdo chce, aby bylo všechno podle něho, jsi to ty.“

Zatnul zuby. „Věděl jsem, že to takhle dopadne. Věděl jsem to. Jsi zpropadeně drzá, tvrdohlavá holka...”

„To *nejsem!*“ Najednou jsem se tak rozzuřila, že bych mu nejradši jednu plácla, i když nejsem násilník. Většinou.

„Zlato, chceš vědět, proč jsem přede dvěma roky odešel? Protože jsem věděl, že to bude takhle dopadat. Usoudil jsem, že si ušetřím spoustu problémů, když včas vycouvám.“

Byl tak naštvaný, že na mě slova prakticky vyštěkával. Seděla jsem s otevřenou pusou. „Ty ses mě zbavil kvůli tomu, že mám svoje názory?“ ječela jsem. Domnívala jsem se, že důvodem bylo něco závažného, něco důležitého, jako třeba že dělal na tajném úkolu a rozešel se se mnou pro případ, že by ho zabili, nebo tak něco. Místo toho mě odložil, protože si myslel, že jsem tvrdohlavá?

Popadla jsem bezpečnostní pás na svém rameni a vší silou s ním začala kroutit, aby mě nenapadlo udělat totéž s jeho krkem, nebo abych se o to alespoň nepokusila. Jelikož Wyatt vážil zhruba o třicet kilo víc než já, nevím, jak by to dopadlo. No, vím to, a proto jsem škrtila svůj pás místo něj.

„Jestli jsem drzá a tvrdohlavá holka, nemusíš se tím trápit!“ křičela jsem na něj, „protože nejsem na nikom závislá. Starám se sama o sebe a dělám svoje vlastní rozhodnutí! Půjdu ti z cesty a ty se můžeš vrátit ke svému příjemnému poklidnému životu...”

„Kašli na to,“ řekl najednou a políbil mě. Byla jsem rozčilená a pokusila se ho kousnout, ale ucukl, zasmál se a znovu mě políbil. Propletl mi prsty do vlasů, zvrátil hlavu dozadu a odhalil můj krk.

„Opovaž se!“ Zkusila jsem se mu vykroutit. Uvolnila jsem sponu na bezpečnostním pásu a odstrkovala jeho ramena.

Pochopitelně se opovážil.

„Nechci příjemný poklidný život,“ pronesl po několika minutách na mém krku. „S tebou je sice spousta problémů, ale já tě miluju, to je to.“

Usadil mě zpátky na sedadlo, nastartoval a vyjel z parkoviště dřív, než jsme upoutali něčí pozornost, aby na nás zavolał poldy. Pořád jsem byla nasupená a bylo mi do breku.

Nevníkala jsem, jak dlouho jsme jeli, než odbočil ze silnice a zaparkoval mezi vysokými stromy, kde na nás nebylo vidět.

Ach, taurus má velice dobré pérování.

KAPITOLA DVACET ŠEST

NEJSPÍŠ si myslíte, že když řekl, že mě miluje, budu šťastím bez sebe. Vyznělo to však, jako bych byla porce nemravně chutnající medicíny, kterou musí brát, nebo zemře. Bylo úplně jedno, že se se mnou miloval na zadním sedadle, jako by se mě nemohl nabažít.

Zranil totiž moje city. Když jsem měla čas o tom přemýšlet, nebylo to jen proto, že jsem si nebyla příliš jistá stavem toho sedadla. Auto bylo půjčené a neprozradilo nám, co se tam vzadu kdy dělo, a teď se k tomu přidal můj holý zadek.

Celou cestu domů jsem na Wyatta nepromluvila, a jakmile jsme byli uvnitř, pospíchala jsem nahoru, abych se osprchovala pro případ, že jsem ve vypůjčeném voze chytila nějaké breberky. Tedy, snažila se pospíchat. Pořád jsem ještě nebyla ve formě. Taký jsem se v koupelně zamkla, aby se ke mně ve sprše Wyatt nepřidal. Věděla jsem, jak by to skončilo, a nesnáším, když jsem něčí hračka.

Měla jsem vše promyslet předem a vzít si do koupelny čisté oblečení, ale neudělala jsem to a musela se obléct do toho, co jsem právě svlékla. V žádném případě jsem nemohla vyjít jen s omotaným ručníkem. Vím, že motto Wyatta Bloodsworthe je: Využij příležitost!

Když jsem opustila koupelnu, pochopitelně na mě trpělivě čekal opřený o zeď, jako by neměl na světě nic jiného na práci. Všimla jsem si, že ho předchází hádka netrápí.

„Takhle to nebude fungovat,“ sykla jsem, abych ho předešla. „Nemůžeme jít ani do kina, abychom se vážně nepohádali, a ty se to snažíš řešit sexem.“

Vytáhl obočí. „Víš o něčem lepším?“

„Typickej chlap. Ženám se nelíbí mít sex, když jsou naštvané.“

Povytláhl obočí ještě víc. „Mohla sis dělat legraci,“ pronesl ospale, což nebyla ta nejvtipnější věc, kterou mohl říct.

Můj spodní ret se zachvěl. „Neměl bys to házet na mě. Není moje chyba, že to se mnou umíš, ale když víš, že ti nemůžu odolat, je od tebe vážně sprosté takhle zneužívat příležitost.“

Rty se mu zkřivily úsměvem a odtáhl se od zdi. „Máš vůbec představu, jak zásadní je to obrat, když přiznáš, že mi nemůžeš odolat?“ Rychle jako had mi obtočil ruku kolem pasu a přitáhl mě k sobě. „Víš, o čem jsem během dne přemýšlel?“

„O sexu,“ ušklíbla jsem se a zírala mu přímo na hrud’.

„No, máš pravdu. Občas. Většinou. Ale taky o tom, jak mě dokážeš rozesmát a jak je nádherné probudit se ráno vedle tebe a večer se k tobě vrátit domů. Miluju tě a chci tě. S příliš vyrovnanou a nekomplikovanou ženou bych nebyl šťastný, protože by jí chyběla jiskra.“

„Hmm,“ vzdychla jsem jízlivě. „Proto jsi mě opustil a celé dva roky se neozval?“

„Dostal jsem strach,“ pokrčil rameny. „Přiznávám to. Už po druhé schůzce jsem věděl, že s tebou nebudu mít klidnou ani minutu, a tak jsem se rozhodl skončit dřív, než v tom budu až po uši. A při tempu, jakým jsme to brali, jsem počítal

s tím, že během týdne budeme v posteli a vezmeme se dřív, než pochopím, co se děje.“

„Tak co se tentokrát změnilo? Já ne.“

„Díkybohu. Miluju tě právě takovou, jaká jsi. Asi jsem se smířil se skutečností, že bez ohledu na to, kolik problémů máš, mi za to stojíš. Proto jsem tě pronásledoval na pláž, proto jsem neutekl z kina, i když jsem byl tak rozzuřený, že si z filmu vůbec nic nepamatuju, a proto jsem schopný pohnout nebem i zemí, abych tě ochránil.“

Nebyla jsem zralá na to, abych přestala zuřit, ale uvědomila jsem si, že se moje špatná nálada vytrácí. Nedala jsem to najevo a mračila se dál na jeho košili, aby nevěděl, že ty sladké řeči fungují.

„Každý den tě víc poznávám,“ šeptal a přitáhl mě blíž, aby mi mohl laskat spánek. Nahrbila jsem ramena, abych ho udržela stranou od krku, a on se tlumeně zasmál. „A každým dnem tě o trochu víc miluju. Taky jsi uklidnila napjatou situaci na oddělení, protože chlapi, kteří na mě dřív měli vztek, se mnou teď sympatizují.“

Zamračila jsem se o trochu víc, ale tentokrát to bylo doopravdy. On potřebuje sympatie, protože mě miluje? „Nejsem tak špatná,“ zabručela jsem.

„Jsi jako utržená ze řetězu, zlato, a moji kolegové počítají s tím, že zbytek života strávím jako štvanec, který se bude snažit žehlit tvoje průšvihy.“ Políbil mě na čelo. „Ale nikdy se nebudu nudit. A budu muset požádat tvého otce, aby mě naučil jak přežít uprostřed tornáda. Pojd' sem,“ přemlouval mě a přesunul rty na moje ucho. „Já to vydržím. Mohla bys říct, že mě taky miluješ. Víím, že to tak je.“

Byla jsem nervózní a naštvaná, ale jeho paže byly teplé a z vůně jeho pokožky se mi zatočila hlava touhou. Nakonec jsem vzdychla. „Dobře,“ řekla jsem rozmrzele. „Miluju tě. Ať tě ale ani na minutku nenapadne, že to znamená, že bych si tě vzala.“

„Že se tak stane, má stejnou šanci jako sněhová koule v pekle...“ ušklíbl se. „Ale vsad’ se, o co chceš, že budeš mou ženou. Od samého začátku to myslím vážně... Myslím od toho druhého začátku. Vědomí, že tě mohli zabít, mi otevřelo oči.“

„Kdy?“ zeptala jsem se překvapeně a zamrkala na něj. „Byly tři pokusy.“

Stiskl mě. „Hned poprvé. Minulý týden jsem prožil tolik strachu, že mi to vystačí na celý život.“

„Ano? Měl by ses na to podívat z mé strany.“ Vzdala jsem to a položila mu hlavu na hrud’. Moje srdce divoce tlouklo, ale stereo. Zmateně jsem se soustředila a náhle jsem si uvědomila, že zároveň slyším bušit i jeho srdce – a to taky jako o závod.

Uvnitř jsem ucítila radost, rozlévala se ve mně, dokud mě celou nenaplnila, a já měla pocit, že moje vnitřnosti jsou pro moje tělo příliš velké. Zaklonila jsem hlavu a zářivě se na něj usmála.

„Ty mě miluješ!“ řekla jsem vítězoslavně. Podezíravě na mě pohlédl. „Já vím. Říkal jsem to, ne?“

„Jo, ale je to pravda!“

„Tys myslela, že lžu?“

„Ne, ale slyšet a cítit jsou dvě rozdílné věci.“

„A ty cítíš...“ Nedokončil větu a nechal mě, abych doplnila mezeru.

„Tlukot tvého srdce.“ Poplácala jsem ho po hrudi. „Skáče zrovna jako moje.“

Jeho výraz se změnil. Zněžněl. „To dělá vždycky, když jsem blízko tebe. Nejdřív jsem si myslel, že se mi rozvíjí arytmie, ale pak jsem si uvědomil, že se to stává jenom tehdy, když jsi nedaleko. Málem jsem šel na vyšetření.“

Přeháněl, ale to mi nevadilo. Miloval mě. Toužila jsem po tom, doufala v to a snila o tom prakticky od chvíle, kdy jsem ho potkala. A když mě tehdy opustil, zlomil mi srdce, protože

mi neřekl proč. V posledním týdnu jsem mu všechno co nejvíc ztěžovala, protože si to za svoje jednání zasloužil. Nelitovala jsem ani jediného okamžiku. Jenom jsem si přála, abych byla víc neoblomná a nesvalila se pokaždé, když na mě sáhne, ale sakra, někdy musíš jít s proudem.

„Chceš si mě vzít hned, jakmile to půjde, nebo si přeješ nějakou oslavu?“ zeptal se.

Nebylo nejmenších pochyb, čemu dám přednost. Vztyčila jsem hlavu a chvilku přemýšlela. Přála bych si velkou svatbu v kostele a užila bych si každou minutu, avšak se svatbami v kostele je spousta problémů, jsou drahé a potřebují čas, aby se naplánovaly. Jsem ráda, že jednu takovou jsem už zažila, i když manželství nevydrželo, a nepotřebuji znovu všechnu tu nádheru a slávu. Na druhé straně bych chtěla víc než jen rychlou svatbu.

„Oslavu,“ řekla jsem a Wyatt potlačil zaúpění. Poplácala jsem ho po paži. „Ale ne moc velkou. Pozveme naše rodiny a uděláme večírek. Nemusíme mít sochy z ledu a fontány se šampaňským. Něco malého, ne víc jak třicet lidí – jestli vůbec tolik – možná na zahradě tvojí matky. Bude s tím souhlasit, nebo se vyděsí, že jí pošlapeme květiny?“

„Bude nadšená. Miluje, když může předvádět svůj dům.“

„Dobře. Počkej, co když nezjistíte, kdo na mě střílel a hrál si s mým autem? Co když se budu muset schovávat až do *Vánoc*? To neporostou žádné kytky a kromě toho bude na svatbu na zahradě příliš chladno. Dokonce ani nemůžeme určit datum!“ bědovala jsem. „Nedá se nic plánovat, dokud se to nevyřeší.“

„Když bude třeba, vezmeme celou rodinu do Gatinburgu a vezmeme se v některé z těch malých kaplí.“

„Ty chceš, abych se připravovala v motelu?“ zeptala jsem se a z mého tónu mohl poznat, že z toho nápadu nejsem zrovna nadšená.

„Nevím, proč by ne. Nehodláš si obléknout jednu z těch širokých věcí s dlouhou sukní, vid’?“

Ne, ale přesto... až se budu chystat, ráda bych u sebe měla všechny svoje věci. Co když si zapomenou zabalit něco, co budu potřebovat? Podobné záležitosti můžou ženě zkazit vzpomínky na svatbu.

„Musím zavolat mámě,“ zamumlala jsem, odtáhla se a šla k telefonu.

„Blair... je po půlnoci.“

„Já vím. Ale ona se urazí, když jí to hned neřeknu.“

„Jak to zjistíš? Zavoláš ráno a řekneš jí, že jsme se rozhodli při snídani.“

„Prohlédne to. O sňatku jste se nerozhodli během snídaně, ale po žhavé schůzce, kdy jsme se milovali a takové ty věci.“

„Jo, mně se ty *takové věci* fakt líbily,“ pronesl Wyatt nostalgicky. „Na zadním sedadle auta jsem to naposledy dělal před osmnácti devatenácti lety. Zapomněl jsem, jak je to nepohodlné a nemorální.“

Začala jsem vytáčet číslo.

„Chceš, aby se tvoje matka dověděla o *všech takových těch věcech*?“

Můj pohled mu naznačil „děláš si legraci“. „Jako kdyby to už nevěděla.“

Máma zvedla telefon hned při prvním zazvonění. Měla unavený hlas. „Blair? Stalo se něco?“

Displej se jménem volajícího je báječný vynález. Ušetří spoustu času s představováním. „Ne, jenom jsem ti chtěla říct, že jsme se s Wyattem rozhodli, že se vezmeme.“

„Co je na tom divného? Když tě postřelili a my se s ním poprvé setkali v nemocnici, oznámil nám, že jste chystali svatbu.“

Zatočila se mi hlava a já se na něj rozzlobeně podívala. „Fakt? Zvláštní, mně se o tom až do dneška nezmínil.“

Wyatt pokrčil rameny a vypadal naprosto kající. Můžu říct, že za ty roky už ho mám plné zuby. Byl si tolik jistý sám sebou.

„No, bylo divné, že jsi nic neřekla,“ ozvala se máma. „Ranilo mě to.“

„Za to zaplatí,“ zavrčela jsem nekompromisně.

„Blbost,“ zamručel Wyatt. Předpokládal, že je řeč o něm, i když přesně netušil, jaký je jeho prohřešek. Nejspíš byl v obraze, protože věděl, o čem mluvíme, ale nepochopil, co vlastně ranilo city moje matky.

„Jsou dvě teorie ohledně této situace,“ pokračovala máma, což znamenalo, že zvažuje dva úhly pohledu. „Jedna je, že mu pořádně vynadáš, aby pochopil, jak má postupovat a aby znovu neudělal stejnou chybu. Ta druhá je, že mu trochu přitáhneš otěže, aby si začal zvykat.“

„Proč jsi ještě vzhůru? Zvedla jsi telefon tak rychle, že jsi s ním musela spát,“ vyhrkla jsem. Byla jsem trochu zvědavá, protože matka spala s telefonem vždycky, když se o nás bála. Ten zvyk si osvojila, když jsem v patnácti začala randit.

„S telefonem jsem nespala od té doby, co Jenni skončila střední školu. Ne, pořád dělám na těch zatracených čtvrtletních daních a ten pitomý počítač je zablokovaný a nespolupracuje. Píše nesmysly. Nejradši bych poslala daně zakódované. Myslíš, že by to prošlo?“

„Neprošlo. Na finančním úřadu nemají smysl pro humor.“

„Já vím,“ odpověděla mrzutě. „Ručně bych to udělala rychleji, kdybych tušila, že ta hloupá mašina půjde do háje... Jenže všechny moje záznamy jsou v počítači. Odteď si budu dělat kopie na papír.“

„Ty nemáš rezervní disk?“

„Jasně že ano. Zeptej se, jestli funguje.“

„Zdá se, že máš velký problém.“

„To vím a celého toho zmatku mám po krk. Teď už je ale otázkou cti nenechat to pomatené monstrum vyhrát.“

Znamenalo to, že bude pokračovat, i když překročí bod, kdy by to každý normální člověk vzdal a odnesl tu věc do nemocnice pro počítače.

Potom jsem si na něco vzpomněla a podívala se na Wyatta. „Můžu se jí zmínit o vlasech, které jste našli?“

Rychle to promyslel a přikývl.

„Jaké vlasy?“ chtěla vědět.

„Z pátračky našli pod mým autem asi dvacet pět centimetrů dlouhé tmavé vlasy. Nevzpomínáš si na někoho, kdo má takové vlasy a chtěl by mě zabít?“

„Hmmm.“ Ten zvuk vydávala vždycky, když přemýšlela. „Jsou černé, nebo jenom tmavé?“

Přetlumočila jsem otázku Wyattovi. Vypadal, jako by se chtěl zeptat, jaký je v tom rozdíl, ale potom se zamyslel a pochopil to. „Řekl bych, že černé,“ odpověděl.

„Černé,“ opakovala jsem.

„Přírodní, nebo barvené?“

Máma byla na koni. Zeptala jsem se Wyatta: „Přírodní, nebo barvené?“

„Ještě nevíme. Důkazy se musí analyzovat.“

„Zatím to nezjistili,“ vysvětlovala jsem. „Máš někoho na mysli?“

„Melindu Connorsovou.“

„Tu jsem za Návrat královny zmlátila před třinácti lety. Určitě se už z toho zotavila.“

„To nevím. Vždycky na mě působila dojmem pomstychtivé dívky.“

„Ale je příliš netrpělivá. Nečekala by tak dlouho.“

„To je pravda. Hmmm. Musí to být někdo, kdo na tebe z nějakého důvodu žárlí. Zeptej se Wyatta, s kým chodil, než jste si spolu začali.“

„O tom jsem už přemýšlela. Tvrdí, že neví o žádné kandidátce.“

„Pokud nežil jako mnich, nějaké kandidátky existují.“

„To vím, ale nechce mi prozradit jejich jména, abych si je prověřila sama.“

Wyatt si ke mně sedl na postel a tvářil se ustaraně. „O čem to mluvíte?“

„O tobě a tvých ženských,“ odsekla jsem a otočila se k němu zády, aby neposlouchal.

„Žádné nemám,“ vzdychl podrážděně.

„Slyšelas to?“ zeptala jsem se matky.

„Ovšem, ale nevěřím tomu. Zeptej se ho, jak dlouho žil v celibátu předtím, než tě poznal.“

Z toho vyplynulo, že nepředpokládá, že by dál žil v celibátu. Vzhledem k tomu, že nedávala najevo žádné pohoršení, jsem usoudila, že ho schvaluje, což bylo skvělé.

Ohlédla jsem se. „Máma chce vědět, jak je to dlouho, cos měl před naším zasnoubením ženskou.“

Zatvářil se vyděšeně. „Nic takového určitě neřekla.“

„Ale jo. Může ti to zopakovat.“

Podala jsem mu sluchátko a Wyatt se ho opatrně chopil. „Haló!“ řekl a pak poslouchal. Všimla jsem si, jak mu na tvářích naskočily červené skvrny. Přitom si rukou zakryl oči, jako by se chtěl před tou otázkou schovat. „Ehm... šest neděl...?“ zamumlal ostýchavě. „Možná trochu déle. Je tady Blair.“

Vrátil mi sluchátko. „Co myslíš?“ zeptala jsem se mámy.

„Šest týdnů je dost dlouhá doba, pokud jsi do někoho blázen,“ prohlásila. „Pravděpodobně je čistej. A co ty? Nemáš nějakého bývalého rádobypřítele, který někde jinde neuspěl a najednou začal žárlit na předchozí přítelkyni?“

Mohlo se jednat o několik nezávazných schůzek, z nichž se nic nevyvinulo, a oba jsme pokračovali svou cestou. Od rozchodu s Wyattem jich samozřejmě pár bylo, i když jsem si v tu chvíli ani nedokázala vybavit jejich jména.

„S nikým takovým se nestýkám, ale zkusím si vzpomenout,“ slíbila jsem.

„Jiná možnost mě nenapadá,“ vzdychla máma. „Požádej Wyatta, ať s tím vyšetřováním pohnou, protože se blíží narozeniny tvojí babičky a nemůžeme slavit, pokud se pořád schováváš.“

Vyřídila jsem vzkaz Wyattovi, který pokýval hlavou, jako že to bere na vědomí, ale jsem si jistá, že mě nevnímal. Neměl ovšem představu, jak by babička vyváděla, kdybychom nemohli její narozeniny řádně oslavit. Tvrdila, že v jejím věku jí už moc narozenin nezbyvá a měli bychom udělat všechno pro to, aby se oslavily.

Je to mámina matka, jestli jste ještě neuhodli, a je jí čtyřiasedmdesát, takže ještě není tak přestárlá, ale využívá svého věku k tomu, aby dostala, co chce. Genetika je zajímavá věc, nemám pravdu?

Upřela jsem pohled na Wyatta. „Její jméno!“

Přesně věděl, o kom mluvím. „To jsem si mohl myslet,“ vzdychl a zavrtěl hlavou. „Nic to nebylo. Na konferenci jsem narazil na jednu starou známou a... O nic nešlo.“

„Až na to, že jste se spolu vyspali,“ zavrčela jsem vyčítavě.

„Má zrzavé vlasy,“ zdůraznil, „a pracuje jako detektiv... Ne, to ti neprozradím. Hned zítra bys jí volala a obvinila ji z pokusu o vraždu.“

„Jestli je policistka, umí střílet.“

„Blair, věř mi, kdybych uvažoval o sebenepatrnější možnosti, že by do toho mohla být zapletená, ani vteřinu bych neváhal a vzal ji k výslechu.“

Povzdechla jsem si. Měl dokonalou schopnost formulovat určité záležitosti tak, že mi zbývalo jen malé pole působnosti.

„Je to určitě někdo, kdo na mě žárlí,“ pokrčila jsem rameny. „V tom má máma pravdu a já taky. Je to osobní věc.“

„S tím souhlasím.“ Vstal a začal se svlékat. „Jenže je po půlnoci, oba jsme unavení a můžeme to probrat, až bude

hotová analýza těch vlasů. Pak se dozvíme, jestli jde o skutečnou brunetu, nebo o někoho, kdo si vlasy obarvil, aby nás zmátl.“

Měl pravdu. Odložila jsem oblečení a vklouzla nahá pod chladnou přikrývku. Wyatt stáhl termostat na minimum, zhasl a přitulil se ke mně, přičemž jsem zjistila, že to o té únavě si vymyslel.

KAPITOLA DVACET SEDM

TU NOC se mi zdálo o mém červeném mercedesu. Tentokrát v tom snu nebyl žádný most, jen před vozem stála nějaká žena a mířila na mě pistolí. Neměla však tmavé, ale světlehnědé vlasy, skoro až plavé. Zvláštní bylo, že jsem parkovala u chodníku před bytem, kde jsme po svatbě žili s Jasonem. Nijak dlouho, snad rok, protože potom jsme si koupili dům. Po rozvodu jsem ho Jasonovi s radostí přenechala výměnou za peníze, za které jsem si pořídila fitcentrum.

Přestože ta žena na mě v tom snu mířila, neměla jsem strach. Nakonec jsem vystoupila a odešla, což je důkazem toho, jak můžou být sny hloupé, jelikož bych svůj mercedes nikdy neopustila.

Po probuzení jsem se cítila zmatená. V pokoji bylo chladno, že se mi ani nechtělo vylézt. Nechápu, proč Wyatt vždycky dělá na noc z ložnice lednici. Možná že je částečně Eskymák. Zvedla jsem hlavu, abych se podívala na budík. Pět hodin pět minut.

Wyatt by měl vstávat za pětadvacet minut, ale když jsem už byla vzhůru, neviděla jsem důvod, proč by měl spát. Šťouchla jsem ho do boku.

„Uff!“ zachrčel a převrátil se na druhý bok. Velkou rukou mi přejel po břiše. „Děje se něco, zlato? Další nepříjemný sen?“

„Něco se mi zdálo, ale nebylo to tak strašné.“

Zívł a nadzvedl se, aby viděl na budík. „Ještě není čas vstávat,“ zamumlal a znovu zabořil hlavu do polštáře.

Znovu jsem do něho strčila. „Ale je. Potřebuju o něčem přemýšlet.“

„Nemůžeš přemýšlet, zatímco spím?“

„To bych mohla, kdyby se tady během noci všechno nepokrylo námrazou a měla bych hrnek horké kávy. Měl bys nastavit termostat na přijatelnou teplotu, abych začala roztávat, a když už budeš vzhůru, můžeš mi přinést flanelovou košili nebo tak nějak na oblečení.“

Znovu zasténal a natáhl se na záda. „Dobře, dobře.“ Vstal a vydal se do chodby, kde byl umístěný termostat. Během několika vteřin přestal foukat studený vzduch. Pak se Wyatt vrátil do ložnice a ponořil se do šatny, odkud přinesl cosi dlouhého a tmavého. Hodil to na postel a hned zase vlezl do postele.

„Uvidíme se za dvacet minut,“ zahučel a vzápětí znovu usnul. Natáhla jsem to dlouhé a tmavé na sebe a zjistila, že jsou to šaty. Příjemné a teplé. Když jsem vstala, spadaly mi až na kotníky. Převázala jsem je páskem a po špičkách vyšla z pokoje. Na schodišti jsem rozsvítila, protože jsem si nechtěla zlomit vaz.

Kávovar byl nastavený na pět dvacet pět, ale neměla jsem chuť tak dlouho čekat, a tak jsem stiskla vypínač, rozsvítilo se červené světýlko a voda začala syčet.

Ze skříňky jsem vytáhla hrnek a čekala. Podlaha mě studila do bosých nohou. Až budeme mít děti, táhlo mi hlavou, bude muset Wyatt přestat s tím chladným odchovem.

Měla jsem pocit, jako bych žila dvě existence – ve skutečném světě a ve světě snů. Do toho patřil Wyatt od

chvíle, kdy jsem ho poznala, ale smířila jsem se s tím, že jsem promarnila šanci. Teď najednou ten snový svět splýval s tím reálným a dělalo mi problémy se s tím vyrovnat.

Za těch pár dní se všechno změnilo. Řekl, že mě miluje a chce se se mnou oženit. Věřila jsem mu, protože to oznámil i mé rodině, své matce a všem kolegům.

Wyatt promarnil dva roky, protože se domníval, že jsem problémová, zatímco jsem rozumná, logická, dospělá žena, která má vlastní podnik a věří v rovnocenný vztah.

Do konvice natekl dostatek kávy, aby naplnila hrnek. Nalila jsem si ji, vrátila konvici do kávovaru a opřela se o kuchyňskou linku. Přitom jsem začala uvažovat, co mě zneklidnilo na tom snu.

Ještě pořád mě záblý nohy, takže jsem přešla do obývacího pokoje, vzala si bloček, do kterého jsem zapisovala Wyattovy prohřešky, a schoulila se na pohovku. Šaty jsem si omotala kolem nohou.

Přitom mi táhlo hlavou, co říkala včera máma – že někdo může vůči mně cítit nepřátelství už dlouhou dobu, aniž o tom vím. Uvažovala jsem o některém ze svých známých, právě tak jako o Wyattově přítelkyni nebo o svém posledním nápadníkovi, což nedávalo smysl, protože Wyatt byl poslední, kdo pro mě něco znamenal, přičemž jsme spolu vlastně ani nechodili, protože vzal příliš rychle roha.

Slyšela jsem shora sprchu, takže mi bylo jasné, že Wyatt už vstal. Pustila jsem televizi, abych zjistila předpověď počasí, pak jsem chvíli zírala nepřítomně do zápisníku a nakonec jsem přemýšlela, co budu celý den dělat. Vysedávání doma jsem už měla plné zuby.

Kromě toho jsem se cítila dobře. Stehy na levém rameni byly sedm dní staré a rána se dobře hojila. Dokonce jsem se dokázala sama obléknout. Rozbolavělost po havárii taky skoro zmizela, díky ledovým balíčkům, cvičení a zkušenostem s namoženými svaly.

Wyatt asi po čtvrt hodině sešel dolů a uviděl mě sedět před televizí. „Píšeš další seznam?“ zeptal se ostražitě.

„Jo, ale netýká se tebe.“

„Dáváš dohromady prohrěšky jiných lidí?“ Znělo to trochu dotčeně, jako by se domníval, že jen on si zaslouží takový seznam.

„Ne, sepisuju si doličné předměty.“

Naklonil se a políbil mě na dobré ráno. Pak nahlédl do papíru. „Proč je tam tvůj červený mercedes?“

„Protože se mi o něm dvakrát zdálo. Něco to určité znamená.“

„Možná kvůli tomu, že bílý je na mraky a přála by sis ten červený zpátky.“ Znovu mě políbil. „Co si dáš k snídani? Palačinky, toasty nebo vajíčka a párek?“

„Nemám na nic chuť,“ pokrčila jsem rameny, vstala a následovala ho do kuchyně. „Proč nemáš žádné holčičí jídlo?“

Zarazil se s konvicí v ruce. „Copak ženské nejedí to samé, co chlapi?“

Docela mě podráždil. „Opravdu jsi si jistý, že jsi byl ženatý? Vůbec nic nevíš?“

„Tehdy jsem tomu nevěnoval moc pozornosti a zatím jsi jedla to co já.“

„Jen ze zdvořilosti, abych ti nepřidělávala starosti.“

Zamyslel se. „Nejdřív se napiju kafe a pak udělám snídani, kterou sníš, protože nic jiného nemám.“

Bože, ten taky vyskakuje kvůli každé maličkosti. „Nejdřív bych si dala ovoce,“ prohodila jsem vstřícně. „Broskve, grapefruity. Potom celý balíček toastů a jogurt. Někdy cereálie. To je holčičí jídlo.“

„Cereálie by se našly,“ poznamenal přes rameno.

„Ale zdravé!“ namítla jsem.

„Proč by sis dělala starosti o zdraví? Když můžeš jíst jogurt a přežiješ, můžeš seivit čímkoli. Fajn, takže

zůstáváš?“ pak zaštrachal v kapse džin, cosi vylovil a hodil mi to.

Byla to malá krabička potažená sametem. Převrátila jsem ji v rukách, ale neotevřela. Pokud šlo o to, co jsem myslela – hodila jsem mu to zpátky. Zamračil se. „Ty to nechceš?“

„Co?“

„Zásnubní prsten.“

„Ty po mně hážeš zásnubním prstenem?“

Bože, tak hrozný prohrěšek bych měla napsat na zvláštní stránku velkými písmeny, a až naše děti vyrostou, ukazovat jim to jako odrazující příklad.

Sklonil hlavu ke straně a přelétl mě pohledem, jak jsem tam stála bosa v těch dlouhých šatech a s přimhouřenýma očima čekala, co udělá. Rychle ke mně přistoupil, chytil mě za pravou ruku a přitiskl ji k ústům.

Potom elegantně poklekl na jedno koleno a ruku znovu políbil. „Miluju tě,“ prohlásil. „Vezmeš si mě?“

„Ano,“ odpověděla jsem vážně. „Taky tě miluju.“ Pak jsem se na něj vrhla, což s ním samozřejmě zakývalo, a oba jsme upadli. Chvíli jsme se líbali a potom si můžete domyslet, co následovalo.

Nakonec Wyatt zvedl krabičku z podlahy, kam odlétla, a otevřel ji. Vytáhl jednoduchý, ale nádherný kroužek s diamantem, zvedl mou levou ruku a opatrně ho nasunul na prsteníček.

Prohlížela jsem ho a vytryskly mi slzy. „Hej, proč brečíš?“ konejšil mě, zvedl mi bradu a políbil mě.

„Protože tě miluju a je to krásné,“ vzlykla jsem. „Kdy jsi ho koupil?“

„Minulý pátek. Celou dobu ho nosím u sebe.“

Už v pátek? Den po Nicolině vraždě? Zůstala jsem s otevřenou pusou.

Vzal mě ukazováčkem pod bradou a zavřel mi ji. „V tu chvíli jsem si už byl jistý. Vlastně hned, jak jsem tě ve

čtvrtek uviděl. Ani nevíš, jak se mi ulevilo, žes nebyla ta zavražděná, a pochopil jsem, že jsem se celé dva roky vyhýbal nevyhnutelnému. A hned následující den jsem koupil ten prstýnek.“

Nedokázala jsem to pochopit. Bylo to pro mě důkazem, že přestože muži i ženy patří ke stejnému živočišnému druhu, každý uvažujeme úplně jinak.

„Co budeš přes den dělat?“ zeptal se při snídani.

„Ještě nevím. Nudím se. Něco vymyslím.“

Trhl sebou. „Právě toho se bojím. Oblékni se, pojedíš se mnou dneska do práce. Aspoň tam budu mít jistotu, že jsi v bezpečí.“

„Sedět v tvój kanceláři je ještě nudnější, než být tady.“

„Nebud' protivná,“ zavrčel. „Vydržíš to.“ Bylo jasné, že nepřipouští žádné námitky, a tak jsem si aspoň vymyslela, že mi musí zakrýt modřiny líčidlem a učesat mi vlasy. Po několika marných pokusech to vzdal. „Už jsi mě dost potrápila, musíme jít, nebo přijdeme pozdě.“

Popadla jsem bloček a hned nato mě strčil do garáže a prakticky mě nacpal do svého auta. První, na koho jsme v policejní stanici narazili, byl strážník Vyskosigh. Byl v civilu, takže jsem odhadovala, že mu právě skončila služba. Zastavil se a pozdravil mě.

„Vaše koblihy s pudinkem byly skvělé, slečno Malloryová,“ zazubil se.

„Těší mě, že vám chutnaly,“ usmála jsem se. „Až zase půjdu do práce, provedu vás někdy svým fitcentrem.“

„Prošel jsem si ho minulý týden,“ pokýval hlavou. „Udělalo na mě dojem.“

Wyatt do mě jemně strčil, abychom se přesunuli k výtahu, a když jsme zahýbali za roh, otočila jsem se a křikla: „Zatím na shledanou!“

„Přestaneš už flirtovat?“ zavrčel Wyatt.

„To nebylo žádné flirtování. Prostě dělám svému podniku reklamu.“

Dveře výtahu se otevřely a vešli jsme dovnitř. Wyatt stiskl knoflík svého patra. „Bylo to flirtování. S tím skončíš!“

Když mě Wyatt vedl ke své kanceláři, stál na chodbě velitel Gray se skupinou policistů včetně MacInnese a Forestera. Měl na sobě tmavošedý oblek a světlemodrou košili. Zářivě jsem se na ně usmála a zamávala vztyčeným palcem, načež si šéf sebevědomě uhladil kravatu.

„Asi to nebyl nejlepší nápad,“ zamumlal Wyatt, poté co mě usadil na svou židli. „Ale už je pozdě, tak sed' a piš si seznamy, ano? Někteří chlapi tady mají vysoký cholesterol, takže se na ně usmívej, ať dostanou infarkt. A neflirtuj s nikým, komu je přes čtyřicet, má nadváhu, je ženatý, nebo svobodný a je mu méně než čtyřicet, jasný?“

„Neflirtuju,“ bránila jsem se dotčeně a vytáhla bloček. Nemohla jsem uvěřit, že je tak zatvrzelý. To mu nepříspěvalo k dobru.

„Realita je ale jiná,“ namítl. „Jakmile jsi šéfovi řekla, že by vypadal dobře ve světlemodré košili, nosí ji každý den. Třeba bys mu mohla navrhnout ještě jiné barvy.“

„To je milé!“ zašveholila jsem. „To určitě kupuje každý den jednu.“

Wyatt si chvíli prohlížel strop a pak se zeptal: „Dáš si kafe nebo dietní kolu?“

„Ne, díky, zatím nemám chuť. Kde budeš, když okupuju tvůj stůl?“

„Tak různě,“ utrousil a odešel.

Já ani neměla čas se nudit. Do kanceláře nakouklo několik lidí, aby mi poděkovali za koblihy s pudinkem a vzali si recept. Mezitím jsem si zapisovala různé věci, které mohly, ale nemusely být důležité, ale pořád jsem nenacházela ten správný bod, který by všechno propojil.

Kolem oběda se Wyatt vrátil s bílým sáčkem se dvěma sendviči a dvěma lahvemi s limonádou zavěšenými mezi prsty. Vystěhoval mě ze židle a během jídla si prohlížel moje záznamy. Líbilo se mu, když objevil svoje jméno uprostřed srdíčka probodnutého šípem, ale jak uviděl svoje další prohřešky, zamračil se.

Pak prohlásil? „V laboratoři zjistili, že ty černé vlasy nejsou obarvené a patří Asiatovi, což je velmi zajímavá informace. Kolik jich znáš?“

To mě překvapilo. V naší části země není mnoho lidí z Asie, a i když jsem se na vysoké škole s několika stýkala, dávno jsme se neviděli. „Od školy prakticky žádné.“

„Indiáni taky mají podobné vlasy.“

Což vrhlo na věc jiné světlo, protože nedaleko byla rezervace, kde žilo hodně Cherokeeů. Radu z nich jsem znala, ale nedokázala jsem si představit, že by mě některý z nich chtěl zabít.

„Popřemýšlím o tom,“ vzdychla jsem. „Udělám si seznam.“ Hned mi však bylo jasné, že je to zbytečná práce. Napsala jsem: *Asijské vlasy*. Nedělají se z nich kvalitní paruky? Jsou silné, rovné a lesklé. Připsala jsem *paruka* a dala to slovo do kroužku.

Pokud byl ten člověk dostatečně chytrý a vzal si paruku, neměli bychom se barvou vlasů vůbec zabývat. To všechno vrhlo na věc úplně jiné světlo.

Najednou jsem dostala divoký nápad, připsala k seznamu jméno a za ním otazník. Tímhle by se žárlivost dostala do mimořádného extrému, ale chtěla jsem o tom člověku ještě trochu přemýšlet.

Kolem druhé hodiny strčil Wyatt hlavu do dveří. „Zůstaň tady!“ nařídil mi ostře. „Máme telefonát o vraždě nebo sebevraždě. Zapni si mobil a až to bude možné, ozvu se ti.“

Pokud mám mobilní telefon s sebou, je vždy zapnutý. Velkou otázkou ovšem zůstalo, kdy se Wyatt vrátí. Na vlastní

kůži jsem si ověřila, jak dlouho trvá prohlédnout místo činu. Třeba se neobjeví do půlnoci. Je špatné, že nemám vlastní auto.

Trvalý hluk ve velké místnosti před Wyattovou kanceláří pozvolna slábl. Když jsem vykoukla ze dveří, byli skoro všichni pryč. Kdybych měla na vybranou, vypravila bych se s nimi.

Výtah napravo cinkl, čím signalizoval něčí příjezd. Pohlédla jsem tím směrem a šokem jsem ztuhla, protože jsem uviděla Jasona. No, šok je možná moc silné označení. Spíš překvapení.

Chtěla jsem vklouznout zpátky do Wyattovy kanceláře, ale Jason si mě už všiml. S rozzářeným obličejem ke mně dlouhými kroky zamířil.

„Blair, dostalas můj vzkaz?“

„Ahoj,“ pozdravila jsem nezúčastněným tónem a ignorovala jeho otázku. „Co tu děláš?“

„Hledám velitele Graye. Potřebuju s ním něco probrat.“

Mluvili jsme spolu poprvé po pěti letech a docela mi to dělalo potíže. Byl pořád hezký, ale mně to už nic neříkalo. Měl na sobě džíny a kabátek vypadal, jako když v něm několik nocí spal, přestože si ráno určitě vzal čistý.

„Velitele jsem od rána neviděla,“ oznámila jsem mu a zároveň couvla, abych mohla náš rozhovor ukončit tím, že vklouznu do kanceláře. „Hodně štěstí.“

Místo aby šel svou cestou, vstoupil do dveří. „Je tu někde nějaký bufet, kam si mohl odskočit na kafe nebo něco takového?“

„Je to šéf,“ utrousila jsem suše, „má pravděpodobně vlastní kávovar. A někoho, kdo mu nalije.“

„Co kdyby ses šla se mnou po něm podívat? Zavzpomínáme na staré časy.“

„Ne, díky mám tu nějakou práci,“ mávla jsem rukou k Wyattovu stolu.

„Jen pojd'!“ naléhal a zároveň sáhl do kapsy a vylovil pistoli s krátkou hlavní. „Půjdeš se mnou!“ sykl. „Máme si hodně o čem povídat.“

KAPITOLA DVACET OSM

POCHOPITELNĚ, že kdyby mi pistoli nevrazil do boku, nikam bych nešla, jenž takhle mi nic jiného nezbývalo. Byla jsem trochu vyděšená, takže můj mozek krátkou dobu odmítl logicky uvažovat.

Než jsem si uvědomila, že by mě před svědky nestřelil (v oddělení jich ještě pořád několik zůstalo), bylo pozdě. Už jsem s ním seděla v autě.

Přinutil mě řídit a přitom mi držel zbraň u boku. Uvažovala jsem, že vjedu do sloupu nebo něčeho podobného, ale představa, že znovu budu účastníkem dopravní nehody, se mi vůbec nezamlouvala. Moje ubohé tělo se ještě pořádně nezotavilo z té předchozí.

Přitom vím, že modřiny jsou pořád lepší než kulka do břicha, takže asi nešlo o nejlepší rozhodnutí. Pro případ, že by mi už nic jiného nezbývalo, jsem sklopila oči pod volant, abych se ujistila, že je tam air bag. Samozřejmě tam byl.

Zajímavé bylo, že jsem byla vyplašená, ale necítila strach. U Jasona je totiž důležité vědět, že je pro svou image ochotný udělat cokoli. Celý jeho život se točí kolem politické kariéry, voleb a ctižádosti. Neumím si představit, že mohl předpokládat, že se vykroutí z vraždy, když ho nejmíň dva lidé viděli odcházet se mnou.

Dělala jsem všechno podle jeho instrukcí a čekala, kdy si to uvědomí, ale vypadalo to, že je ponořený do vlastního světa. Nevím, kam mě chtěl odvézt, protože zatím jsme jen tak bezcílně křižovali městem. Přitom špulil ret, což byl jeho zlovyk ve chvílích, kdy si kvůli něčemu dělal starosti.

„Máš černou paruku, víd?“ prohodila jsem nenuceně. „Kdy jsi mi poškodil brzdy?“

Vrhl po mně nervózní pohled. „Jak to víš?“

„Na spodní části mého auta se zachytilo pár vlasů.“

Zatvářil se zmateně, ale pak pokýval hlavou. „Jasně, vzpomínám, že jsem o něco zachytil, ale nevěnoval jsem tomu pozornost, protože to nikde netáhlo.“

„Policie prověřuje seznam lidí, kteří si koupili černé paruky,“ lhala jsem a Jason po mně znovu loupal očima.

Vlastně to ani taková lež nebyla. Když si Wyatt vzal ode mě můj seznam se zakroužkovanou parukou, určitě po ní šel.

„Na stanici nás viděli odejít spolu,“ připomněla jsem mu. „Jestli mě zabiješ, jak to vysvětlíš?“

„Něco vymyslím,“ zabručel.

„Cože? Co chceš udělat s mým tělem? Kromě toho tě tak rychle posadí k detektoru lži, až se ti z toho zatočí hlava. I kdyby nenašli dost důkazů, aby tě dostali k soudu, tvoje kariéra bude zničená.“

Měla jsem ho dobře přečteného. Měl panickou hrůzu z čehokoli podobného, a přestože mi poškodil brzdy, nedokázala jsem si představit, že by mě osobně zabil.

„Taky mě můžeš prostě pustit,“ pokračovala jsem. „Nechápu, proč mi jdeš po krku... Ale moment! Možná jsi mi poškodil brzdy, ale rozhodně jsi po mně minulou neděli nestřílel. O co tu jde?“ Prudce jsem se k němu otočila a vozidlo se zakolébalo. Zaklel a já se radši rychle věnovala řízení.

„Nevím, o čem mluvíš,“ zamumlal a zadíval se před sebe, takže mi zapomněl tisknout pistoli k boku. Vidíte? Prostě není stvořený pro život zločince.

„Střílel na mě někdo jiný.“ Myšlenky mi vířily a jednotlivé částičky skládačky se kupily k sobě. „*Tvoje žena!* Byla to ona, vid’?“

„Je šílená žárlivostí,“ vyhrkl. „Nedá se zastavit. Jestli ji chytí, zničí mě to.“

„A tak jsi myslel, že když mě sám nějak připravíš o život, ona už nebude muset.“

„Něco podobného,“ vzdychl a vyčerpaně si prohrábl vlasy. „Kdybys byla mrtvá, přestala by kvůli tobě bláznit.“

„Proč proboha žárlí na mě? Jsem už přece takovou dobu pryč z tvého života. Teď přece spolu mluvíme od rozvodu poprvé.“

Něco zabrbal. „Cože?“ pohlédla jsem na něj. „Nerozumím ti.“ Vždycky takhle mluvil, když se cítil provinile. „Je to asi moje chyba,“ vzdychl.

„Jak to?“ snažila jsem se ho povzbudit, i když jsem spíš chtěla mlátit jeho hlavou o chodník.

„Když se hádáme, občas třeba o tobě něco prohodím.“ Přitom vyhlížel oknem po své pravici.

Přiznávám, že jsem uvažovala o tom, že mu prostě vezmu pistoli, jenže měl pořád prst na spoušti, takže by to asi riskoval jen pitomec. „Jasone, ty pitomče!“ zasténala jsem. „Proč jsi to dělal?“

„Pořád se ve mně snaží vyvolávat žárlivost,“ namítl. „Mám ji opravdu moc rád, ale je úplně jiná než ty. Je nejistá a závislá a tohle její chování mě už začalo unavovat. Začal jsem jí to tedy vracet. Věděl jsem, že se naštve, ale netušil jsem, že to dojde tak daleko.“

Když jsem se minulou neděli večer vrátil z golfu a dozvěděl se, že po tobě střílela, hrozně jsme se pohádali a

Debra prohlásila, že tě zabije, i kdyby to měl být její poslední skutek.

Myslím, že slídila kolem tvého domu, aby zjistila, jestli mezi námi něco je. Nic ji nedokáže zastavit a jestli tě zabije, můžu se s guvernéřským křeslem rozloučit.“

Chvilí jsem všechno přemýšlela v hlavě a pak se k němu obrátila. „Promiň, Jasone, ale obávám se, že sis vzal blázna. Ale koneckonců je to tak správné.“

„Jak to?“

„Stejně jako ona.“

Zamračil se a nějaký čas mlčel, ale nakonec zakvílel: „Nevím, co mám dělat. Nechci tě zabít, ale když to neudělám, Debra si nedá pokoj a zničí moji kariéru.“

„Mám nápad. Co kdybys ji nechal odvézt do ústavu pro choromyslné?“ navrhla jsem jedovatě a myslela to vážně. Ohrožovala své okolí, zejména mě, takže k tomu umístění měla předpoklady.

„To nemůžu! Já ji miluju!“

„Podívej, máš na vybranou. Bud' mě zabije ona a zruinuje tvoji kariéru, nebo mě zabiješ ty, což bude ještě horší a nejen to, jsem zasnoubená s poldou a ten pak zabije tebe.“ Natáhla jsem k němu levou ruku a předvedla zasnubní prsten.

„Uff, to je kámen!“ pokýval uznale hlavou. „Netušil jsem, že policajti mají tolik peněz. Kdo to je?“

„Wyatt Bloodsworth. Tuhle tě vyslýchal, vzpomínáš si?“

„Proto byl tak ostřej. Hrával kdysi ragby, ne? Ten je určitě za vodou.“

„To není podstatné,“ pokrčila jsem rameny. „Ovšem jestli se mi něco stane, nejenže tě zabije a kolegové budou dělat, že nic nevidí, protože mě mají rádi, ale vypálí tvoji vesnici a posype tvoje pole solí!“ Napadlo mě přidat biblické varování, aby na něj udělalo dojem a pochopil, že jde o skutečně vážnou záležitost.

„Nemám žádná pole, ani vesnici,“ namítl.

Někdy byl opravdu omezený. „To vím,“ přikývla jsem trpělivě. „Jde o metaforu. Měla jsem tím na mysli, že tě naprosto zničí.“

„Chápu,“ vzdychl a položil si hlavu na opěradlo. „Co mám dělat?“ zasténal znovu. „Vůbec nic vhodného mě nenapadá. Zavola jsem na stanici kvůli té vraždě/sebevraždě, jenže neodjeli všichni. Máš pravdu, byli tam svědci. Kdybych tě zabil, musel bych zabít i je. Což není možné, protože určitě už dávno zjistili, že šlo o planý poplach, a vrátili se.“

Jako na zavolanou se rozezněl můj mobil. Jason sebou trhl a já začala šátrat po kabelce. Jenže křikl: „Neber to!“ a tak jsem ruku zase vytáhla.

„To je určitě Wyatt,“ upozornila jsem ho. „Až se dozví, že jsem odešla s tebou, vyletí komínem.“

Na obočí se mu objevily kapky potu. „Řekneš mu, že jsme si jen povídali, ano?“

„Jasone, vem rozum do hrsti! Musíme to vyřešit, jinak Wyattovi povím, že jsi po mně vyjel, a ten si tě podá.“

„Já vím,“ zakvílel znovu. „Pojede ke mně, abychom si v klidu promluvili, a něco vymyslíme.“

„Debra je doma?“

„Ne. Hlídkuje u domu tvých rodičů s přesvědčením, že se tam dřív nebo později objevíš.“

Tělem mi projel záchvěv zuřivosti, ale musela jsem se ovládnout. Jasona jsem dobře znala a neměla z něho žádný strach, jenže jeho žena byla nepochybně šílená a u takových lidí nikdy nevíte, co provedou.

Dojela jsem k Jasonovu domu, který jsme si koupili společně a já mu ho pak po rozvodu nechala. Během těch pěti let se moc nezměnil, až na stromy a keře, které byly větší a hustší. Vrata garáže byla zavřená, takže Debra nebyla doma.

Zajela jsem na příjezdovou cestu a zamyšleně poznamenala: „Možná by bylo rozumnější se přestěhovat než očekávat, že by tu Debra chtěla žít.“

„Proč?“

„Přece jsme si tu společně žili,“ vysvětlovala jsem trpělivě. „Nejspíš má pocit, jako by ten dům byl pořád můj.“ Kupodivu jsem k ní v tu chvíli pocítila záchvěv sympatie.

„Nevídím na něm nic špatného,“ protestoval. „Je to pěkný moderní dům.“

„Jasone, kup té ženské vlastní dům!“ zaječela jsem.

„Dobře, dobře, nemusíš křičet.“ Kdybych v tu chvíli měla po ruce zeď, asi bych do ní tloukla hlavou.

Vešli jsme dovnitř, a když jsem viděla, že je tam pořád stejný nábytek, otočila jsem panenky. Ten chlap byl neuvěřitelně tupý. Zastřelit potřeboval on.

Věděla jsem, že policie už je jistě na cestě, takže jsem se docela uklidnila. Kde jinde by začali než v Jasonově domě, že? Sice věděli, že po mně nestřílel, ale když si Wyatt prohlédl moje zápisky, určitě si dal dvě a dvě dohromady stejně jako já.

Osoba, jež na mě žárlila, byla exmanželova nová žena. Bylo to nad slunce jasné. Jason mě sice nepostřehl, ale hned příští ráno mi nechal na záznamníku ten nečekaný vzkaz. Wyatt možná hned nepochopil, že ty brzdy mi nepoškodil on, ale to teď nebylo podstatné. Hlavně že se během pěti minut mohlo objevit policejní auto.

Jason se na mě podíval, jako když znám odpověď na všechny otázky. „Tak co provedeme s Debrou?“

„*Jak to myslíš?*“ ozvalo se tak hrozné zaječení, až jsem nadskočila, nejen proto, že jsem to nečekala, a taky proto, že to znamenalo, že Debra je doma. Jason přitom pustil pistoli, která naštěstí nevystřelila (díky, Bože!).

Otočila jsem se a ocitla se tváří v tvář Debře Schmalové, teď Carsonové, jež držela pušku opřenou pažbou o rameno a mířila na mě s výrazem, jako by věděla, co dělá.

Ztěžka jsem polkla, a přestože můj mozek v tu chvíli moc nepřemýšlel, spustila jsem: „Měl na mysli, co bychom měli

udělat pro to, abychom vás přesvědčili, že nemáte důvod na mě žárlit. Dnes jsem se s Jasonem setkala poprvé od našeho rozvodu. Jenom mu vadilo, že na něj žárlíte, a tak aby vás naštvál, zmínil se párkrát o mně. Myslím, že byste měla zastřelit spíš jeho, protože to byla špinavost.“

Domnívám se, že za daných okolností jsem odvedla přímo mistrovský proslov, jenže Debra ani nemrkla a neustále mířila na moji hrud’.

„Nenávidím tě!“ štěkla. „Slyším to pořád dokola – Blair, Blair, Blair. Až se mi z toho chce zvracet.“

„Což ovšem – jak bych ráda upozornila – není moje chyba. Netušila jsem, že Jason něco takového provádí. Radím vám dobře. Zastřelte jeho místo mě.“

Zdálo se, že Jason si teprve teď uvědomil, o čem mluvím. „Hej!“ zvolal rozhořčeně.

„Co je?“ utrhla jsem se na něj. „Tys to všechno zavinil. Měl bys padnout na kolena a prosit nás obě za odpuštění. Tuhle nebohou ženu jsi dohnal skoro k šílenství a zavinils, že jsem skoro přišla o život.“

„Nejsem žádná *nebohá žena*,“ zavrčela Debra. „Jsem hezká a chytrá a Jason by to měl ocenit, jenže je pořád zamilovanej do tebe a nedokáže logicky myslet.“

„To není pravda!“ vyhrkl Jason a postoupil k ní blíž. „Miluju tebe. Blair jsem nemiloval už před rozvodem.“

„To můžu potvrdit,“ prohlásila jsem. „Prozradil vám, že mě podváděl? To nevypadá, že by mě miloval, ne?“

„Miluje tě,“ trvala na svém. Očividně nebyla schopná rozumně uvažovat. „Chtěl, abychom bydleli v tomhle domě...“

„Vidíš, říkala jsem ti to,“ obrátila jsem se k Jasonovi.

„Nemluv na něj!“ štěkla Debra. „Nepřeju si, abyste si spolu vyměnili jediné slovo. Nechci, abys vůbec dýchala...“ Zuřivě přistoupila blíž, tak blízko, že mě hlavní málem

šťouchla do nosu. Trochu jsem couvla, protože modřiny od air bagu začínaly blednout a nestála jsem o další.

„Ty máš všechno!“ vzlykla Debra. „Vím dobře, že se Jason toho domu drží zuby nehty, protože by nepřežil, kdyby ho měl vyměnit za jiný. Dostalas mercedes a projíždíš se městem se staženou střechou jako nějaká hvězda, zatímco já se musím spokojit s taurusem, protože podle Jasona je dobré pro jeho kariéru, když používáme americké vozy.“

„Taurus je dobrá značka,“ snažila jsem se ji uklidnit. Vidíte, moje podvědomí nějak tušilo, že auto je důležité.

„Na to kašlu!“

Měla jsem dojem, že jsem venku zaslechla nějaký šramot, ale neodvážila jsem se otočit hlavu. Z místa, kde jsem stála, byl vidět kousek francouzských dveří vedoucích z ranní jídelny do patia a zdálo se, že se tam něco hýbe, ale radši jsem rychle odvrátila pohled, abych na to Debru neupozornila.

Jason, jenž stál po mé pravici, nemohl vidět nic jiného než schodiště, a Debra sice mohla vykouknout oknem obývacího pokoje, ale ve výhledu jí bránily zatažené závěsy, jež měly poskytnout dostatek soukromí. Byla jsem tak jediná, kdo věděl, že záchrana je na cestě.

Jenže co když vtrhnou dovnitř způsobem obvyklým pro policisty a vyděsí Debru, takže stiskne spoušť?

„Kde jste se naučila zacházet s puškou?“ zeptala jsem se opatrně, ne proto, že by mě to zajímalo, ale potřebovala jsem, aby mluvila a soustředila se na něco jiného než na střelení.

„Chodila jsem s otcem na hony a střílím velmi přesně.“ Přelétla pohledem obvaz na mém rameni. „Kdyby ses neshýbla, zjistila bys jak,“ utrousila. „Ne, moment – nezjistila, protože bys byla mrtvá.“

„Byla bych ráda, kdybyste přestala mluvit o tom zabíjení,“ zavrtěla jsem hlavou. „Je to nudné, a navíc byste neušla trestu.“

„Bez obav! Jason nic nepoví, protože nestojí o negativní publicitu.“

„Ani nemusí nic vykládat. Dva policisté ho viděli, jak mě unesl.“

„Unesl?“ vykulila oči.

„Taky se mě snažil zabít,“ pokrčila jsem rameny, „aby vás nechtyli. Vidíte, jak vás miluje? Já bych nic takového pro nikoho neudělala.“

Loupla po něm očima. „Je to pravda?“ zeptala se váhavě.

„Poškodil jsem jí brzdy,“ přiznal.

Chvilí stála nehybně a pak se jí v očích objevily slzy. „Opravdu mě miluješ!“ vzdychla.

„Jasně. Jsem do tebe blázen,“ ujišťoval ji.

Blázen bylo za těch okolností velmi vhodné označení, nemyslíte? S úlevou jsem si vydechla. „Fajn, takže tohle máme vyřešeno,“ spustila jsem. „Žijte spolu spokojeně. Já půjdu...“

Couvla jsem a v následujícím okamžiku se udála spousta věcí najednou. Jakmile jsem se pohnula, Debra automaticky namířila pušku zpátky na mě. Za ní se ozval praskot, jak někdo vykopl francouzské dveře, a Debra polekaně nadskočila.

Moje tělo zareagovalo rovněž naprosto automaticky. Paměť svalů, víte. Zaklonila jsem se, nohy se připravily ke skoku a paže zajišťovaly rovnováhu. Místnost se otočila vzhůru nohama, přičemž jsem udělala poloobrat a vykopla.

Coby salto to dopadlo katastrofálně. Debra stála moc blízko, takže jsem ji levou nohou zasáhla do brady a pravá jí vykopla pušku z ruky. Bohužel měla pořád prst na spoušti a vystřelila. Byla to ohlušující rána.

Jelikož mi Debra stála v cestě, nemohla jsem dokončit rotaci a tvrdě jsem dopadla na záda. Debra po zásahu do brady klopýtavě couvla několik kroků, přičemž se snažila získat rovnováhu tím, že mávala pažemi jako větrný mlýn

lopatkami. Nakonec marný boj prohrála a skončila na zadku na leštěné podlaze.

„Au!“ zasténala jsem a chytla se za levý palec u nohy.

Měla jsem totiž sandály, což není nejvhodnější obuv na kopání někoho do brady.

„Blair!“ ozvalo se a dům byl najednou plný policistů, kteří proudili všemi otvory. A v jejich čele Wyatt. To on prokopl francouzské dveře, protože myslel, že se po mně střílí. Zvedl mě z podlahy a přitiskl k hrudi tak pevně, že jsem sotva mohla dýchat. „Jsi v pořádku? Ublížila ti? Nikde nevidím krev...“

„Nic mi není,“ podařilo se mi ze sebe vypravit. „Až na to, že mě dusíš.“ Ocelová obruč jeho paží trochu povolila, a tak jsem dodala: „Ale poranila jsem si palec u nohy.“

Odtáhl se a prohlížel si mě, jako by nemohl uvěřit, že jsem celá a vyšla z toho všeho bez jediného škrábnutí. Po zkušenostech z minulých dní určitě očekával, že budu krvácet z nejméně tuctu střelných ran.

„Poranila sis palec?“ zavrtěl hlavou. „Bože, to by chtělo sušenku.“

Vidíte? Říkala jsem, že je učenlivý!

EPILOG

VÍTE, kdo dostal tu ránu? Jason. Zasloužil si ji. Střela ho škrábla do hlavy a padl k zemi jako podřatý. Aspoň to všichni tvrdili. Sice ho nezabila, ale krvácel jako podřezané čuně.

Oba začali cosi blábolit a svým způsobem obviňovat toho druhého a zároveň brát vinu na sebe, což nedávalo moc smysl, takže jsem musela Wyattovi, MacInnesovi, Foresterovi, a dokonce i veliteli Grayovi, jenž s nějakého důvodu přijel s nimi, všechno vysvětlit, a když dorazili zdravotníci, byla mezi nimi i moje známá Keisha. Pozdravily jsme se jako dávné kamarádky.

Vyšetřování zabralo nějaký čas, a tak jsem přešla do kuchyně a připravila pro všechny kávu. Trochu jsem kulhala, protože mě poraněný palec bolel, ale nepředpokládala jsem, že by byl zlomený.

Kolem šesté hodiny mě Wyatt odvezl k sobě. „Jedno mi slib,“ otočil se ke mně v autě. „Po zbytek našeho života se snaž, aby se něco podobného jako uplynulý týden už nikdy neopakovalo, ano?“

„Nic z toho jsem nezavinila,“ bránila jsem se rozhořčeně. „A já jsem na tom mnohem hůř než ty, na to nezapomeň. Jsem postřelená a potlučená, a kdybych se nedržela, asi bych brečela.“

Natáhl se, vzal mě za ruku a chvíli ji držel. „Bože, jak tě miluju. Hoši budou o tom tvém kopu mluvit snad do konce života. Kde ses ho naučila?“

„Všechno se učíme v mém fitcentru,“ prohlásila jsem ostýchavě. Přece mu nebudu vykládat, že jsem instinktivně chtěla udělat přemet vzad, aniž bych měla v úmyslu někoho kopat. Tohle je důkazem toho, že nikdy nevíte, kdy se vám hodí, co se v životě naučíte.

Zavolali jsme k našim a informovali je, že krize je zažehnána, s čímž souvisela spousta vysvětlování, ale jinak jsme chtěli být sami. Večer jsme strávili mazlením, líbáním a plánováním budoucnosti, svým způsobem s jistou úlevou.

Samozřejmě že jsme se zabývali nejen tím. Wyatt byl nepochybně ten nejpotentnější muž v zemi. Když byl šťastný, chtěl sex, když byl naštvaný, chtěl sex. Všechno oslavoval sexem. Tušila jsem, že mě s ním čeká velmi šťastný a velmi spokojený život.

Druhý den jsme se vypravili koupit nové auto. Sestra Lisa vrátila Wyattovi dodávku, poděkovala za půjčení a zasypala mě milionem otázek. Naštěstí jsme si hned padly do oka, což nebylo nic těžkého, protože se velmi podobala matce.

Líbila se mi i dodávka, kterou jsme odjeli pro nový mercedes. Snad si nemyslíte, že by mi Jason a jeho bláznivá manželka mohli zabránit, abych používala svůj oblíbený vůz? Představte si mě v černém kabrioletu! Pojišťovna sice zatím nevystavila šek na škodu, a jelikož byla neděle, v bance měli zavřeno, ale prodejce slíbil, že mi auto rezervuje do pondělí večer.

Když jsme dorazili k našim, otevřel táta a přitiskl prst na rty. „Ššš,“ sykl. „Máme další počítačovou katastrofu a Tina se zrovna zklidnila.“

„Uff!“ zafuněla jsem a táhla Wyatta dovnitř. „Co se stalo?“

„Myslela, že je už všechno v pořádku, a ráno byl zase černý monitor. Před chvílí jsem přivezl nový počítač a Tina je právě v kanceláři a instaluje ho.“

Do obývacího pokoje přišla Jenni a objala mě. „Nedokážu pochopit, že Jason mohl být tak pitomý,“ vzdychla.

Zaslechli jsme, jak se chodbou blíží máma, a když kolem nás beze slova prošla, mlčeli jsme jako pěny. Nesla velkou roli plastové folie a zamířila s ní do garáže. Za chvíli se vracela s prázdnýma rukama a znovu nás minula, aniž nás vzala na vědomí.

„Na co je ten plast?“ podivil se Wyatt a všichni jsme pokrčili rameny. Zanedlouho se ozvala tupá rána a hned po ní podivný klouzavý zvuk. Máma přišla do chodby a tvářila se zachmuřeně. Za sebou táhla na silné šňůře vzdorující monitor. Pokračovala do garáže, kde ho umístila doprostřed plastové folie, kterou rozložila na podlaze. Potom sňala ze zdi velké kladivo, přistoupila k monitoru a několika úderů ho rozmydlila na padrt’.

Hned nato velmi klidně zavěsila kladivo na zeď, oprášila si ruce a s úsměvem se přesunula k nám.

Wyatt se tvářil neurčitě, jako by nevěděl, jak se zachovat. Táta ho plácl po zádech. „Jste chytrý člověk. Hlavně nezapomínejte čas od času překontrolovat seznam svých prohřešků, abyste včas zjistil, jestli je potřeba řešit nějaký významný problém, a všechno bude v pořádku.“

„Slibujete?“ zeptal se Wyatt suše.

Táta se zasmál. „V žádném případě. Já si hledím svých problémů, a pokud se dostanete do průšvihů, musíte si ho vyřešit sám.“

Wyatt se ke mně otočil a mrkl. Ne, nebyl na to sám. Byli jsme dva.

Věnování

*patří mojí drahé přítelkyni, která zlikvidovala monitor
přesně takovým způsobem a poskytla mi námět k té historce.
Tentokrát nebudu radši jmenovat.*